

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4. BASKI

Düzenleyen: bilginDK
2018-07-15

EMİNE ŞENLİKOĞLU
**UZAKTAKİ
ÇİĞLİKLER**

mektup

EMİNE ÖZKAN ŞENLİKOĞLU

27 Mayıs 1953 yılında dünyaya geldi. Çocukluğu çok büyük bir mücadele içinde geçen Şenlikoğlu, bazı adaletsizlikleri küçük yaşta farketmeye başladı. Gençlik yıllarında din arayışına girdiğinden, dinleri araştırdı. İnciller'i okudu. Daha sonra İslâm'a yöneldi ve İslâmî tahsil yapmaya başladı. Fıkıh, Akaid gibi ilim dallarıyla ilgili eşi Recep Özkan ve özel hocalardan dersler aldı. İlk-orta ve İmam-Hatip lisesini dışarıdan bitirdi.

Yurtiçi ve yurtdışında birçok konferanslar verdi.

İlk kitabı "Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar" isimli eserinden dolayı 2.5 yıl cezaevinde yattı. Defalarca mahkemeye verilen, nezarete atılan Şenlikoğlu, 1985 yılından itibaren *Mektup Dergisi*, *Genel Yayın Yönetmenliği*ni yürütmektedir.

İki çocuk annesi olan Şenlikoğlu'nun 1984 yılından itibaren çıkan kitapları şunlardır:

1. SERİ: "GENÇLİĞE HATIRAMDIR"

- 1- Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar
 - 2- Bize Nasıl Kıydınız
 - 3- Mahkum Duygular
 - 4- Burası Cezaevi
 - 5- İslâm'da Erkek
 - 6- Ne Olur İhanet Etme
 - 7- Ülkemi Arıyorum
 - 8- Biz Bu Vatanın Nesi Oluyoruz
 - 9- Ruhumun Penceresi
 - 10- Kelepçeli Kalemimden
 - 11- Açlatan Yollar
 - 12- İnsanlar da Kayar
 - 13- Telefonla Röportaj
 - 14- Önce Soru Sorarlar
 - 15- İsimsiz Kitap (Hiciv)
 - 16- Vicdan Azabı
 - 17- Maria
 - 18- İdamlık Genç
- (Bu seri tamamlanmıştır)

2. SERİ: "İNSANLIĞA ÇAĞRI!"

- 1- İnsanlığın Belgeseli
- 2- Kıbrıs Sular İçinde Bir Yetim
- 3- Ben Kimin Kurbanıyım

- 4- Geri Tepen . urşunlar
 - 5- Radyo ve Basın Röportajları
 - 6- Televizyon Röportajları
 - 7- Uzaktaki Çılgınlık
 - 8- Geçmişin İzleri
 - 9- Sabıkalı ve Dul
 - 10- Çingene
 - 11- İmamın Manken Kızı
 - 12- Son Pişmanlık Fayda Eder
 - 13- Çin İşkencesi
 - 14- Kadınları Kadınlar da Eziyor
- (Bu seri tamamlanmıştır)

3. SERİ: "NESİLLERİN ÖYKÜSÜ"

- 0- Anne Büyüklere Bir Şey Söyle
- 1- Şirin Köy
- 2- Küçük Kız
- 3- Küçük Kelebekler
- 4- Yılan Yavrusu
- 5- Kırmızı Elbiseli Kız
- 6- Satılık Çocuk
- 7- Topal Karınca
- 8- Küçük Kızın Umudu
- 9- Hayâl Çocuk
- 10- Konuşan Serçe
- 11- Kardeş Sevgisi

4. SERİ: "SEVGİNİN SESİ"

- 1- Hristiyan Gülü

5. SERİ: "BİLGİ SERİSİ"

- 1- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak I
- 2- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak II
- 3- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak III
- 4- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak IV

Mektup Yayınları:

Dizgi
DİZGİ EVİ

Haberleşme Adresi:

Mektup Yayınları
Yavuzselim Cad. No: 19
Fatih/İstanbul

Tel: 0 (212) 521 83 10 - 525 27 06 Fax: 534 18 71

UZAKTAKİ ÇIĞLIKLAR

Emine Özkan Şenlikoğlu

MEKTUP YAYINLARI
HAZİRAN-1995 / İSTANBUL

ÖNSÖZ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Ben bir kitabı elime aldığım zaman ilk önce yazarıyla ilgilenirim. Kitabı bitirdiğim zaman da bu kitaptan neler öğrendiğimi gözden geçiririm. Bence her kitap bir şey öğretiyor gibi olmamalı, birşeyler öğretmelidir.

Ancak her yazarın mesaj verme üslubu farklıdır. Kimi yazar mesajını açık açık verirken, kimi yazar da mesajlarını küçük konuların arasında verir.

Öyle ki yazmasını bilenler dünya olaylarını bir fındık kabuğuna sığdırırken, yazmasını bilmeyenler de bir fındığı dünyaya sığdıramazlar. İşin en güzel yanı da okuyucunun fındık kabuğuna sığdırılanları anlamasıdır. İşte ben okuyucu diye buna derim.

Yazarın görevine gelince....

Yazarın da, okurun da birçok görevi vardır. Bunların en önemlisi, yazarın vermek istediği mesajı bilerek vermesidir. Okuyucusunu kendi gördüklerinden ve bildiklerinden haberdar etmesidir.

Ben de o bilinçli yazarlara özendiğim için gittiğim yerlerde sizi de gezdirmek istiyorum. Belki de siz benim gittiğim yerlerde yıllarca kalmışsınızdır. Fakat unutmayın ki, bütün gözler aynı yerde, aynı şeyi göremez.

Sizin gördükleriniz benim gözümünden, benim gördüklerim sizin gözünüzden kaçmış olabilir. Bu nedenle yazdıklarımı dikkatle okursanız, emeklerimize iki kat değer olur.

Şimdiden teşekkür ediyorum.

Niye mi?

Düşünerek okuduğunuz her kelimeye.

20.1.1995 Avustralya

Emine ŞENLİKOĞLU

KÜÇÜK OLAYLAR BÜYÜK OLAYLARIN ANAHTARIDIR

Sık sık olduğu gibi yine bir davet mektubu geldi. Bu kez Avustralya'daki müslüman kardeşlerimiz beni aralarında görmek istiyorlardı. Ve biz her zamanki gibi yakınlarımızın itirazları arasında hazırlığımızı yapıp yola çıktık.

Hazırlık derken, aklınıza şatafatlı bir hazırlık gelmesin. Bizim hazırlığımız apar-topar yapılan bir hazırlıktır.

Kendim için Dostoyevski'nin Suç ve Ceza adlı kitabı ile, güncel konuları içeren birkaç kitap aldım. Eşim ise Fethi Yeken'le, Mustafa Meşhur'un eserlerinden birkaç tane yolda okumak üzere yanına aldı.

Yanımıza sadece bir valiz aldık. Uzun uzun hazırlık yapmaya zamanım olmadığından, her gittiğim yerde bunun bedelini ödemişimdir. Ne yazık ki yine de hazırlık

yapmaya zaman bulamaz ve aynı telden çalmaya devam ederim.

Ayrıca birçok ahababımıza veda telefonu bile açamadan yola koyulduk. Ve yine bana bu sayfalardan onlara seslenip, özür dilemek düştü: Beni affedin canlarım. Sizi sizin inancınıza yapılan hakaretlerle meşgul olduğum için ihmal ettim. Hatta son günlerde İstanbul'u sel götürmüş, onu bile duymadım.

Dışarı çıktığımda baktım ki, havada bir yağmur temizliği var. "Allah Allah sanki yağmur yağmış gibi bir hava var," dedim. Yanımdaki zât ta şöyle bir yüzüme baktı ve:

— "Sen İstanbul dışında mıydın?" dedi.

— "Hayır," dedim.

O zaman daha çok şaşırdı.

— "Dünden beri aralıklarla yağıyor, hiç dışarı çıkmadın mı? Veya hiç dışarı bakmadın mı?" dedi.

— "Hayır bakamadım. Çünkü bir kitap yazmam gerekiyordu ve o kitabı yazdım. Onun için dünya ile bağlantımı kopardım."

Tabii ki yazdığım kitabı merak ediyorsunuz. Hemen söyleyeyim: "GERİ TEPEN KURŞUNLAR". Cenk Koray, Aziz Nesin, Teslime Nesrin, İlhan Arsel ve Duygu Ase-na'ya cevaplar var bu eserimde.

Doğrusu yazdıktan sonra, kendi kendime, iyi ki yazdım, dedim. Ya bunlara cevap vermeden ölürsem kah-rımdan ne yapardım acaba? Bu düşünceden hemen sonra toparlandım. İslamı dert edinenlerin yapamadıkları işler için azim ve bilinç olursa, yani niyet edip başaramadıkları işler olsa bile kişiler kapasitelerinden sorumludur. Her-

kes niyetlerinin karşılığını alacaktır.

Niyetlerin bedeli ne kadar güzel... Sana şükürler olsun Allah'ım!..

Evet bu ortamda sevdiklerimi ihmal ediyorum. Bir gün olayların bu ihmallere geçecek kadar önemli olduklarını anladıklarında, inanıyorum ki bana hak verecekler.

Bilmem ki bunu duymaya ömrüm yetecek mi? Yoksa kısmet olmayacak mı? Allah bilir.

* * *

Bizi havaalanına oğlum, kızım, damadım ve gelinim getirdiler. Aslında onları da getirtmezdim ama beni dinlemediler.

Yağışlı havada, havaalanına kadar niye gelsinler ki, fırsat versem konvoy kuracaklar. Zaten trafik ihtiyaca cevap vermiyor, bir de ben niçin israf yaptırayım?

Özel hayatımda hiç tutumlu değilim, ama iş kamuoyunu ilgilendiriyorsa çok hesaplı olunmasından yanayım. Bana göre kimse başkalarının keyfi için zahmet çekmemeli. Fakat çok müstesna bir olay olursa, o günün oyununu oynamanın kuralı böyle bir yoldan geçiyorsa, ona birşey diyemem.

Çünkü o zaman yalnız benim isteğim değil, toplumun teâmülü söz konusudur.

Havaalanından daha içeri girmemiştim ki, kapıda bir polis memuru bana yaklaştı:

— "Siz Emine abla mısınız?" deyince,

— "Evet" dedim.

— "Ne olur yanınızda kitap varsa bana verin, sizin

kitabınızı çok merak ediyorum ama hiç bir yerde bulamıyorum..." dedi.

Hazırlığımın eksikliğini bir kere daha içim sızlayarak anladım. Ve polis kardeşimin bana olan bu sevgisi, yıllar önce aynı kapıda gördüğüm hakaretleri hatırlattı. Hakareti değil hakaretleri hatırladım.

Allah'a şükürler olsun ki, şimdi bir hakaret görsek, bir de ilgi ve sevgi görüyoruz. Bu işin çok güzel bir başka yönü de, sevgi gördüğüm polislerin, memurların çoğunun benim kendi partilerine oy vermediğimi de biliyor olması. İşte bu sevginin direk Kur'an kardeşliğine dayanıyor olması beni çok ama çok mutlu ediyor.

İçeri girdikten sonra da memurlardan gelerek benimle ilgilenip yardım edenler oldu. Bu mutluluğum, ilginin şahsıma gösterildiği için değil, davama yapıldığı içindir. Bu ilgi dava ruhundan gelen ilgidir. Bu ilgi bana ulvi mertebelerin sesi gibi gelir. Yıllardır bu manzaralara hasret yaşadık. Bu sevincimizi bize çok görmeyin.

Üç saat bekledikten sonra nihayet uçağa binebildik. Bu tür aksaklıklar her zaman canımı sıkar. Bir defasında, bir dakika geç kaldığım için, aynı havaalanı beni geri çevirmişti. Ben o bir dakikanın bedelini çok pahalıya ödedim. Ama aynı hava yolları, beni üç saat beklettiği için, hiçbir bedel ödemiyor.

Niçin?

Onun için bir dakikanın önemi var da, benim için üç saatlik zamanın hiç önemi yok mu? Ya aksayan programlar ne olacak? Konferanslarım vardı. Konferanslarım için biletler satılmıştı. Yetişemezsem kim suçlanır? Tabii ki ben. O halde ben, hem geç kalmamın, hem de beni geç bırakanların bedelini ödüyorum. Sizce bu nasıl bir iş?

Dünya adalet anlayışları arasında, bu duruma "adaletlidir" diyen bir kişi çıkar mı?

Bir de şöyle söyleyenler var:

"Canım Türk Hava Yolları böyledir. Avrupalılar, Amerikalılar böyle yapmazlar. Ben yirmi yıldır Avustralya'da yaşıyorum. Defalarca gidip-geldim. Böyle birşey görmedim."

Yalan.

Şartlandıkları için, Avrupa ve Amerikalılar yapsa da göremiyorlar. Burada "hizmetçi yaparsa kabahat, kırım yaparsa kaza" mantığı değil. Burada tersi bir mantık var. Bizim hava yolları ne yaparsa kabahat, onlar ne yaparsa yapsınlar hepsi elde olmayan mazeretlerindendir. Bir türlü kendimize hor bakmamayı öğrenemedik.

Nitekim uçak Honkong havaalanında bir saat, Singapur havaalanında iki saat rötarlı kalktı. Hani aksaklıklar hep bizde olurdu?

T.H.Y.'nı suçlayıcı yukarıdaki ifadeleri söyleyen yolcuyu bir daha göremedim. Eğer görseydim, ne tevafuk ki size yirmi yıldır rastlamayanlar, ilk defa geldiğimiz halde bize rastladılar, diyecektim.

Bir de bizim havayollarının hizmeti kötülenir. Ben bu yolculuğumdaki hosteslere kırdımsa da (çünkü bütün ısrarlarıma rağmen bizi sigara içilen yerde oturttular; oysa, inanıyorum ki kendi fikirlerinden biri olsaydım bu cezayı bana müstehak görmeyeceklerdi,) yolcuya hizmet çok çok güzeldi.

Sanıyorum ki, diğer ülkelerde verilen yemekler "Nuh Tufanından" kalma. Ama bizim hava yolları taze ve nefis yemekler veriyor. O medeni ülkelerin(!) yağı don-

muş, biraz da kokmuş yemeklerine hiç benzemiyor. Bu bağlamda teşekkürler Türk Hava Yolları. Sayın aşçılar, isminizi bilemiyorum ama size de teşekkür ediyorum. Farkınız gerçekten tartışılmaz.

Bu defa uçakta meraklı ve araştırmacı nazarlarla etrafa fazla bakıp ilgilenmeden kitabımı okudum.

Honkong'ta biraz heyecanlanmama rağmen, Singapur'da çok heyecanlandım. Yıllardır burayı görmeyi çok istiyordum, fakat, nasıl olsa göremem, düşüncesiyle hakkında hayâl bile kurmazdım.

Aman Allah'ım bu ne müthiş havaalanı!.. Zannetmiyorum ki böyle bir havaalanı başka bir ülkede olsun. Bir defa çok ama çok büyük ve ilk göze çarpan şey çiçekler. Aman ya Rabbi, caiz olsa bu çiçeklerin cennetten getirildiklerine inanacağım. Hepsi de halis, tabii çiçek. Elde yapılan suni çiçeklerden değiller. Dekor ve düzeni harika...

Bunlardan daha önemlisi, birçok inanç sahibi insan burada kendilerine uygun bir köşe bulabilir.

Burada inanç ve ibadet sistemi Budizm ağırlıklı herhalde, diye düşünüyorum. Çünkü onlara ait bir köşe daha çok dikkatimi çekti. Sonra, hristiyanlık köşesi ve diğerleri. Belki de inanamıyacaksınız ama bir de mescidi var. Mescid bizim hava yollarımızın hazırlattığı mescid kadar güzel değil. Yine de bu ince davranışları için teşekkür ediyoruz.

Mescidde namaz kılacağız. İlk şaşkınlığımız burada başladı. Öğleyi kılmamız gerekiyordu, ama akşam olmak üzere! Peki öğlen nereye gitti? İşte atmosfer farkı. 4-5 saatte zaman değişiverdi. Biz de yolcu olduğumuz için öğle ile ikindiyi birleştirdik. Şaşkınlığım da yanıma kâr kaldı.

Mescidde ilk gözüme çarpan şey, baştan aşağı beyaz bir çarşafı namaz kılan kadınlar oldu (Galiba Malezyalıları). Ben namaza durduğumda bitirmek üzereydiler. Ben namazı kıldığımda, bir de baktım ki örtülü hanımların hepsi gitmiş ve yerine açık saçlı, makyajlı hanımlar gelmiş.

Birdenbire başım döndü. Öteki beyaz çarşafı hanımlar ne zaman gitti de bunlar ne zaman geldiler!?

Sonra anladım ki, meğer bu insanlar Allah'ın huzuruna kapalı, kulların huzuruna açık çıkıyorlarmış. Tabii ki önce yadırgadım. Bu durum bizim geleneğimiz değil, cahillikten gelen bâtil bir gelenektir. Sonra aklımı başıma aldım ve dedim ki: Hepten dinlerini bırakmamışlar ya! Aslında bunları tebrik etmek gerekirken, ne diye saçmıyorum?

Hayret ettiğim bir başka şey de, saçları örgülü bir adamın namaz kılmasıydı. Saç-sakal birbirine karışmış ve uzun saçlarının üst kısmına toka takmıştı.

Bu tabloyu gördüğümde çok sevindim ve gözlerime inanamadım. İşte bu durum hepsinden daha önemliydi ve bunu mutlaka yazmam lazım.

Bu adam veya gencin durumunu düşündüm. Belli ki saç uzatmayı çok seviyor. Bu adama "senin saçın uzun, namazın olmaz" deselerdi, namazını kılmak için saçını mı keser, yoksa saç uzatmak için namazı mı bırakırdı? Büyük bir ihtimalle saçını uzatabilmek için namazını bırakırdı.

Aynı durumu Türkiye'de düşündüm. Tanıdığım müslümanları gözden geçirdim. Oğulları saçlarını uzatıp, aynı zamanda namazlarını da kılsa, bunların tavrı ne olurdu? Önce o genci evden kovarlar, bunu yaparken de,

"Senin namazın da kabul olmaz, fasık, kendini kandırma!" derlerdi.

Aslında onlar İslâm'ı bilen kişiler olsalardı, şunu çok iyi bilirlerdi ki, saçını uzatan erkek, Efendimizin (s.a.v.) saç konusundaki tutum ve tavrına ters düşmediği gibi, Allah'ın farz olan emri namaza bağlılık göstermektedir. O halde, kendisini avaz avaz günahlara çağıran deli gençliğinin ayartıcılığına sabredip günahhaneler yerine ibadethaneye gelip kılınan bu namaz kabul olmayacak da, gençliğinde her türlü melâneti işledikten sonra, ununu eleyip eleğini asma çağında kafasına ustura vurdurup sarık saranları mı kabul olunacak sadece?! Bu nedenle genci namazdan soğutacak konulara girmeyelim.

"Allah için namaz kılan, hemen namazdan soğur mu?" diyeceksiniz. Elbette soğumaz ama, bizim gençlerimizi namaza bırakmıyorlar ki. Gençlerimizin kalp penceyelerinin biri Allah rızasına bakıyorsa, ikisi düzenin tuzaklarına bakıyor. Onun için de, kim ne derse desin namazını aksatmayacak olanlar azdır.

Allah kabul etsin uzun saçlı kardeşim.

* * *

Bu lüks ve muhteşem havaalanında tabii olarak hoş olmayan şeyler de var. Memurların gülen yüzüne karşın kadınlar tuvaletindeki görevli kadın bizi (bir kişi daha vardı) feci şekilde azarladı. Sebep ise abdest alırken "ellerinizi, yüzünüzü yıkamanız tamam da, ayaklarınızı yıkayamazsınız" imiş. Yerlere su damlıyormuş. Bu kadını Cenk Koray'dan daha merhametli(!) buldum. Hiç olmazsa kadın abdestin yarısına saygılı.

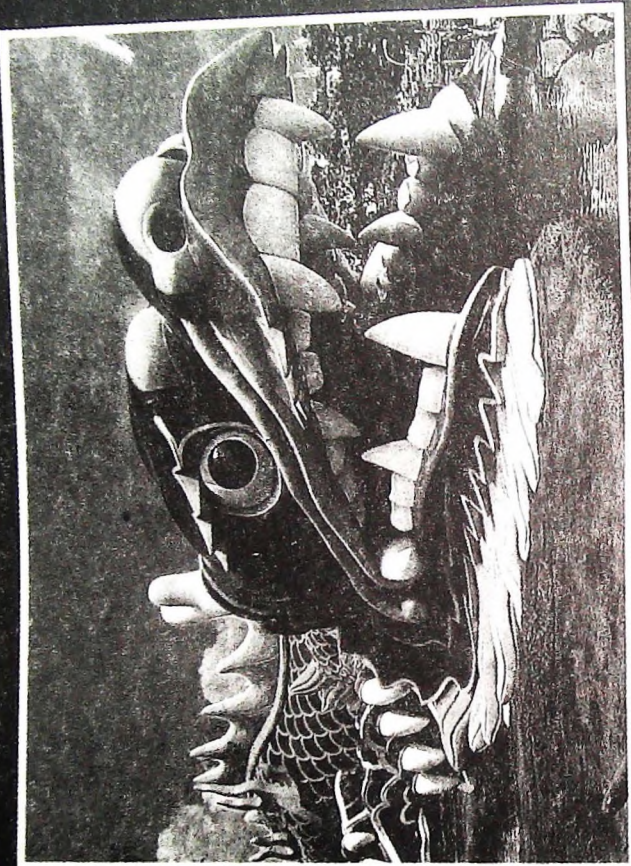
Havaalanlarındaki tuvaletlerden para alınmasını çok saçma buluyorum. Herşeye para bulan kocaman ha-

vaalanı yetkilileri, tuvaleti yıkayacak olan kişiye mi para bulamıyorlar? Türk Hava Yolları'na bu konuda da teşekkür ediyorum. Bence kocaman, lüks ve güzel havaalanının değerini, inançlar konusunda bilgisiz bir kadın, düşürmeye yetmişti. İşin içine bir de para girdi mi, durum tamamen değişiyor.

Ayıp ettin Singapur! İki çiçeğin parasını bu kadına ayırsaydın, bu para kadına bir ömür maaş olarak yeterdi. Doğrusu havaalanında dilencilik yaptırmak şanına hiç yakışmıyor. (Not: Sonradan öğrendiğime göre her tuvalet bekçisi para almıyormuş.)

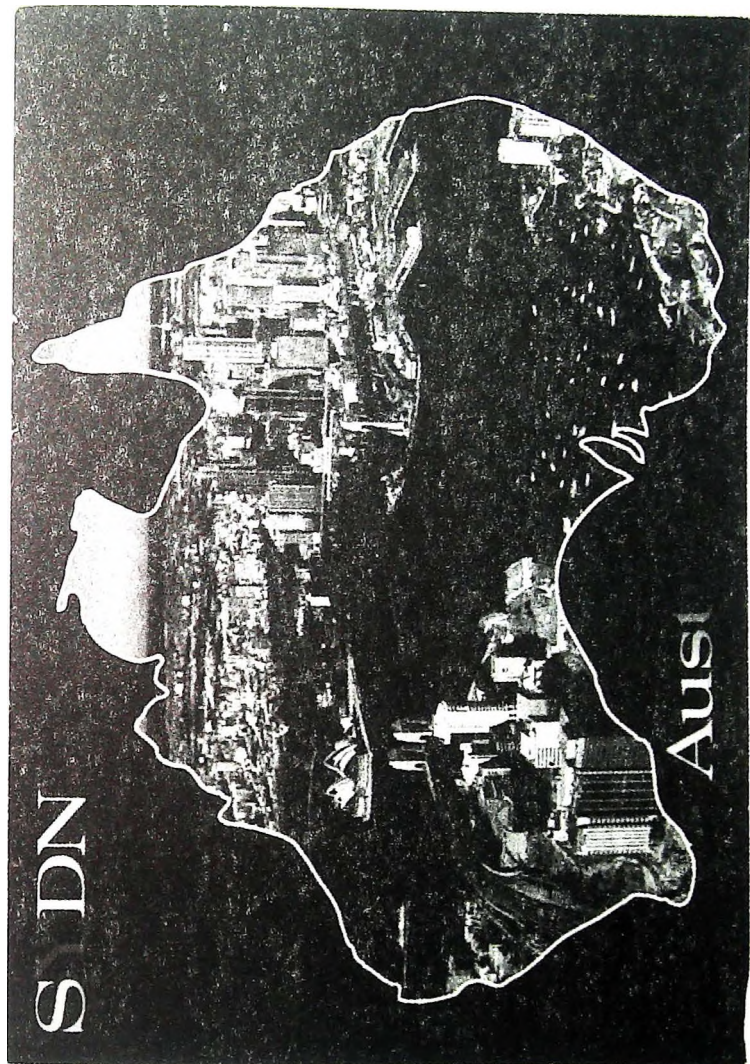
* * *

Havaalanını gezdik, dolaştık. Benim kafamda bir soru. Ben uzakdoğuda Singapur'u görmeyi, bir de Malezya'yı görmeyi çok istiyordum. Malezya'yı neden görmek istediğimi biliyorum: Çünkü orada müslüman orda kardeşlerim var. Ama Singapur'u neden görmek istiyorum? Venedik'i görmek te hayallerimin süsüdür. Venedik'i görmeyi istememin sebeplerini biliyorum ama Singapur'u niçin görmek istediğimin sebebini hâlâ bilmiyorum. Böyle bir şey olabilir mi? Ne özelliğini bilirim, ne de Singapur'a ait bir şey okudum. Bana, benim haberim bile yokken Singapur'u kim ve niçin sevdirmişti? Geri dönüşte Singapur'da bir kaç gün kalacağız, bunun cevabını o zaman bulmaya çalışacağım.



新加坡

SINGAPORE



VE AVUSTRALYA'DAYIZ...

Melbourne.

Havaalanında eşyalarımız arandı. Kandaki kolesterölü önlediğini bildiğim için yediğim cevizden biraz yanıma almıştım, o cevizi bizden aldılar. Sebep ise içinde hormon, hastalık vs. olabilirmiş.

Adamlar haklı. Kendi vatandaşını elbette koruyacaklar; dikkatli olmak iyidir. Yurdumuza giren AIDS hastalığı için böyle dikkat edilseydi 2010 yıllarında patlak verecek olan hastalığın temelleri bugünden atılmazdı.

Neyse, sonunda gümrükten geçtik. Bir de baktım ki karşıımızda bir kalabalık... Örtülü hanımlar, genç kızlar, sakallı, sakalsız müslüman erkekler alkışlıyorlar. Allah-Allah bunlar da kim, neden alkışlıyorlar, demeye kalmadı, meğer bizi karşılamaya gelmişler de, bizi gördükleri için alkışlıyorlarmış! Ey Allah'ım! Türkiye nere, Avustralya nere!

Biz gideceğimiz yeri acaba nasıl bulacağız, diye düşünürken, böyle bir yerde, böyle bir kalabalıkla karşılanıyoruz!..

Hepinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum, sağolun dostlar. Size bu ilginizden dolayı müteşekkirim.



Sabahın saat 06.30'u AMGT'nin kültür salonunda bizim için kahvaltı hazırlamışlar. Honkong'ta Türk Hava Yolları'nın ikram ettiği yemek bittikten sonra, yemeklerde domuz eti ve yağı bulunabilir korkusuyla aç kalmıştık.

Bir güzel kahvaltı ettik. Sofrada pastırma bile var. "Bu da nerden çıktı?" dedim. "Biz yapıyoruz." dediler. Nerede yaptıklarını sordum. "Burada," dediler.

Hayret ettim. Ben pastırma deyince iki şey hatırlarım: Birisi, Kayseri. İkincisi ise, yine Kayseri ama bu sefer şapka devrimine karşı çıkan Kayseri. Hatta, bu baş kaldırıştan dolayı Kayserilileri çirkin bir anısla anarlar. Güya sapığın biri demiş ki: "Bana Kastamonu'dan bir eşek getirin, Kayseri'den tuttuğunuzu!" Buna benzer türlü türlü laflar etmişler. "Kayserililer okuma-yazma bilmez cahiller" demişler. Herşeye boyun eğmedikleri için kahraman Kayserililer demek işlerine gelmemiş. Nasıl olur da şapka devrimine başkaldırılabilir!.. Öte yandan bu konuda millete bir izah gerekliydi. Batıcı-kemalistler kolayını bulmuşlar: Kayserililer cahil de onun için devrimlere karşı çıktılar, diye iftira etmişler.

(En etkili savaş psikolojik savaştır. Bilinçli yapan için bombalardan çok daha etkilidir.) Hele de sen misin İslâm'ın emrinden ayrılmayan!.. İşte bu yüzden karalanmayı hakettin Kayserili!.. Kayserili şöyle, Kayserili böyle... vs.

Kayserililer kölece bir tabiatla her şeye boyun eğseler, bütün bunlar söylenmeyecekti.

Biz yıllar sonra kıvıldadık ama onlar aynı günlerde başkaldırdılar. Hem de kelle gitmesi ihtimali olduğu halde.

Ben de bu keferelere karşı diyorum ki: Bana dünya-

dan kahraman getirin, Kayseri'den de tuttuğunuzu getirin.

Hay Allah nerden nereye geldim. Değerli kardeşlerim sıkılıyor musunuz? Sofradaki pastırmadan nerelere gittin, diyor musunuz? Deseniz de size gücenmiyor, darılmıyorum. Bildiğiniz gibi psikolojik savaşların kalıntıları zor temizlenir. Eğer böyle-böyle onları temizlemezsek, kocca bir milletin alınına sürülen "lekeyi" sadece seyretmiş oluruz. O yüzden benim kusuruma bakmayın.

GİZLİCE

Gergefte işler gibi işlemek istiyorum
Bütün kelimeleri her cephesinden
Düşmanın ruhunu fişlemek istiyorum
Ötesinden berisinden
Baktığı penceresinden
Düşündüğünden düşünemediğinden
Başardığından başaramadığından
Ölüsünden dirisinden
Kısacası herşeyinden
Fişlemek istiyorum her zulmünü
Düşürmek istiyorum maskesini
Göstermek istiyorum ikinci yüzünü
Ben, kelimelerinde duydum ağladığını
Süstürmek istiyorum herşeyin gözyaşını
İster alkışla, istersen vur öz kardeşini
Onlar kelimelerle dans ederek insanı ezdiler
Gölgelerin sahibini hapsederken gezdiler
Şimdi sıra bende ama ezmeyeceğim
Ne mi yapacağım
Eğil, bunu kulağına söyleyeceğim

17.12.1994

Avustralya

Kahvaltıdan sonra beni götürecek arabaya bindik. Şoförümüz bir hanım. Zaten havaalanında da aynı arabaya binmiştim. Recep efendi beylerle beraberdi.

Burası (Melbourne) çok güzel bir şehir. Evler tek katlı veya villa tipi, bahçeleri geniş. Arabada hanımlar bana bilgi veriyorlar.

Bu ülkede kamu hizmetleri gayet güzel işliyor. Herşey güzel ayarlanmış. Tamir dolayısıyla suyu kesecekleri zaman bir hafta öncesinden haber veriliyormuş. Dullara aylık bağlanıyor ve Türklere genellikle çok iyi davranıyorlarmış. Her yer böyle güzelmiş. "Ama yine de insan vatanını arıyor," dediler.

Bu son cümle söylenirken, o söyleyişte bir dünyanın gizli olduğunu hemen anlarsınız.

Çok güzel geçen bir-iki saat sonra kaldığımız eve geldik. Herkes gidince ev sahibi hanımla başbaşa kaldık. Millet beni uyumam için yalnız bıraktı. Ama insanı millet uyutmaz, kader uyutur. Birçoğu kaderi günahlarda bilir. Oysa, tam tersine, haram işleyen kişi kendi isteği ya da başkasının tavsiyesiyle haram işler. Ve kader olur. Ama öyle şeyler kader olur ki kul onu yerine getirir.

Bir ara ev sahibi hanıma sordum:

— "Ben bu evde yalnız yaşıyorum, dediniz. Beyniniz nerde?"

Derinden bir iç çeken kadının cevabını, daha söylemeden anlamıştım. Evet, beyi bu hanımı bırakıp gitmişti. Nedendir bilinmez; kocası tarafından terk edilen kadınlar nefeslerini bile kederli kederli alıp verirler. Hep te birbirlerinin sözlerini kullanırlar: "Ahh! Kader!"

Bizim kadınlarımızı çok beğenen ve onlara çok saygı duyan bir müslüman olarak, kadınlarımıza tek yakıştıramadığım şey, kendisini terk eden, onu bir başka kadına değiştiren erkek için hâlâ yanması, hâlâ ondan nefret etmemiş olması... Hatta nefret bile çok, o bile birşeyleri simgeler...

O erkek, ya da (bir erkek için kendisini terk eden) kadını unutmaması ve hemen bir hayat arkadaşı bulup evlenmesi gerekir. Böyle bir insanla karşılaşmamış olsa da, evlenme kararı çoktan vermiş olması gerekir. Hayatında kimse yok ki neden evlenmesin?

Biliyorum bazınız şöyle diyecek:

— "Allah Allah! Böyle şeyler hep sana mı rastlıyor?"

— "Eee ne yaparsın kardeşim... Demek ki bunların yazılması gerekiyor ki Allah bana rastlatıyor."

Evet gerçekten anladığım gibiymiş, adam bu temiz müslüman hanımı terk etmiş. Ama benim bilemediğim ve bilmemin de imkânsız olduğu bir olay anlattı. Aman Allah'ım cehennemi yaratmamış olsaydın, bu zalim adamın zulmünün karşılıksız kalmayacağına nasıl inanırdık? Neyle teselli bulurduk?

Ne olduğunu merak ettiniz değil mi? Kendisi size anlatsın da dinleyin:

— "Ben onu seviyordum, o da beni sevdi ve evlendik. Birbirimizi gerçekten çok severdik. O da bana karşı çok iyiydi. Gül gibi geçinirdik, çocuklarımız da oldu. Ben daha sonra 3. dereceden verem oldum. Kocamdan da soğudum. Doktor suyun bana tehlikeli olacağını söyleyip ya-

sak etti. Tam yedi yıl ayrı yattık.

"Erkeğin kendine göre ihtiyaçları var. Harama gider diye çok korktum. Onun günaha girmesini göze alamadım. Yeter ki o günaha gitmesin, ben acı çekmeye razıyım. Genç bir dul vardı. Oğluma kız ister gibi onu beyime istedim. Kocam çok ağladı ve:

— "Ben sensiz yaşayamam, senden ayrılamam, sende sonra hiçbir kadınla mutlu olamam... dedi.

"Ben de:

— "İyi arkadaş ol, halimi hatırlımı sor, arada bir dertleşsek bu bana yeter dedim.

"Evlendiler.

"Altı ay beraber yaşadık. Sonra ayrı bir ev tuttular. Gidiş o gidiş. Aramızda çok olaylar geçti. Bir daha ne aradı, ne sordu. Hiç olmazsa sohbet etseydik! Halimi, hatırlımı sorsaydı... Beni yapayalnız bıraktı!"

— Ya çocukların? diye sordum.

— Onları da görmüyor. Taa yıllar önce bana dedi ki: "Karım çocuklarımla ilgilenmemi istemiyor. Onları bir daha göremeyeceğim."

Ben bu kadıncağızı dinlerken bu insanın vicdanını düşündüm. Her insanda bir vicdan vardır. Bazı insanlarda bu vicdani duygu çok derinden olur ve zamanla silinir. Ama bu adamın vicdanının silinecek zamanı bile olamamış. O halde bu adamın ölen vicdanı kendisinden nasıl ayrıldı ki? Adam vicdanının öldüğünü ve kaybolduğunu bile bilmiyor, diye düşündüm.

Şu kadının yaptığına ve adamın yaptığına bak! Taptığı Allah olan bunu yapamaz.

Kadın dedi ki:

— Ben sırf Allah rızası için yaptım. İnşallah sevabını almışımdır.

Böylesine iyi niyetli bir insan Allah rızasını almaz mı hiç? Tabii ki tek taraflı dinlediğim için ben sadece dinlediğime inanıyorum, bunun bir hata olduğunu bile bile.

(Not: Bu hanımın niyetini kötüye kullanacaklar için söylüyorum. Sakın ola ki hanımınıza "hadi sen de Allah rızasını düşün" demeyesiniz. Sonra hem onlara, hem kendinize kötülük etmiş olursunuz).

Bu (zahiren) cennetlik kadını gördükten ve dinledikten sonra, gözüm 17 yaşındaki gelişme özürlü kızına ilişti. Gelişme özürlünün yanında bir de üst dudağı ikiye ayrılmış gibi duruyor. Ben kadına:

— Bu kızcağızı ameliyat ettir, dedim.

Kadın üzgün olarak:

— Olmuyor. Ameliyata ikna edemedik. 'Madem ki Allah beni böyle yarattı. O halde böyle kalacağım' diyor. Yedi yıl okula gitti ama tam olarak okuma-yazma öğrenemedi. Hayvanları çok sever, hep onlarla uğraşır. Bilmem ne yapacağım!

Kararımı vermiştim. Bu genç kızın gizli isyanı Allah'aydı. O yüzden ameliyat olmuyordu. Kendisini aşırı derecede işe yaramaz gördüklerinden dolayı okumuyor ve "aklım almıyor" havasında boş vermişliğin gizli dünyasında yaşıyordu.

Ben bunları annesine söylerken, o da bana, "nasıl bildin" diye sorar gibi acı acı güldü.

Bakalım daha sonra ne yapacağız. Bu günümüze bu da not edilecekmiş.

Akşam saat 20.30'da Milli Görüş'ün özel okulunu bitiren çocukların programı varmış. Oraya gittik. İlk programlarıymış. Çocuklar oldukça kalabalıktı. Önce hocalar konuştu. Daha sonra Recep efendiyi kürsüye davet ettiler. Recep efendi de bir süre konuştuktan sonra sözlerini şöyle bitirdi:

"Muhterem kardeşlerim!

"Allah'tan habersiz bir yaprak kılmılamazken, sizin ülkenizden çıkışınız Allah'tan habersiz olur mu? Bana öyle geliyor ki, kocaman Osmanlı'yı yıkanların bu yaptıkları Allah'ın kahrına sebep olmuş olacak ki, dünyanın her tarafına sizi gönderdi de, oralara İslâm'ı yaymanızı arzu etti.

"Bence bunların hepsi Allah'ın bir lütfudur."

*** * ***

Bir Mustafa Kemal zekasıyla neler yaptı? Bu kadar çocuğun içinden bir Mustafa Kemal çıkamaz mı?

*** * ***

Abdurrahman Kültür hoca konuşma yapmıştı. Espirili konuşan hoca beni çok güldüren şu olayı anlattı:

"1972-1973 yıllarında Almanya'nın bir şehrine gitmiştik. Namaz kılacağız kibleyi bilen yok. Ev sahibi dedi ki:

— "Şu ilerde bir amca var, kibleyi onun bilmesi gerekiyor. Gidip ona soralım."

"Gittiler... Adamı alıp gelmişler. Kibleyi ona sormamışlar. Biz sorduk. Amca ayağa kalktı, (Abdurrahman hocca bu arada adamın taklidini yaptı) önce şöyle bir durdu. Sonra sağa döndü ve cevap verdi:

— "Valla üç-dört yıl önce şu aşağıdaki spor salonunda bayram namazı kılmıştık. Acaba şöyle mi kıldık, böyle mi kıldık? Şimdi onu hatırlamıyorum."

* * *

Oradan 23.30'da eve geldik. Ben sizler için buraya kadar bugünkü notlarımı aldım. Neden bu kadar geç kaldım bilemiyorum. Şu kadarcık yazıyı kaleme aldım, bir de baktım ki saat 03.00 olmuş.

Yarın ilk işim, büyüme özürlü kızla arkadaş olmak olacak. Gelişmeleri Allah'ın izniyle size yazacağım.

Şimdilik sizlere hayırlı geceler diliyorum.

* * *

Bir kere daha anladım

BİZ BU DÜNYAYA LÂZİMİZ

Bugün ikinci günümüz.

Sabah saat 10.05'te beni almaya geldiler. Önce AMGT radyosunda canlı bağlantı konuşması yaptım. Daha sonra yirmiye yakın genç kız geldi, konuştuk. Herkesin kendisine göre derdi oluyor. Bir genç kızın hayat öy-

küsünden bölümler dinledim.

Ailesi onu EM Merylands'te St. Johns (katoliklere aitmiş) okuluna vermişler. Oraya günah çıkartmaya da gidiyorlarmış. Ailesi hiçbir şey söylememiş. Genç kız şu anda müslümanların ders verdiği okula gidiyormuş. Başını da örtmüş. (Fakat ben bu örtünün devam edeceğini hiç sanmıyorum.) Ancak ailesi genç kıza, "Başını neden örtüyorsun?" diye baskı yapmaya başlamış. Kardeşimiz şimdi ne yapacağını düşünmeye koyulmuş. Müslüman ne yapacağını düşünmez. Onu daha önce düşündüğü için müslüman olur. Tekrar düşünmek demek, bu işi sakatlaştırmak demektir.

Epey konuştuk. Ben onları, onlar da beni dinledi. Derken öğle oldu. A.M.G.T'nın tertiplelediği Broadnadow'daki konferansımı vermem için beni evimden aldılar.

Yine şoför kadındı. Zaten buradaki Türkiyeli kadınların hemen hepsinde araba varmış. Ne güzel... Bizdeyse kadın otobüslerde sürünüyor. "Kadından şoför olmaz. Şoförlük büyük günahtır," gibi saçma inanç sahipleri de kendi kendilerine dünyayı haram ediyorlar.

Şoför hanım yolumuza devam ederken anlatıyor:

— Bir gün bir Avustralyalı hanım yolda giderken beni durdurdu ve, "Bu sıcakta yanmıyor musun, neden böyle örtünüyorsun?" dedi. Ben de ona, "Yazın niçin gölgelik kurduklarını?" sordum. "Güneşten korunmak için," deyince, "İşte sıcaktan yanmıyor musunuz; sorunuza kendiniz cevaplandırdınız. Örtü, vücudun güneşle direk temasını engeller. Size güneş ışınları hemen ulaşıyor. Ama bizim örtümüz bu ısıyı azaltıyor. Niçin örtündüğüme ge-

lince, ben müslümanım. Allah böyle emrettiği için kapanıyorum," dedim. Kadın bu açıklamayı dinledikten sonra, "Çok güzel ve haklı konuştun," diyerek oradan ayrıldı.

Şoför hanım kardeşimiz sözünü bitirdiğinde konferans salonuna gelmiştik.

Konferans salonundaki kalabalık, Avustralya geneline göre fena sayılmazdı. Hanımlar her fırsatta, beni coşkuyla beklediklerini dile getiriyorlardı. Sağolsunlar... Candan ilgiler karşılıksız kalmaz.

Konferans bittikten sonra sorular bölümüne geçildi. Benim hakkımda ilginç iddialar varmış. Kafasında soru işaretleri olanlar sorularını sordular. Bu iddialardan birisi de: "Ben çok zenginmişim, (olsam da kime ne?) villalarımın sayısını bilmiyordum."

Ben de dedim ki: "Kim benim bir villam veya dairem olduğunu ispatlarsa, ispatladığı villa veya daireyi kendisine vereceğim. Bugün için yok. Ama yarın olabilir. Villam veya dairem yokken neden var diyorlar, anlayamıyorum. Zinetlerim varmış. Kim zinetlerimin varlığını ispat ederse, o zinetlerimi de ispat edene vereceğim." (Kaldı ki zinet haram da değildir.)

Daha sonra diğer sorulara cevap verdim ve davet edildiğimiz eve gitmek için yine taksiye bindik. Ev sahibi Sévinç Kırmızı, Sümbül Efendi'deki Yaşar hocahanımın ve bizim Fevziye Nuroğlu'nun öğrencisiymiş.

Beni o eve götüren hanımla yol boyu konuştuk. Konumuz hocalara atılan iftira idi. Hele burada aktif olarak çalışan Rumeysa Emniyet'e atılan iftiralar ilginç mi ilginç.

Üç tanesini sırayla anlatmak istiyorum.

Birincisi: Rumeysa hocahanım, "Çocukların göbeği besmele ile kesilmelidir. Sizler çocuklarınızın göbeğini keserken besmele çektiniz mi?" demiş. Hanımlar da, "Hayır, biz kendi derdimize düşmüştük" deyince, Rumeysa, "Sizin beyleriniz nerde? Bu iş onların işidir," demiş. Bu sözü alayıp, pullayıp değiştirmişler ve söylenenler şu hale gelmiş;

"Rumeysa hoca, göbeği besmelesiz kesilenç ocukların piç olduğunu söylüyor."

Bu sıradan bir iftira.

Ya buna ne dersiniz:

"Rumeysa hoca, bal caiz değil, demiş. Neden mi? Çünkü arı, izin almadan elalemin çiçeklerine konduğu için, bal haram oluyormuş."

Üçüncüsü, çok gülünç bir yalan. Yazayım da kelime haznenizde böyle şeyler de olsun. Bunu yazmamın asıl sebebi, İslâm'a hizmet edenlerin nelere maruz kaldığını unutmamanızı istememdir.

Güya, Rumeysa Emniyet tavuk etini yasak etmiş. Neden yasak ettiğini biliyor musunuz? Demiş ki:

"Tavuşu kesmeden önce horozla nikah yapmanız gerekir."

Güler misin, ağlar mısın? İşte insanlıktan nasibini alamayanların içyüzü ve işte bizim medeniyetimiz. Dinlidsiz, veya puta tapan olsun biz kimseye iftira etmeyiz. Bizim dinimiz de bunu yasaklar. Onun için asıl medeni biziz. (Daha sonra benzer şeyleri bana da atfedenler oldu. Kökten dinsizler boş durmuyor.)

GERÇEK MÜSLÜMANDAN MÜSLÜMAN ZARAR GÖREMEZ

Sevgi Ateş, becerikli, cin gibi hanımlardan biri. Başından çok şeyler geçmiş. En acısı da, bir müslüman tarafından, eleştirdikleri rejime şikayet edilmeleridir.

— Bizim istikbalimizle oynadılar. Kocam Türkiye'ye gitti ve bu ihbar üzerine tutuklandı. On yıllık hakkı da yandı. Samsunlu Avukat Ali Türkmen olmasaydı, daha çok yanardık. Allah razı olsun bizi kısa sürede kurtardı, diye derdini döktü.

Dedim ki:

— Bir müslümanın bir başka müslümanı, bir dinsize veya İslâm ile düşmanlığı olan rejime ihbar etmesi mümkün değildir. Bana öyle geliyor ki onlar gerçek müslüman değildirler. Hiç olmazsa sizden helallik dilediler mi?

Sevgi, ateş gibi ah çekiyor ve cevap veriyor:

— Ne gezeer! Utanmadan bize geldiler. İstikbali-

mizi söndürdükleri halde yine de yüzümüze bakabiliyorlar. Aslında kadın, aylar öncesi bizi şikayet ettiklerini söylemişti de ben inanmamıştım. Bu ispiyoncularla ahirette görüşeceğim. Zaten benim kocam hep imtihandadır. Onu başkan yapan şeyhi bile daha sonra aleyhinde kaset doldurdu. Yine de eşimi, Allah yolundan ayıramadılar."

Evet. Tebrikler Mehmet ağabey. Sen yolundan hiç taviz vermemişsin. Ama ya şeytana uysaydın, ya o müslümanım diyen müslüman hainleri, senin İslâm'dan sapmana sebep olsalardı?!!

Niceleri böyle kaydı. Niceleri dini bilmeyen fasıkların davranışları, haksızlıkları sebebiyle mahvoldu. Onun için bir insana yetki vermeden önce, ona kendi akidesini ve İslâm prensiplerini güzelce öğretmek lazım. Aksi takdirde müslümanı kurdun önüne kendi eliyle atar. Bunu da Allah adına, din adına yapar. Acaba Allah buna razı mıdır, dinde bunun yeri var mıdır, diye araştırmaz bile.

Almanya, Belçika, Hollanda gibi ülkelerde bu yolla ocağı sönmüş, imanı ölmüş nice insanlar var. Türkan Cumhur ve Abdülaziz Cumhur gibiler de, iman gücüyle ayakta kalsalar da, müslüman eliyle yedikleri tokatın ceremesini yıllardır ödemekle bitiremezler.

Ya onlar kendilerine yapılan zulmün İslâm'da olmadığını bilmeselerdi neler olurdu? Bu zulmün dinden gelen bir kötülük olduğuna inanırlardı ki, bu da bir felakete kapı açmış olurdu.

Camiden kovmak, sokağa atmak vs. bunları İslâm'da kediye bile yapamayız. Ama İslâm nerde, biz nerdeyiz? Bu yolda çok mesafe katetmemiz lâzım.

İnsan harcamak sudan daha da ucuz. Onun için üçü İslâm'a girse, biri de İslâm'dan çıkıyor. Mabedlerimizde

maneviyat yok. İslâm kardeşliği ölmüş.

Nerde Hazreti Hişam'ın ölmek üzere olup "su, su" diye inleyen savaş alanındaki yaralıya suyu götürdüğünde, yaralının, yan tarafında "su, su" diye inleyen kardeşini göstererek; "Önce suyu öteki kardeşime ver," diyen İslâm kardeşliği??? Bunların haline bakın. Şimdi de çıkarıcılık ön safta. Kendi grubundan olursa sahtekârla, sarhoşla, fasıkla bile arkadaşken, kendi grubundan değilse ne kadar takva olursa olsun ona yabancı.

Allah'ı dinlemesen de olur, sen başındakileri dinle. Ve koltuklarına hanel getirecek inançta olma. SORMA, GÖRME, ARAMA...

Ahırdaki gibi kuzu ol. Ne şikayet edilirsin, ne de ağzının tadı kaçır.

Bırakın be sahtekârlar, bırakın da bari müslüman gibi ortalıkta dolaşmayın! Böyle müslümanlık mı olur! Sizin gibi sahtekârların (sahtekar değilseniz din cahilleri) yüzünden hâlâ medeniyetimizi ortaya çıkaramıyoruz.

Temiz müslümanlar da olmasa sizler, (birçok ülkeden İslâm'ın silindiği gibi) Türkiye'den de, Arap emirliklerinden de İslâm'ı tamamen sildirirsiniz. Ama bizler.... Biz gerçek müslümanlar buna izin vermeyeceğiz. Allah'ın izniyle kadın-erkek elele bu işi yürüteceğiz.

Ya Rabbi sadece sana ibadet eder, yalnız senden yardım bekleriz. Böyle insanlardan yardım umduğumuz için başımız beladan kurtulmuyor.

Sohbetimize evde devam ediyoruz.

Sevinç Kırmızı anlatıyor:

— "Burada Yehova Şahidi çok fazla. Üç eve taşındım üçüne de geldiler. Hayret ettiğim şey, evimin kapısını ilk çalan onlar. Dikkat ettim hep Türklere gidiyorlar. Üstelik âyetleri çarpıtarak konuşuyorlar.

"Buralarda dinini bilmeyen bazı müslümanı Yehova Şahidi yaptılar. Hristiyanlara gidin, neden hep bize geliyorsunuz? Bakın, dünyanın en büyük hırsızlığı burada yapılıyor, neden onları doğru yola çağırılmıyorsunuz? diyorum.

"Daha sonra gösterdiği âyetlere baktım. Korkunç bir şey. Son Peygamber Efendimizle ilgili kısmı almıyor da, Hz. İsa'nın övüldüğü kısmı alıyor. Önceleri bu olayları bildiğimi ve âyetlerden anladığımı söylemedim. Nasıl kandırdıklarını anlamak istedim.

"Sonra ayetlerin aslını anlattım ve kadın şok oldu. "En güzel din bizim dinimiz" dedim. Kadın ne dese iyi: "En güzel din, sizin dininiz olsaydı siz de kapı kapı gezer, dininizi anlatırdınız." Bu söz beni çok fazlasıyla yaraladı.

"Bir de kadın Kıbrıslı Türklerdenmiş ve önceden müslümanmış. Daha sonra İslâm'ı beğenmediği için hristiyan olmuş. Yalan... Hep aynı numara. Önceden müslümandık diyorlar, ama kimbilir hangi Rum ya da Ermeni'nin kızı. Evet, müslümanlardan da hristiyan olanlar vardır, ama onların sadece adı müslümandır. Gerçek manada kesinlikle müslüman değillerdir.

"Gerçek müslümanı kimse hristiyan veya Yehova Şahidi yapamaz. Ama İslâm gerçek hristiyan'ı değil, papazı bile müslüman yapabilir."

Hanımlardan her biri hatırladığı birer anısını anlatıyor. Sevgi Ateş'in anıları çok. Bunun en büyük sebebi de, ruhsatlı çocuk bakıcısı olması. Çok kitap okuduğundan her konuda bilgi sahibi. Sevgi Ateş anlatıyor:

— "Birgün bana bir Türk ailesi geldi. Evimi gezdiler. Çocuklarına ben bakacaktım. Tamam, yarın çocukları getireceğiz, dediler. Bir gittiler pir gittiler. Gelen-giden olmayınca haber almak için ilgili yere telefon açtım. Oradan (Hristiyan organize merkezi) aldığım cevap beni dehşete düşürdü. Bana gelen o Türk ailesi Merkeze gidip, biz Türk değil, Hristiyan bakıcı istiyoruz, demişler.

* * *

Anılarına devam ediyor sSevgi hanım:

— "Bir erkek çocuğa bakıyordum. Yaşı küçüktü ama başımdan örtü düşse, onu alır başıma takardı.

"Anneanesi yağmurdan korunmak için başına muşamba bir örtü örtmüş. Tabii rahibeler gibi örtünce, benim baktığım hristiyanın çocuk bağırmaya başlamış:

— Öyle örtme (eliyle işaret ederek) Sevgi gibi ört, Sevgi gibi, demiş..."

* * *

Sevgi bacı beni çok güldüren bir olayı da şöyle anlattı:

— "Bir gün hristiyan bir aile bana çocuk getirdi. Çocuğun adı Caysın'dı. Çocuk bana çok dikkatli baktı. Hayatında ilk defa böyle başörtülü bir kadın görmüş. Çocuk hayret dolu bakışlarını bir süre devam ettirdikten sonra, sordu:

— Senin kulakların yok mu?

Çok az şeye, böylesine uzun süre gülmüşümdür.

* * *

Sevgi bacının anlattıklarının arasında ağlatanlar da var. İşte onlardan biri:

— "Birgün baktım ki çocuklar toplanmışlar. Caysın (yukarıda adı geçen çocuk) başına eşimin fesini geçirmiş, kızlar da el bezlerini başlarına koymuşlar. Ve Caysın ön-de imam, kızlar da arkada cemaat. Hep birlikte ağızlarını oynatarak namaz kılıyorlar.

"Güler misin, ağlar mısın... Bir de namazın sonunda parmaklarıyla tesbih çekmesinler mi!.. Hayret ettim."

* * *

Ben de çok hayret ettim Sevgi bacı. Hem hayret ettim, hem de gözlerimden yaş aktı akacak. Vah yavrucuklar vah.

Demek ki biz İslâm'ı ailelerine götürebilseydik, bu çocuklar da müslüman olacaktı.

Kimbilir, belki de yine müslüman olabilirler ama bu ihtimal ancak yüzde bir.

Yarabbi Caysın'ı bize bağışla. Ve ötekileri de. Canlarım benim, güzel yavrular. Bizdeki hatanın bedelini sizler de ödüyorsunuz. Bilmem ki bizi affetmeniz mümkün mü?

Bu mini öyküyü de hüzünle dinledikten sonra konuşmak isteyen başka bir hanım söz aldı.

Avustralya müslüman kadınlar cemiyeti başkanı bizim Rumeysa Emniyet. Zaten kendisi de Emniyet gibi bir kadın. Aynı örgütün gençlik kolu başkanı Necla Ateş.

Necla üniversiteye devam eden, örtülü hanımefendi bir genç kız. Ayrıca müslüman hanımlar cemiyetinde sekreterlik te yapıyor.

Telefonlara o bakıyormuş. Ve çok ilginç telefonlar geliyormuş. Müslüman olmak isteyen yabancılar, dini soru soranlar vs. Soruların bir kısmını not almış.

Ben böyle şeyleri çok severim. Zannedirim ki okuyucum da sever. Zaten kendim ne tip kitap okumayı seviyorsam, o tip kitap yazıyorum. İnşaaallah hemfikirizdir sizlerle.

Anlatmaya devam ediyorlar.

Avustralya'nın asıl yerlilerine Aburjin deniyormuş. Bu yerli esmer vatandaşlar, şimdi hristiyan olmuşlar. Ancak bunlardan bazısı bir zamanlar müslümanmış. Dinlerini, yaşamaya- yaşamaya unutmuşlar. Daha sonra İngilizler Avustralya adasını keşfettikten sonra buraya el atıp sömürge haline getirmişler. Yerli Aburjinler hristiyan misyonerlerin telkini ve yönetimin itelemesiyle hristiyanlığa geçmişler. Şimdi bizim gözümüzün içine baka baka kiliseye gidiyorlar. Allah çıkarcıları kahretsin. Bir grup taassubu yüzünden neler oluyor. Herkes, aman benim taraftarım başka yere gitmesin, başka yerden nefret etsin diye çalışırken, araya korkunç düşmanlıklar sokuluyor. Biz birbirimizle uğraşırken onları kim düşünecek?

İngilizler gelince dinlerini karıştıranlar şimdi uyan-salar bile bakacaklar ki, hristiyanların Ortak Pazarı, NATO'su var. Müslümanlar birbirlerini yerken, zavallı insanlar bu vahşetin dinimizden gelmediğini nerden bil-sinler?

Burdaki müslüman olan yerlilere de İslâm'ı Afgan-lılar tebliğ etmiş. Sonra o Afganlılar'ın torunları bile hı-

ristiyan olmuş. Türkiye hristiyan olmaz mıydı sanıyoruz? Olurdu. Olurdu da, olmamasını ihlâslı olan şehidlerimize borçluyuz. O vatan haini diye asılan atalarımız da bunların içinde.

* * *

Bu gerçeklere ister inanın ister inanmayın.

• Burada, para kazanan çocuklarından anne babası oda kirası alırlar.

• Anne baba sevgisi diye birşey yok.

• Devletin sağladığı çok güzel sosyal haklara rağmen, uyuşturucu, zina ve hırsızlık gibi suçların önüne geçilemiyor.

(İslâmsız bunların önüne geçilmesi zaten mümkün değildir.)

• Bir kavgada, karı koca hemen ayrılırlar. Ayrılma-yanlar çok nadirdir.

• Avustralya, hırsızlıkta dünya birincileri arasında yer alıyor.

Demek maddi rahatlık hırsızlığı önleyemiyor.

* * *

Bir İtalyan, Sevgi Ateş'i çevirmiş ve demiş ki:

— Size bir şey sormak istiyorum.

— Buyrun.

— Sen neden örtünüyorsun?

— Müslüman olduğum için.

— Ben böyle bir müslüman gördüm: El arabasına

yiyecek doldurmuşlardı. Kadın önde el arabasını götürüyor, kocası da arkasından yürüyordu. Hem de göbeğini şişirmiş, ellerini de arkadan bağlanıştı. Bizim erkeklerimiz bunu yapmazlar.

— O gerçek müslüman değildir. Bizim beylerimizin çoğu, bize cam bile sildirmez, hanımlarına dışarda iş yaptırmazlar.

— Bir de size acıyorum. Siz evlerinize kapatılıyorsunuz. Beyleriniz istediği eğlenceye gidiyorlar. Siz hiç eğlenemiyorsunuz.

— Yanılıyorsunuz. Biz de eğlenmek isteyenler, kendi özümüze uygun eğlence tarzlarıyla eğlenirler. Kendi sinemamıza, kendi tiyatromuza giderler. Düşünlerimiz olur. Kızlara gideriz. Erkeklerin bulunmadıkları alanlarda denize de gireriz. Bizde erkek-kadın değil, haramlar-helaller vardır. Haram herkese haramdır. Bunun sebebi çok uzun.

— Peki siz süslenir misiniz?

— Tabii ki süsleniriz. Ama sokakta değil, evlerimizde süsleniriz.

— Sokakta da süslenseniz olmaz mı?

— Olmaz. Bu durum hem İslâm'a uymaz hem de kadın haklarına saygısızlıktır. Size bir soru sorayım. İki kadın yanyana gitse, biri süper mini etek ve sırtına kadar açık olsa. Öteki de benim gibi kapalı olsa, gözler hangisine yiyecekmiş gibi bakar. Kapalıya belki bir kişi kötü gözle bakar ve o da bunu inadına yapar. Ama öteki hanım cezbedicidir.

— Peki sizde kumar neden yasak?

— Kumar aile huzurunu bozan bir unsurdur. Yuva-

lar sarsılıyor, adam karısını-kızını, arabasını-evini satıyor. Hiç biri olmasa bile, uykusuz geçen gecelerin, evlerde onları bekleyen hanımların ve çocukların günahı onlara yeter.

— Haklısınız.

— Bizi yaratan bize nelerin yarar, nelerin zarar getireceğini çok daha iyi bilir.

— Peki müslüman bir kadın, müslüman olmayan bir kadınla arkadaş olabilir mi?

— Tabii olur.

— Sen benim arkadaşım olur musun?

— Tabii olurum.

— O halde adresimi vereyim, lütfen beni ara.

— Seve seve.

* * *

Bu gün de böyle bitti, diye yazar-yazmaz aklıma geldi:

Bedensel özürlü görünen kızımızla arkadaş oldum. Ona okuma konusunda yardım ettim. Harflerden bilmediği çok azdı. Onunla biraz çalıştık. Bu arada ismini öğrendim. Birbirimize biraz daha yakın olduk. Şimdi ona ödev verdim. Dergiden bir öykü okuyup bana anlatacak.

ÖRNEK MÜSLÜMAN ZOR BULUNUR

Bu gün burda bulunuşumuzun üçüncü günündeyiz. Sevinç Kırmızı gelip beni aldı, eski ismi Poola, yeni ismi Pınar olan hanımın evine gidiyoruz.

Yol boyunca Sevinç kardeşimiz anlatıyor...

• **Burda ehliyet almak çok zor. Şu arabamda gördüğün (P) harfi acemi şöför oluşumu bildiriyor. Bundan önceki (daha acemiymken) (L) harfi de cama yapışıyor. (L) harfi bir yıllıktır. Bu bir yıl boyunca, yanında en az 3 yıllık şöför olması gerekiyor. Aksi olursa binlerce dolar ceza veriliyor. İmtihan çok sıkı. Altı kez imtihana girenler bile var. Rüşvetle ehliyet alınmıyor.**

• **Burda ihtiyaç sahipleri için doktor bedavadır. Şu kart her hastanede bedava tedavi olabileceğini gösteriyor.**

• **Devlet bana, evinde oturup çocuklarıma baktığım için aylık veriyor.**

• Burda ağaç yakmak yok. Devlet yerden döşeme yapmış. Düğmeyi basınca her yer ısınıyor.

Bunları konuşarak, hıristiyanken müslüman olan Pınar hanımın evine geldik. Uzun robalı elbise giymiş. Evinin her tarafı krem renginin ve tonlarının hakim olduğu desenlerle bezenmiş halıyla kaplı. Sade ve güzel bir evde oturuyor. Hoşbeş faslından sonra konuşmaya başladık.

Örnek bir insan olarak yaşamaya çalışan Pınar 1983 yılında müslüman olmuş. Sordum:

— Neden müslüman oldunuz?

— Bir tanıdığım, bana İslâm'da insan vücudundaki koltukaltı gibi kılların temizlendiğini, hıristiyanlık gibi uzatmadığını, buna ilaveten taharet alındığını, tırnakların uzatılmadığını söyledi. Öyle bir din ki; kılları kesmek, tırnağı kesmek var. Sık sık ellerin ayakların yıkandığı abdest var. Düşündüm ki bu din çok temiz bir din. O zaman müslüman olmayı düşündüm. Bu dine girmenin kuralını sordum. İlk giriş kelime-i şehadet dediler.

— Siz kelime-i şehadetin mânâsını biliyor musunuz?

— Evet, Allah'tan başka Allah yok demektir.

Bir çok müslüman gibi Pınar bacımız da kendisine öğretildiği gibi yanlış söylüyordu. Doğru şeklini izah ettim.

— Hayır, Allah'tan başka Allah yok demek değildir. Allah'tan başka ilâh, eğitici yok demektir. Bakınız, burası ne kadar güzel bir yer. Devlet çok güzel imkanlar tanıyor. Ama hırsızlık, cinayet, zina, gibi suçları yok edemiyor. Neden, Allah'ı ilâh olarak kabul etmeyenleri, Allah'ın eğitimi altına girmedikleri için insanlığı düzeltmek mümkün

değil.

Sözlerimi güzelce dinledi. Çok ta güzel Türkçe öğrenmiş.

— Anneniz ve babanız size kızdı mı?

— Hayır. Çok anlayış gösterdiler.

— Peki onları İslâm'a davet ediyor musunuz?

— Tabii. Annem İslâm'a karşı çok meyilli. Bir program olsa hemen ilgileniyor, İslâm'ı beğendiğini söylüyor. (Bu arada Sevinç araya giriyor.)

— Bu hanım ailesine karşı, anne babasına karşı çok sevgi dolu ve saygılı. İki kız kardeşini de müslüman yaptı.

Ben tekrar sordum:

— Daha önce İslâm hakkında bir şey biliyor muydunuz?

— Hayır. Bir alevî arkadaşım vardı, oruç tutuyordu. Bir de başörtüsü ve kına dikkatimi çekiyordu. Hepsi bu kadar.

— Peki İslâm'a girdikten sonra zorluk çektiniz mi?

— Evet, yardımcım yoktu. Kime ne sorsaydım?

— Peki o zamanlar İslâmî cemiyetler yok muydu?

— Vardı, ama ben duymadım.

— İlk olarak ne öğrendiniz?

— Sûreler ve namaz kılmasını öğrendim. Bazı müslüman olanlar, müslüman bir erkekle evlenmek için müslüman olduk diyorlar. Sonra girdikleri dini tanımak için tahsil görmüyorlar. Ama ben gerçekten müslümansam, benim olan dini öğrenmeliydim. Ve elimden geldiği kadar gayret ediyorum.

— Şimdi?

— Tabii. Halen devam ediyorum.

— Bir tarikata bağlı mısınız?

— Evet. Adıyaman'daki Seyda'ya bağlıyım.

(Ben buna çok şaşırdım Türkiye'deki Menzil nere, Avustralya'daki Melbourne nere!)

— Onu nasıl buldunuz?

— Müslüman olduktan sonra onun burdaki vekilini buldum.

— Siz mi onu buldunuz, o mu sizi buldu?

— Ben onu buldum. Arayış içindeydim. Elimden tutacak birini arıyordum, ben de onu buldum.

— Vekilin ismi nedir?

— Rasim Tekeci.

— Size ilmî eserler de okuyun diyor mu? Yoksa sadece zikir mi yapın diyor?

— Veriyor tabii. Hem ilim hem zikir veriyor. Bazıları gibi sadece zikir demiyor.

— İslâm'da en çok hoşunuza giden şey nedir?

— Çok şeyler var. Bunlardan birisi örtü. Burada kadınlar çok cilt kanseri oluyorlar. Güneş ışınları direk cilde temas ediyor. O yüzden de cilt kanseri en çok açık giyinenlerde oluyor. İslâm ne derse o insanın lehinedir.

— İslâm'a girdikten sonra hristiyanlardan baskı gördünüz mü?

— Hayır. Türklerden gördüm. "Çok ileri gidiyorsun, daha gençsin, neden böyle saçmalıklar yapıyorsun" diye

beni çok rahatsız ettiler. Ama beni etkileyemediler.

Bu cevap beni çok şaşırtmadı. Bu türleri çok iyi tanırım. İslâmı hiç bilmezler. Ama bilmediklerini de bilmezler. Putperest olana acımazlar, müslüman olana acırlar.

Bu güzel sohbetten sonra, "Darısı diğer hristiyanların başına" diyerek kalktık.

* * *

Tam Pınar'ın evinden çıkarken kapısının arkasındaki tabela dikkatimi çekti. Okudum: "Allah'tan başka tapınmaya layık yoktur. O birdir, tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur, övgü O'na mahsustur. O diriltir ve öldürür. O diridir. Ölmez. Bütün iyilikler ve güzellikler O'nun eli ile. Ve O'nun her şeye gücü yeter."

İlk bakışta bu bacıdan tarikat kokusu almıştım. Bilinçli olanlar için tarikat bir nimettir. Sapıkça tarikata bağlananlar İslâm için bir zilletir. Pınar'a güzel bir ruh vermiş tarikat. Sayenizde bilinçli olan zat, Rasim Tekeci, devam adına size teşekkür ediyor, dualarınızı bekliyorum.

* * *

Çıkışta, yüzüme dikkatli bakan Pınar:

— Aaa, sizi tanıdım. Televizyonda size fırsat vermiyorlardı da ben çok kızmıştım. Siz osunuz değil mi? dedi.

— Dikkatin için teşekkürler Pınar. İnşallah senin fark ettiğini herkes fark eder.

İkinci kez vadalaştık.

Yine darısı ötekilerin başına diyerek toplantı salonuna doğru yol aldık.

Arabaya binerken Pınar seslendi:

— Türkiye'deki müslümanlara benden selam söyleyin. Bilsinler ki, dünyada İslâm'a girenlerin sayısı çoğalıyor.

Salona giderken Sevinç anlatıyor:

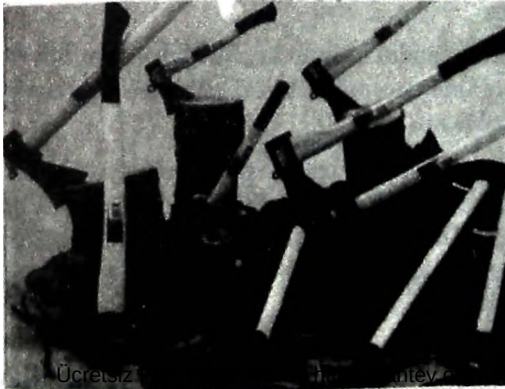
— Royal Women's Hospital (Kadınlar hastanesi) Melbourne'un merkezinde (City'de) bulunuyor. Ben de hastanede yatıyordum.

Bir katolik kadın vardı. Beşinci çocuğunu doğurdu, hâlâ diyordu ki: "**Papaza soracağım. Korunma izni verirse korunacağım.**" Bu da bir şey değil. Başka bir kadının altı çocuğu varmış. Yedinci için doğuma gelmiş. Doğum yaptı üçüz. Yine de papaz izin verirse korunacaktı. Dokuz çocuğa rağmen. Bizim müslümanlarımıza da iki çocuktan fazla doğurmanın telkini veriyorlar.

* * *

- Burda, sarhoş araba kullananlardan iki yıl süre ile ehliyeti alınıyor. (Bizim trafik şubesine duyurulur.) İki yıldan sonra tekrar yine içkili yakalanırsa ömür boyu bir daha ehliyet sahibi olamıyor. Üst üste hata yapanlar hapsediliyor.

- Burada çocuklara tecavüz edenler çok fazla. Hatta ticaretini yapanlar Filipinler'den getirip satanlar var.



HADI UYAN TÜRKİYE

SEN DE GEÇ KALMA DÜNYA

Görmek bir başka oluyor. İnsanın gözüyle görmesi, kulağıyla duymaya benzemiyor.

Eskiden, kendi kendime derdim ki: Zengin olsa bu ülke (Türkiye) maddeten kalkınsa, daha çok huzurlu yaşanır. Sosyal güvenlik tam olsa, anarşi, vurgun, kırgın vs. önlenir.

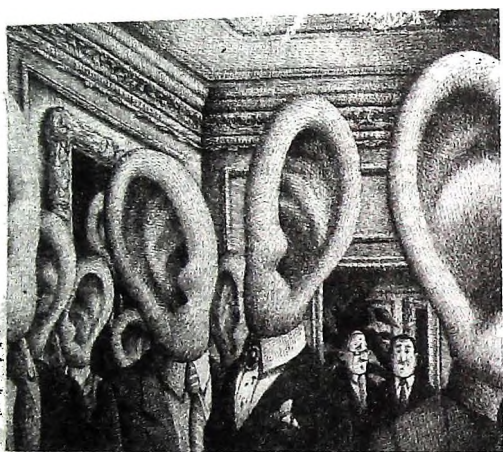
Gel gör ki heyhat. Önlenemiyor. Bunu bu ülkede yakinen gördüm. Allah'ın ölçüleri olmadıktan sonra dünya düzelmeyecek.

Türkiye canım ülkem. Ah seni yönlendirenler bunu bir anlasa.

Sadece maddi kalkınmaya değer veren ülkeler, felaketlerin önüne geçemediklerini görünce şaşırıyor, nerde hata yaptıklarını arıyorlar.

Hata Allah'ı dinlememekte. İslâm düşmanlarının ağzına bakmadan hadi uyan Türkiye; İslâm'ın özünü, gerçek tanımını bul, uydurma laikce din değil, İslamca dini eğitim ver. Neslin tükenmeden sen de geç kalma dünya.





Salondayız

Epping'teki Gloria salonundayız. Rumeysa ve arkadaşları hazırlamışlar, tebrikler kızlar. Organizeniz çok güzel.

Masaya oturur oturmaz yanıma sarı saçlı genç bir hanım geldi. Gözlerinde hasret hüznü olan bu hanım:

— Bakalım beni tanıyacak mısınız? dedi.

Baktım, gözlerime yabancı gelmedi, ama nerden tanıdığımı çıkaramadım.

Israrla sordum. Dalgın dalgın, çok farklı dillerde çok şeyler söyler gibi cevap verdi:

— Sizi yirmi yıl öncesinden tanıyorum. Sizin konferansınız vardı, biz mini etekli arkadaşlarla "ne yapsak?" diye düşünüyorduk. Birden yanımıza siz geldiniz. "Buyrun" dediniz. Biz de size durumu izah ettik. Siz dediniz ki: "Ben sizi yargılama hakkına sahip değilim ki. Lütfen öyle düşünmeyin buyrun" deyince biz de girdik. Sizi bir kaç defa dinledim. Bazı sözlerinizi yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen hiç unutmadım. Bir de Emine Şişman hoca vardı. Onu da çok severdim. Sizden iyi olmasın çok iyi bir hocaydı. İzini kaybettim. Ben o gençlik yıllarında bir hata yaptım. Musevi bir gençle kaçtım. Ailem bunu hazmedemediler. Silahla beni aradılar. Biz de buraya kaçtık. Şimdi, Collingwood Education Centre okulunda öğretmenim. Öğrencilerime başörtüsünü yasak etmeyen tek bayan öğretmenim. Bunları size borçluyum.

Bu giriş konuşmasından sonra sordum:

— Siz Musevi ile nasıl evlendiniz?

— Dinî nikâh yaptık.

Tabii ki bir Müslüman genç kızın Musevi ile

nikâhının caiz olmadığını bildiğim için şaşırdım.

— Nasıl! Nikâh mı yaptınız?

— Evet.

— Kim yaptı?

— İstanbul'da bir imam.

Bir başkadır benim memleketim. Bir tek "aşırı dincilere" hoşgörölü bakamaz ama müslümandan başka herkese çok tolerans tanır.

Belki, bu kızımıza "Senin Musevi ile nikahın caiz değil" denseydi, bacımız belki de Musevi biriyle evlenmezdi, ama imam efendi "Modern" olma uğruna bunu söylememiş.

Bu kardeşimizle bir müddet konuştuktan sonra onu, benimle olan anılarını anlatmak üzere sahneye davet ettiler. "20 yıl önce" diye başladı anlatmaya.

Neee! 20 yıl mı? Ne zaman geçmiş 20 yıl.

Ey sevgili gençler!

İnanın insan yirmi yılı da, 40 yılı da hiç duymuyor. Ona göre vaktinizi değerlendirin.

Daha sonra tekrar yanıma geldi.

Bu kardeşimize, yabancıyla evlenmek isteyen, dinin yasaklarına da aldırış etmeyenler için soruyorum (genç kızlar için yazalım):

— Farklı dinden biriyle evlenmek nasıl bir duygu? Zorlukları var mı?

— Olmaz mı? Hem de ne kadar çok!.. İnsan bu problemleri önceden anlayamıyor. En önemlisi çocuklar. Çocuklar hangi dinden olacak? İnsan şaşıyor. Babası oğlumuzun nüfus kağıdına "musevi" yazdırmış, kızımın nü-

fus kağıdını açıkta bıraktım. Büyüyünce kendisi karar versin.

— Başka ne gibi zorluklar var?

(Tabii dini hükmü bir tarafta bırakarak konuştuk).

Hüzünle cevap vermeye devam etti:

— Sormayın... Çok çok şeyler var. Birini daha anlattayım. Evlendiğimde bayrama on gün vardı. Bayram geldi. Beyim bayram namazına gitmiyor. Benim ailemde bunu görmemişim. Öyle garibime gitti ki, o günkü halimi unutamam. Bana çok acı gelmişti. Saatlerce ağladım. Daha çok şeyler var.

— Peki dini bir çelişki yaşadınız mı?

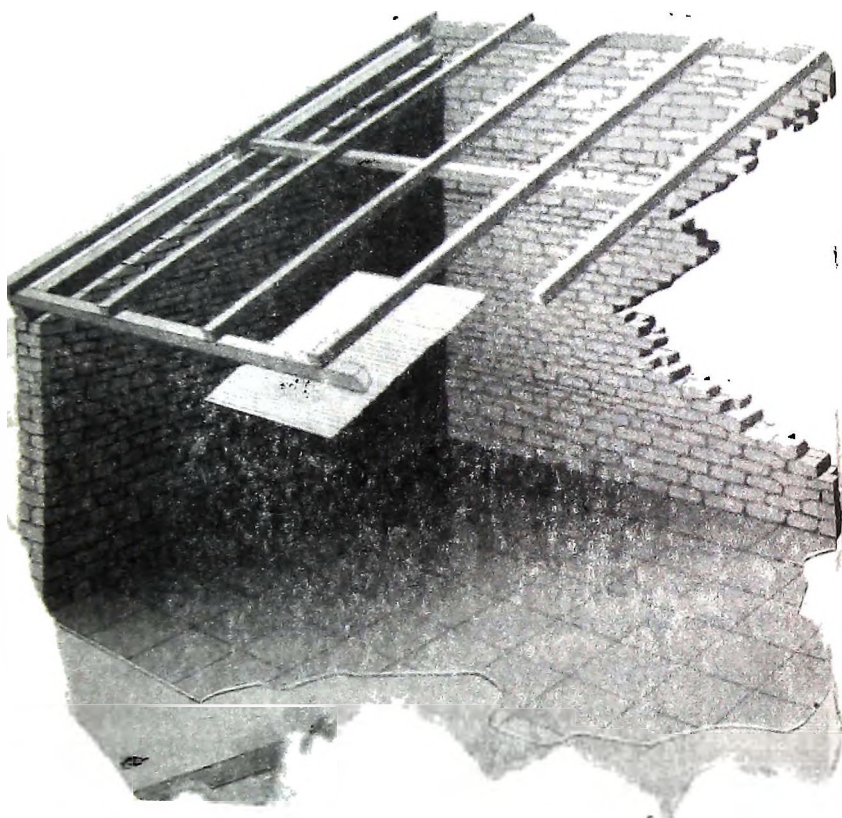
— Yaşamaz olur muyum...

Biz bu konuşmaları yaparken yanıma bir hanım geldi. Benim hakkımda Milliyet gazetesinde çıkan bir haberi bana getirdi. Gazetede yeralan kupür aleyhimdeydi. İslami olduğunu söyleyen bir derginin sözlerine yer vermişti Milliyet gazetesi. Okudum. Din kardeşimden bana kurşun sıkılmıştı sanki. (Bilmiyorum o da beni din kardeşi olarak görüyor mu?) Öğretmen hanım istedi, kupürü verdim. Okuduktan sonra yüz hatları değişti.

İslâm bu mu? dedi. İşte o yüzden müslümanlardan....

Ne söyleyecekti, bilemiyorum.

Sonra tek kelime dahi konuşmadı, belki de imkânlar elvermedi, belki de çok üzüldüğü için konuşmadı. Belli ki küstah müslümandan iğreniyordu.



Takma isimle beni yerden yere vurmağa çalışan yazar bey beni elaleme karşı rezil etmeyi İslâmî bir görev zannetmiş.

Başardınız bay Reyhan. Şimdi bayramınız mübarek olsun!

Size fazla söz söylemeyeceğim. Benim anladığım, tanıdığım İslâm'da müslümanlar bir aile gibidir. Aile içinde olumsuzluklar olur, ama bu olumsuzlukları komşu bile duymaz.

Eğer derginizde değil de bir telefon açarak söylemek istediğinizi bana söyleseydiniz, taa Avustralya'dan size cevabı böyle basın yoluyla vermezdim.

İnsan din kardeşini değil, başka dinden olanları bile böyle aşağılayarak eleştirmez. Eleştirilerini daha saygılı, daha temizce yapar. Ben sizin her yaptığınızın İslâmî olmadığını bilmiyor muyum? Benim sizi eleştirdiğim yönleriniz yok mu? Tabii ki var. Ama, ben size söyledim eleştirilerimi. Fakat siz, kendinizden başkalarını adam yerine koyma nezaketinde bulunmadığınız için, her şeye kötü gözle bakıyor ve kötü görüyorsunuz. Ah bir de dostça kardeşçe bakmasını bilseniz! Her zaman kendi yaptığınıza, en doğru bizimki, demesiniz! Ben hatalı bile konuşsam bana dostça söyleseydiniz, böyle, bir cahilin yapacağı işleri yapmazdınız. Sizin benimle alay ediş tarzınızı bir de Cem Özer'in bir yazısında görmüştüm. İkinizin arasında bir fark olmalı değil miydi? (Eleştirin, ona saygı duyarım, ama sizinki eleştiri değil.)

Dönüp yazınızı tekrar okuyunuz. Bu yazının Allah rızası neresindedir? Sonra siz de konuştunuz TV'de. Bana göre felaket korkunç konuşmalardı. Konuşmalarınızı büyük bir hata görmüş olmama rağmen sizin yaptığınız se-

viyesiz tenkidi ben size yapmadım. Acaba beceremez miydim? Âlâsını becerirdim. Sizin benimle alay ettiğiniz kadar ben de alay edecek, küçük düşürecek bir şeyler bulurdum. Ama hatalı da olsa din kardeşlerimdir, bir gün günahlarını görürler, dedim. Fakat anladığım kadarıyla size din kardeşi filan da lazım değil; zaten herkes size din kardeşi olamaz ki(!). Siz en iyi bilen, siz en büyük, siz en korkusuz, siz en başta, siz siz siz...

Bırakın Allah aşkınıza... İslâm'a zarar vermeyin de, sizden kimsenin fayda beklediği yok. Bu ne biçim anlayış! Onbeş bin kilometreden bile benim sinirlerimi, yine dinini bilmeyen, ya da gururundan kimseyi beğenmeyen müslümanlardan birisi bozuyor. Ve bu da cihadınız oluyor, öyle mi?! Senin peygamberin öyle mi yaptı? Allah Firavun'a bile güzellikle anlat diyor. Bize Firavun kadar dahi önem veremiyorsunuz!

Nerde güzellikle gayri müslime tebliğ? Nerde güzellikle mü'mine emri bil ma'ruf? Belki güzellikle tavsiyede bulunsaydınız sizi dinlerdim, bir bildiği var, öz eleştirisini alayım, derdim. Ama şimdi... Hadi be, sen kimsin ki seni dinleyeceğim! İçinizde saygı duyduğum 2-3 kişi var, bundan sonra onların selamıyla gelirsen belki bir kaç kelime-ni dinlerim. Onu da selamın hatırı için. Müslüman küstah olmaz beyefendi, aklınızı başınıza alın!

* * *

Evet, bu günüm burnumdan geldi. Başımın ağrısı da hiç dinmedi ama sohbet güzel geçti. Kızlar iki piyes hazırlamışlar. Birisi "Biz Bu Vatanın Nesi Oluyoruz" kitabımdaki Zeyneb'i oynamışlar. Öteki de bir kralın hikâyesi.

Hikâye şöyle:

Kral ülkesini gezer, bir çoban çocuğa rastlar. Ona sorular sorar. İslâm'ın şartını filan. Çocuk hepsini bilince kral:

— Aferin, der. Al sana bir akçe vereyim.

— Olmaz efendim, ben aileme ne derim? Bana inanmazlarsa?

— Kral verdi dersin.

— O zaman hiç inanmazlar. Derler ki, öyle şey olur mu? Kral verse bir akçe mi verir. O daha fazla verirdi.

Çoban çocuğun verdiği bu cevap kralın hoşuna gider ve birkaç altın daha verir.

Kral daha sonra değirmene gider. Değirmenle ilgili soruları değirmenciye sorar. Değirmenci bütün soruları cevaplandırır. Sonra kral İslâm'ın şartını sorar, değirmenci bilemez. Diğer dini soruları da bilemez. Kral:

— Asın bunu. Dünyalık soruları bildi de ahiretle ilgili soruları bilemedi der.

(Dikkat, İslâm kıyafeti giymiş bir kral veya emirin böyle şeylerde hemen, asın bunu demesi, zalimlerin ekmeğine yağ sürer. "Cezasını verin" olmalıdır.)

Sonra kral dinini bilmeyen adamı idama götürürlerken karşılıklarına bir çocuk çıkar. Bu çocuk, kralın ilk karşılaştığı çocuktur. Meğer değirmenci çocuğun babasıymış. Çocuk babasının affını ister ve der ki:

— İslâm'ı bilmiyorsa suç onun değil, ona İslâm'ı öğretmeyen babasınındır. Ama bakın babam kendi çocuğuna öğretti. Yani bana öğretti. Şimdi siz haksızlık ediyorsunuz.

Bu güzel konuşmadan sonra kral adamı affeder.

Daha sonra çekilişler yapıldı. Program çok güzel geçti. Yeni dostlar tanıdım. Hanımların çok kalabalık olması bana çok umut verdi.

* * *

Ev sahibinin kızı Yasemin'i bu gün sadece sabahleyin gördüm. Alçak bir avlu duvarının üstünde oturmuş, uzaktan uzağa bizi takip ediyordu. Aslında onu çok iyi anlıyorum. Zaten ilk gün bana soğuk olan Yasemin, şimdi beni seviyor. Güzel anlaştık Yasemin'le. Kararlıyım, onu okumaya alıştıracağım. Sonra da romanlarımı okutacağım. Böylece, kendi okuyucuna okumayı kendin öğret, şeklindeki bir kampanyayı kendi kendime başlatmış olacağım. Ayrıca, Yasemin zeka özürlüdür diyenlere şunu da ispat edeceğim: Yasemin zeka özürlü değil. Siz zeka özür-lüsünüz. Onu anlayamıyorsunuz. Cahil insanların, "Aaaa! Bu kız sakat!" demesi Yasemin'i içine kapanık ve hayata karşı umutsuz yapmış.

Bugün böyle bitti. Görelim yarını, kismet olursa yazarız.

HER ŞEYE EVET, AMA İSLÂM'A HAYIR MI?

Eskiden, İslâm fikirlere özgürlük vermez, diye bilindiğinden, İslâm'a karşı bir alternatif ürettiler. "Bizde fikir özgürlüğü var." dediler. Bu fikir özgürlüğünün hikâyesini her yerde anlattılar. O kadar çok anlattılar ki, bazı insanlar, "gerçekten İslâmcılar yoz düşünceli bağınaz, ama bunlar yobaz değil" dediler.

Aradan yıllar geçti. Müslümanlık solgun yıllarından, asırlarından çıktı. Yayılmaya başladı. Bu defa bu fikir özgürlükçülerinin gerçek yüzü ortaya çıktı. Aman Allah o da ne! Simsiyah yüz demiyeceğim. Siyah yüzler çok güzeldir. Siyah derinin sahibi duygusal bakar... Merhameti, anlayışı vardır. Ama bu bağınaz yüzlerin rengi hiç görünmüyor.

Bu gün 4. günümüz. Bu günkü programımıza göre çarşıyı gezeceğiz. Sonra sosyal demokrat ve demokratların yönettiği S.B.S. (Es-Bi-Es) televizyonunda konuşma yapacağım. Bu konuşma için herkes başka bir şey söylü-

yor. Kimisi:

— Onlar sana komplo hazırlıyorlardır, diyor.

Kimisi:

— Onlar seni hiç konuşturmaz, burada müslümanların radyosu var orda konuş, diyor.

Herkes başka telden çalıyor. Eminimki o radyoya da, o kesimin yobazları saldırı yağdırmıştır.

Kimisi:

— O yobaz kadına neden konuşma hakkı veriyorsunuz, diyecek.

Kimi biraz daha kibar yobazcasıyla:

— Şenlikoğlu denilen o kadın aşırı dincidir; neden onu konuşturuyorsunuz? diyecek.

Kızacaklar.

Çünkü onlar, yıllardır uydurulmuş bir dini anlatıyor, gençlerimizi asıl İslâm dininden koparıyorlardı. Şimdi o uydurmaları her geçen gün ortaya çıkıyor. Bizim doğrularımızın duyulmasını istemiyorlar.

Bu özgürlükçülerin ruhları hep aynıdır. Kendilerine dokunmazsan istediğini konuş.

Avustralya gibi müthiş özgürlükçü (?) yer bile, Irak savaşında gerçek yüzünü göstermiş. Türkiye'nin insanı yürüyüş yapmaya kalkmış. Yürüyüş, tüm demokrasilerde en doğal hak.

Buranın başbakanı müslümanların en güvendikleri demokratmış. Bu terörsüz eyleme dahi tahammül edemiyerek beyanat vermiş:

— Eylem yaparsanız, hepinizi kamplara atarım, demiş.

Bunların hangisi aydın, demokrat, hangisi faşist Adolf Hitlerci? İnsan şaşıyor ve Allah'ın âyetini daha güzel anlıyor: "Küfür tek millettir." Onun için hiç birisi, "Bir Saddam yüzünden neden binlerce insanı öldürüyoruz?" demedi. Onlara göre her müslüman birer Saddam'dır. Bilmezler ki, Saddam'ın da çıkarlarına dokunulunca, gözünü kırpmadan Halepçe katliamı yapacak kadar canı tarafı var.

İslâm'a karşı kimse alternatif üretemez. Ama, kadını köle yapan bir İslâm tarif edilirse, o zaman o uydurma dine karşı alternatif üretilir.

İşte dünya bunun için bizim doğrularımızın duyulmasını istemiyor.

Müslümanlar!

Bu söylediklerim çok önemli. Ne olur iyi değerlendirin... Hurafesiz İslâm'ı meydana çıkarmalıyız. Bizim savaşımız budur. Biz, ne öldürmeye, ne de asıp kesmeye varız. Biz, gerçek İslâm'ı sunmaya varız. Amma zoraki bela isteyen olursa, almış kılıcını bize doğru hızla geliyorsa:

— Aaa! Ne iyi ettiniz bizi kesmeye gelmekle. Buyurun çay, kahve ne içersiniz? Biz ikramımızı yapalım da öyle kesin, diyecek kadar aptal değiliz herhalde.

* * *

Bu gün biraz Yasemin'le konuştum yine. Yasemin'in bir de kız kardeşi var, Fatma. Fatma da çok sevimli. Anlatmıştım. Annesi babasını evlendirdince babası artık Fatma'yı da, Yasemin'i de aramamış.

Yasemin babasına düşkün. Babasının adını konudan olsa gözleri yaşlanıyor. Bugün annesi çok hasta. Sırtı ağrıyormuş. Birden bire ah etti kadın:

— "Ne yaptım da kendi elimle kocamı ellere verdim!" diyorum bazen, dedi.

Yasemin'le gözgöze geldik. Öyle garip bir bakışı vardı ki, sanki dünya bu bakışın cevabını verecek büyüklükte değildi.

Fatma kararlı bir eylemci. Babasını istemediğini her fırsatta söylüyor. Ama bu istememek değil, sevmemek değil. Belki baba hasretiyle yanıyor yavrucak. Ama ona olan kırgınlığını böyle dile getiriyor. Babası ölseydi böyle bir hasreti de kalmazdı. Ama sağ olan baba tarafından aranmaması yakıyor onu.

Ey yaşayan ölü olan babalar! Siz ahiret yolcusu değil misiniz? Bu yavruların günahı nedir? Yaseminler, Ayşeler, Fatmalar, Aliler, Ahmetler... Sizin keyfinizin bedelini bir ömür boyu mu ödeyecekler? Unutmayın, Allah, Azizüñintikam'dır da. Hep, gafururrahim olsaydı, zalimlere gün doğardı.

* * *

Beni almaya geldiler. Bu defa bir minibüsle gelmişler. Yine arabayı arabayı süren bir kadın. Alışık değiliz ya minibüs kullanan kadınları görmeye, biraz tuhaf geliyor bize.

Aklıma bir anım geldi. Amcamın böyle bir arabası vardı. Onu gizlice kullanmıştım. Evin önünde sağa sola geziyorum. Geri viteste çarptım arabayı. Ama benim sevgili amcam bana kızmadı. Bu olaya şahid olan akrabamın hanımı kıyamet kopardı (mecaz mânâda kullandığımız bu söz inşaallah küfür değildir). Açtı ağzını yumdu gözünü:

— Kadın minibüs kullanır mı? Bacak kadar boyunla bu işlere neden kalkıyorsun. vs..

Haberi yok teyzenin, zamanım olsa uçak kullanmayı, tank kullanmayı bile öğreneceğim.

* * *

Songül ve Selma kardeşlerle birlikte Rumeysa'yı da alıp hep beraber çarşıya gidiyoruz. Söylemiştim size, mimarî olarak çok güzel bir ülke. Tek katlı evler. Fakat, daha çok fakirlerin semti olarak bilinen site ve benzeri yerlerde 20 kat, hatta daha fazla katlı binalar var. On yıla kadar bu katlar da yok edilecekmiş. Devlet yavaş yavaş binaları boşaltıyormuş.

Bizim ülkemiz ne zaman uyanacak acaba? Burdan İstanbul'a bakıyorum. Güzel İstanbulum, tıkış tıkış. Beton yığını. Burayı gördükten sonra, hayalen bile İstanbul'u hatırladığım zaman başım dönüyor. Kalabalık kalabalık...

Gittik... City'de Damaru, dev alışveriş merkezi. Ne kadar büyük desem bilemiyorum. Galiba 20 tane Hilton otelini içine alır. Bir kaç tane kart aldım. Arkadaşlarla birbirimizi kaybettik. Sonra buluştuk. Kapıların birinden çıkmak üzereyken, bir çiftin bana dikkatlice baktığını gördüm.

Avustralyalılar zannettim. Ama bana neden böyle baksınlar ki? Örtüme bakıyorlar desem, pek benzemiyor. Ben kartlara bakarken, hanımların birisi yanıma geldi:

— Affedersiniz, siz Türk müstünüz?

— Evet, dedim.

— Siz Siyaset Meydanı'nda konuşan hanım değil misiniz?

—Evet, dedim.

Kıvrıkcık saçlı güzel hanım sevinçten uçacak gibi oldu. Hemen yanındakilere seslendi:

— Evet o!

Sonra bana dönerek anlattı:

— Kocama o hanım bu diyorum. İddialaştık. Sizi Almanya'da izledik. Biz orda çalışıyoruz. Bir de Avustralya'yı gezelim dedik. Kısmete bakın, sizi görmek te varmış. İnanın sizi çok seviyoruz.

Kapalı bir müslümanı seven açık insanlara, bazıları nasıl kâfir derler bir türlü aklım ermiyor. Bu insanlar Allah'ı sevmemiş olsa, İslâm'ı sevmemiş olsa, Allah yolunda gitmeye çalışan benim gibi müslümanı sever mi?

Şunu unutmayalım; Müslümanları sevenler Müslümandır. Müslüman olmayanlar Müslüman'ı sevmezler ama gerçek Müslümana saygı duyarlar. Bu da Müslüman olmayanların içinde en humanist olanlarında da görülebilecek bir durumdur.

Anlatıyorlar:

— Esat Coşan hoca da burayı çok beğendi. Irak harbinde burda 5 ay kaldı, bize moral verdi.

Buraya gelenlerin çoğu zaten bir daha dönmedi. Böylesine güzel bir ülkeye, Türkiye'den gelinir de, Almanya'dan gelinmez mi?

Hatta hatırlıyorum, Esat Coşan hoca efendi, müridlerine çağrıda bulunmuş:

— Bir gemi kiralayıp Avustralya'yı görmeye gidin.

Buraya gelenlerin burayı çok beğenmelerine de hak vermiyor değilim.

Neyse bu gruptan ayrıldık. Tam kapıdan çıkmak

üzereydim ki, elimdeki kartları fark ettim. "Aman" dedim:

— Kızlar, ben kartın parasını ödemedem satış merkezinden çıkmışım.

Hemen hepsi birden döndüler. Ayrı ayrı tevdiler yapıyorlar. Rumeysa:

— Aman Emine abla dikkat et, dedi. Bu defa gazetelere şöyle başlık atarlar: Emine Şenlikoğlu, Avustralya'da hırsızlık yaparken yakalandı.

Galiba Selma idi:

— Avustralya'da da hapse girdi, derler, dedi.

Gülerek söylediklerinin hepsi olabilecek şeyler.

Rumeysa devam ediyor:

— Allaaah... Böyle bir fırsat geçse ellerine bayram ederler. Hırsız Emine aşağı, hırsız Emine yukarı... Sen gör o zaman neler söylenir medyada...

Bu söz doğru mu?

Evet, ama medyanın hepsi için geçerli değil bu.

* * *

Akşamın 6.30'u. Radyodayız. 64 dilden yayın yapan devlet radyosu. Hayret ettim şu devletin centilmenliğine. Üstelik maaşlarını da devlet veriyormuş. Ne güzel anlayış.

Türkiye'de bu anlayış yıllardır sadece İngilizler için uygulandı. İngilizce bu ülkede konuşulmaz demediler de, Avrupa dilleri haricinde ne kadar dil varsa hepsine ambargo koydular. Bu ambargolar Apoları, Satoları çıkardı. Halbuki, haklının hakkı verilmesi gerekiyordu, olmadı. Elin ülkesinde Arap radyosu var, Türk, Çerkez radyosu

var. Üstelik burası bu dillerin sahiplerinin öz vatanı değil. Bizim ülkemiz Türkün de, Kürdün, Arabın, Çerkez'in, Laz'ın da ülkesidir. Varın siz görün aradaki çelişkiyi.

İslâm ne güzel

Kur'an-ı Kerim, diller birer âyettir (Allah'ın birer delilleridir), der. Âyetler yok edilmemelidir. Kimse, resmi dilden ayrı olan kendi ana dilini konuşmakla bir rejimin yıkılacağına inanmaz. Rejimi yıkmak istiyorsa, devleti parçalamak istiyorsa, bunu bütün dillerle becermeye çalışır. Hatta devletin diliyle de devleti yıkabilir. Bizim yetkililer işte bunu bilmiyorlar, bilemiyorlar. Bu arada masumları da ezdiriyorlar.

* * *

Konuşmayı yaptık. Aman bir saldırı ki görmeyin. Radyoda bana sorular soran spiker zat, hakaret edenlerin telefonunu hemen kapatmak istedi. Ben işaret ederek kalsın, kapatmayın dedim.

Canlı yayın bağlantısındayız. Soru soranların hepsi de hakaret doluydu. Hele bir tanesi sinirinden, bize olan nefretinden dolayı ağlıyordu. Bazı sünnilerde olduğu gibi, alevilerin de şartlanmışları çok fanatik. Aşırı saldırgan oluyorlar. (Alevi vatandaşlarımızın hepsi bu suçlamaya dahil değildir. Tabii ki sünnilerin de.)

Kıbrıs'a yolculuk yaparken arkamızdaki koltukta oturan, (Recep efendiyle terminalde tanışmıştı) çok gezmiş, görmüş yaşlı amca demişti ki:

— Kıbrıslı Türklerin bazıları, bizden tıpkı Rumların nefret ettiği gibi nefret eder.

İslâm'ın her şeyine karşı nefret aynıdır. Aynen Yunanlılar gibiler, aralarında hiç fark yok. Bunun sebebi nedir diye sorduğurdum. Yunanlılar, Fatih İstanbul'u aldı

diye müslümanları yeseler doyamazlar. Bu kinlerini, çocuk yaşlardan itibaren Kıbrıs Türklerine aşılamaya başlamışlar. Kiminde de başarılı olmuşlar. Bunu yaparken de her zaman Atatürk'ü kullanıyorlar. Hani "Atatürk dindardı" diyorsunuz. Aşırı dinciye kıızıyorsanız, atanızın dine saygılı olun. Hayır, İslâm'dan Yunanlı kadar nefret etmek. Bazı alevileri de bize karşı feci kıskırttılar. Gerçi, İslâm'a kin kusan insan alevi değildir ama kendisinin alevi olduğunu sanıyor. Alevi böyle isyancı sorular mı sorar? Ne kadar saçmalıklar varsa dinden gösterilmiş. Sonra da bu saçmalıkları, "kadın, köpek, domuz, namaz kılanın önünden geçerse namaz bozulur" gibi soruları halkın önünde soracaksın. Sonra da ben müslümanım diyeceksin. Üstelik kin dolu soru, öğrenmek için olsa can feda. Bunlar da, Kıbrıs Türklerini Rumlaşmış gören adam kadar cahil, onun kadar düzensizler. Türkiye'de bizden Rumlar kadar nefret edenler yokmuş gibi, hep Kıbrıslı Türkleri suçlamak ne kadar çirkin bir şey.

Epey sorular geldi.

Bizler hırsızmışız. Vahdettin 40 tane karısı ile kaçmış. Kadının aklı yarımış, ben bunu kabul ediyor muyumşum. Atatürk babasıymış(!) ta ben ona hakaret etmişim. (Tabi hakareti atıyor kafasından.) Aman ne sorular(!) sordular. Tabii cevaplarını da aldılar... Belki bir başkası benden daha güzel cevap verebilirdi ama ben de, kapasitem nisbetinde fena cevaplandırmadığuma inanıyorum.

Radyo konuşmasından sonra Kâzım ve Öznur Ateş'in evine gittik. Hanımlar geldiler. Bir çoğu ateş barut olmuştu. Yok efendim, o konuşmacıları radyoda çalışanlar ayarlamış. Kasten bana hakaret ettirilmiş.

Olaylara kötü zan ile bakma huyu her kesimde var.

Bu bakış ta sağlıklı değil.

Dediğim gibi, benimle konuşan spiker, hakaret eden konuşmacının konuşmasını daha başından kesecekti; düğmeye basıyordu ki, ben işaret ettim. "Bırakın konuşsun" dedim. Zaten beni konuşturan radyo da, bana hakaret edilmesinden hoşnut değildi. Hiçbir ideoloji sahibi, saldırgan taraftan hoşnut olmaz (hasta ruhlar müstesna). Hasta ruhlar da saldırgan olmayan taraftar istemezler.

Velhasıl, gelecekte iyi bir dava adamlığı yapacağına inandığım Öznur'un güzel misafirperverliğinde yaptığımız sohbetle bugünü bitirdik. Yarın için de Allah'tan hayırlısını diliyorum. (Adı geçen radyo konuşmaları, medya röportajları adlı kitabımdadır. İlgi duyanlara duyurulur.)

NE YAPILIRSA KÂRDİR

Bu günüm biraz tembelce geçeceğe benziyordu. Öğlen ikiye kadar biraz okudum, biraz yazdım, Yasemin ve Fatma'yla konuştum. Beş gündür annemle babamla konuşamamak beni bayığı sıkıyor. Ama neylersiniz.

Allah c.c. anama ve babama uzun ömürler versin. Onlarsız bir dünya değil, onlardan uzakta olmak bile ne zor şeymiş. Çocuklarım da öyle. Ama aralarındaki fark, onlar benim kucağında büyüdüler, ama ben annemin babamın kucağında büyüdüm. Evlatlarım ve kardeşlerimden uzak bir yerde mutlu olmam mümkün değil ama, anemsiz ve babamsız hiç mümkün değil. Sanki Türkiye suların içinde kaldı, sevdiklerim o sulara gömüldü sanıyorum.

Kardeşim, hasta olduğu için onu da sık sık düşünüyorum.

Öğlenden sonra üniversite gençlerine seminerimiz vardı. Gittik, konuşmayı bitirip geldim. Çok çok güzel

geçmedi ama fena da değildi.

* * *

Sanki Arapça'yı, Türkçe'yi çok iyi biliyormuşum gibi, İngilizce harflere başladım yine. Bir kez de cezaevinde başlamıştım, ne ki öğrendiklerimden aklımda bir şey kalmadı.

Neden mi öğreniyorum?

Birincisi Allah rızası için. "Kim kaç lisan bilirse o kadar insan hükmündedir" diye çoktan beri biliyorum. Hem de İngilizce bana çok lazım oluyor. Daha doğrusu bize. Ne öğrenirsem kârdır. Hepimiz öyle. Recep bey, "Öğrendiklerini bana da öğret" diyor. Bakalım, dönmemize 25 gün var. 25 günde yüz kelime bir de harfleri öğrenirsem yeter. Zira benim çalışmam kelimeler üzerine olmuştu. Şimdi harfleri deneyeceğim.

— Arapça'yı bitirip öyle mi İngilizce öğreneyim? diye size sorarsam, bana deyin ki:

— Çok çalış, ikisini de bitir. Yıllardır hâlâ Arapça'yı bile bitiremedin, sana yazıklar olsun.

* * *

Burda dil konusunda çok ilginç olaylara rastlanmış. Çoğu el işaretleriyle anlatılacak şeyler olduğu için yazamıyorum, çünkü yazıyla esprisi kalmaz. Anlatabildiklerimden birkaçını yazayım.

Avustralya'ya yeni gelen bir Türk kadını, makarna alacakmış, ama ismini bilmiyor. Bir tek suyun adını biliyor. Başlamış eliyle, koluyla, ağzıyla, kaynayan suya atılan makarna tarifine:

— Votur (suya diyor) vukur vukur, diyor.

Sonra da makarna yiyormuş gibi ağzını açıyor, dakikalarca uğraşiyor.

* * *

Bir adam şarap alacakmış. Bakkal kadın sormuş:

— What do you want? (Ne istiyorsunuz?)

Adam da:

— Şarap, demiş.

Buna çok kızan kadın oğlunu çağırmış. Halbuki şarap sus demekmiş İngilizce (shut up/ şatap). Oğlu da çok kızmış. Babası gelmiş. O da sormuş, ona da şarap demiş. Yani sen sus demiş. Adam da dövmüş Türk'ü. Durum polise intikal etmiş. Tercüman tutmuşlar. Bakmışlar ki basit bir şey nelere sebep olmuş.

* * *

Bir başkası bal isteyecekmiş. Bakkala gitmiş. Orda da bir koltuk varmış.

— Vınız... diye sandalyeye oturup oturup kalkıyormuş.

* * *

Başladık harfleri öğrenmeye. Bugün öğrendim, eğer yarın unutmazsam. İngilizce 26 harf. Sırayla okunuşu şöyle:

A	B	C	D	E	F	G	H	İ
Ey	Bi	Si	Di	İ	Ef	Ci	Haş	Ay

J	K	L	M	N	O	P	Q
Cey	Key	El	Em	En	Ov	Pi	Kü

R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
Ar	Es	Ti	Yü	Vey	Dabilyu	Eks	Vay	Zi

Belki ilginiz vardır diye yazdım. Hem de müsaadenizle, bir sayfalık kendim için hatıram olsun. Ömrüm olur da, ihtiyarlarsam, bir zamanlar ne yazdım acaba diye yazdıklarımı okur, kâh ağlarım, kâh ta hüznle yazıyı yazdığım yerlerde gezerim.

* * *

Harfleri öğrendikten sonra, bizim sadık okuyucumuz, dergimizin Avustralya temsilcisi kardeşimiz İnci Erdurul'un evindeydik. Epey kalabalıktı hanımlar. Konukomşudan gelmişler. Orada ilginç dostlar tanıdım. En önemlisi, Kıbrıslı bir bacıyla tanıştım. O kadar güzel bir Müslüman ki, hayran kaldım. Tam tesettür, örtülü. Çocuklarına İslâmî şuur vermiş. İslâm'ı yarım yamalak değil, tamamını öğrenme gayretinde, ve bütününe inanıyor. Böyle Müslüman, değil Türkiye'de Mekke'de bile az bulunur. Okuyucularımızdan Hatice Akgün, Nuray Akgün, Fatma Erbaş, Emel Erbaş, Öznur Ateş, Saliha Aslıhan, Emine ve Fatma hanım. İsimlerini bilmediğim diğer hanımlarla tam sohbeti koyulaştırdık ki acı bir haber geldi. Rumeysa'nın kaynatası Mustafa Emniyet ölmüş. Bir anda ölümün nefesi çöktü odaya. Biz hemen ölünün bulunduğu yere gittik.

Önce bu günkü notlarıma başlarken, bu günün tembelce geçeceği zannındaydım. Yani önemsiz geçecek demiştim. Meğer şu ana kadar yazdığım notların içinde belki de en önemlisiydi. Çünkü bu insan, artık kim ne yaparsa yapsın bu dünyaya gelemeyecek. Bir kelimecik dahi konuşamayacak. Tek bir kelimeyi ondan duyamayacak

hiç kimse. Meğer kelimeler ne büyük nimetmiş!

Gittiğimizde hanımı, bir kızı ve bir oğlu başındaydı. Herkes ağlıyordu, ben nedense dona kaldım. Halbuki hiç tanımasam da, ölümün kendisi ağlatır beni.

Hanımı, erkekler duymasın diye sesini alçaltırken, bir taraftan da normal ses tonuyla ağlıyor:

— Ahhh ah güzel arkadaşım. Gidelim bu illerden, kendi bayrağımızın altında ölelim, dedim. Beni dinlemediler. Kendi vatanımızda ölsek böyle acı gelmezdik belki.

Yanıldığını söyledim ona:

— Ölüm her yerde acıdır. Ölüm ölümdür kardeşim. Ağla ama, insanlar Allah'ın tayin ettiği yerde ölür. Sakın, o sözü bir daha söylememeye çalış. Allah Kur'an-ı Kerim'de "Kimin nerde öleceği bilinmez" diyor. Neden bilinmez? Sırlar âlemine ait bir sırdır o.

Yerde upuzun uzanmış ölü. Rahmetli Necip Fazıl'ın şiiri aklıma geldi:

"Yerde bir mum perdeler indirilmiş,

Yerde çıplak bir gömlek korkusundan dirilmiş."

Elden bir şey gelmiyor! Ne feci bir şey. Mahcup ve sıkılğan bir şekilde Allah sabır versin diyorum. Adeta konuşmaya utaniyorum. Derken kızı geldi. Önce uzaktan bir baktı babasına. O anda yerde yatanı babam, uzaktan bakanı da kendi yerime koydum. Ah canım babam! Seni öyle görmeye hiç dayanamam. Bu kızcağız da dayanamıyor.

— Ben babama bakamam, diyor acı acı...

— Dayanamam, bakmaya dayanamam. Canım babam...

Ah keşke bir kelime konuşabilseydim. Ey evlatlar! Sonra bir kelimenin öyle çok değeri olur ki, anne ve babanızı kırmayın. Hep konuşun onlarla... Evlatlarınızla da sık sık konuşun... Ben her zaman çok istediğim halde bunu yapamıyorum. Ama siz, yapabilirsiniz; siz benim gibi, evine bile seyrek uğrayanlardan değilsinizdir. Sakın bu sözlerimi davama sitem gibi anlamayın. Haşa, sitem ne demek, sadece kalbimdeki hüznün bu.

Hele böyle bir gecede...

Nerde bir ölen olsa, babamı o tabutun içinde hayal ederim... Neden acaba? Halbuki, ben o tabutun içinde olurum da babam gözleri yaşlı beni seyrederek. Bilmem, insanız ya... Ondan olsa gerek. Ölümü başkasının üzerinde prova yaptırıyor herhalde. Bir de, hayalimde bile babamın gözünde yaş olmasına dayanamıyorum. Hayret, ölüsüne dayanıyorum da ağlamasına dayanamıyorum! Bu da öylesine bir duygu işte...

Sonuçta yakınlarının gözü önünde morga götürülme üzere mevtayı aldılar. Hanım yandı yandı, adeta eridi:

— Ah canım... Canım, vatanında olaydın morga mı girerdin? Orda ne yapacaksın?

Türkiye'de ölen de morga gidebiliyor. Ölen için morgla toprak arasında ne fark var ki? O duymaz bile.

Bu arada küçük torunları geldi. Ağlayarak ona dedeleri hakkında bilgi veriyorlar.

— Yavrularım, dedenize bakın, son kez bakın. Artık o cennete gidiyor.

Doğru, bu insan zahiren cennete gidiyor. Evlatları rahat etsin. Onlara müjde olsun babalarının imanı. Ya

dinsiz olsaydı. Akşam namazının hemen ardından ölmüş. Ya sarhoş olsaydı?! Ya, Allah'a, dine küfür ederken öleydi? 55 yaşında ölmüş. Aniden... Sağlamken... Kim ölemez ki birden bire? Kimin kapısını çalmaz ölüm?

Müslüman olarak ölen geride tesellisini de bırakıyor; fakat tersi olanlar!

Bir an düşündüm. 55 yıl önce, bu gece veya sabaha karşı dünyaya bir çocuk gelmişti. Mini mini elleri, mini mini ayakları vardı.

Herkes sevinç içinde etrafına müjde veriyordu. Dünyaya gelirken, kendisi ağlıyor, etrafındakiler seviniyor, gülüyordu. Şimdi etrafındakiler ağlıyor, kendisi susmuştu. Belki de manen, "Beni bırakın da kendinize ağlayın, bakın gidiş var!" diyordu lisan-ı hâl ile..

Bu gün de böyle geçti. Kimbilir Bosna'da, Filistin'de, Azerbaycan'da, Türkî devletlerde, batının üvey işçilerinde, velhasıl dünyada neler oldu?

Kaldığımız eve geldiğimizde gecenin onikisi olmuştu. İşte notlarımı bugün de defterime yazdım. Şu anda karşımda Avustralya'da bana sekreterlik ve de İngilizce öğretmenliği yapan Necla Ateş var (Daha önce yazmıştım, Avustralya Müslüman Kadınlar Cemiyeti Gençlik Kolu Başkanı diye). Ona şeytana tapanlarla görüşmek istediğimi söylemişim. Biraz önce anlattı, bir kapalı kız varmış. Şimdi şeytana tapıyormuş.

Hiç de şaşırmadım. Bilinçli olmayanın başındaki örtü ne yapabilir ki?! Hemen onunla konuşmaya gitmeye karar verdim. İsmi de ilginç: Ümmü Gülsüm. Şeytana tapan kızın ismine bakın, aman Allahım! Beni kahreden şeyler nasıl da bana rastlıyor?!

Yarın ilk işimiz bu olacak, tabii ki Allah kısmet

ederse. Size gelişmeleri mutlaka yazacağım. Bunu da yaşarsam yapacağım. İmkanım olsa da seslensem ona: Ey şeytana tapan kız! Ne olur aldanma! Bu dünyaya bir daha gelmeyeceksin...

Böylece bu günü de kapatıyoruz.

* * *

Cenaze morga, biz ise evimize döndük. Bu gecenin sonucu bana şiir yazma ihtiyacını hissettirdi. Şiir severseniz buyrun okuyalım:

Bir ziyaretçiydi o geldi geçti
Kendi de biliyordu gidecekti.
O yüzden günahattan elini çekti
Ve salına salına Hakk'a yürüdü.

Dert edinirmiş dinini vatanını,
Hasret emiyormuş ruhunu, kanını,
Derlermiş sen sıkma canını
Kimler sıkılmadan Hakk'a yürüdü.

Dünyanın bir kapısından girdi
Çıkış öteki kapı, her zaman denirdi,
İyiki ölümün aslını da bilirdi,
O yüzden ölçülü, düzgün yürüdü.

Güle güle git ey dindar kardeş,
Cennette olmayacak münafık kalleş.
Sana verilecek yer, kimbilir neye eş,
Ardından hep diyorlar cennete yürüdü.

Avustralya 21.12.1994

Bu ÷lkede; mağazalarda, bankalarda, devlet dairelerinde, fabrikalarda, otobüs ve trenlerde, marketlerde, hastanelerde sigara içmek yasak; özel bürolarda ve kişilerin kendi evlerinde dileyen yasak koyuyor. Gazete, otobüs, belediye reklam panolarında, radyo ve televizyonlarda reklamı da yasak. Biranın da yavaş yavaş reklamı ek-siliyor. Çocuklara sigara, içki satışı yasak. Her yerde de içki satılmıyor.

Sözün kısası, İslâmî yasakları yavaş yavaş, (istemeseler de) kendileri getireceğe benziyor. Zira, Allah'ın "haram" veya "zararlı" dediğı bir şeyin zararına onlar da inanıyorlar ama...

* * *

Bu gün bu ÷lkede 6 gündür geziyorum. Henüz erotik bir dergi veya gazetenin asıldığını bayilerde bile görmedim. Televizyon, Türkiye'den en az on defa daha aile filmleri gösteriyor. Daha mutaassıp, daha namuslu.

İster inanın ister inanmayın, Türkiye'deki bir şeyhe bağı olan bir camide, Recep beyle yanındaki adamın selamını almamışlar. Bu duruma çok hayret eden Recep Özkan şaşkınlıkla durumu soruyor. Meğer, o caminin insanlarıyla, eşimin yanında bulunan Mehmet Ateş'in arası açılmış.

Bu İslâmiyet midir?

Cami Allah'ın evi ise eğer, bu nasıl Allah'ın evidir ki, Allah'ın kulundan selâm alınmıyor!

İlla aynı şeyhe, aynı partiye, aynı gruba bağı olursam mı İslâm kardeşi olunuyor?!

Nefret olsun böyle insanlık anlayışına! Bu adamlar şeyhe bağılyken, böyle olmuş, ya hiç bağı olmasaydı ne

olacaktı? Acaba daha mı iyi olurdu, insanlığını daha iyi mi korurdu? Bu fitneye şeyh taassubu mu yol verdi? Şeyh mi suçlu bunlar mı? Şaşırdım kaldım. Bildiğim bir şey varsa, o da grup hastalığı bu milleti yakacak!!! Bana ister inanın ister inanmayın durum bu.

* * *

BUGÜNÜN ÖZETİ

Üniversiteli öğrencilere hitaben konuşma yaptım. Sorularını sordular. İçlerinden birinin soruları ilginçti. Soruları şunlardı:

1) Müslümanların tahsil yapması hakkında ne düşünüyorsunuz?

2) İslâm'a hizmet deyince, sadece tebliğ mi hizmet sayılıyor?

3) Burçların İslâm'daki yeri nedir?

4) Genetik mühendisliği caiz mi?

Cevaplarımı toplu olarak veriyorum:

Tahsil konusunu uzun uzun anlattım. İslâm'a hizmetin sadece tebliği olmadığını da anlattım. Burçla falın, falla büyüünün karıştırılmaması gerektiğini anlattım. Zira büyü İslâm'da vardır ama yapan da yaptıran da çok büyük günahkâr olur. Fala iman eden inanan dinden çıkar. Çünkü gelecekte haber vermiş oluyor. Burçların biyolojik etkisine inanmak fal gibi değildir.

Fakat, genetik mühendisliğine gelince, ne olduğunu bile anlamadım, cevabını nerden bileyim.

Ne demek olduğunu sordum, anlatıldı, anne babaya soruyorlarmış, çocuğunuzun gözleri ne renk olsun, diye.

Anne babanın isteğine göre ana rahmindeki çocuk cenin halindeyken gözleri istenilen renkte değilse değiştirilirmiş. Bu caiz mi değil mi, diye sordu. Hemen kafadan atıp "Allah'ın verdiği müdahale edilmez" diye fetvayı basmak istemiyorum. Dolayısı ile bilmiyorum dedim. Dedim ama sonra düşündüm, kim biliyor? Şu anda kimse bunun cevabını bilmiyor aslında. Caizdir diyen de, caiz değildir diyen de kafadan atacak. Çünkü, İslâm dünyasında ulema toplanıp, bu konuda istişare yapacak ve sonucu dünya müslümanlarına duyuracak. Fakat nerde o ulema? Gider Mısır'da "doğum kontrolü caizdir" gibi toplantılar yapılır; toplananların çoğu Firavun temsilcisi olarak orda bulunurlar da, İslâm'ın temsilcileri, dünya problemleri için bir araya gelmezler. Nice problemler herkesin kafasına göre piyasaya sürülüyor. Çoğu "cehennemlik" fetvalar ve bu keşmekeşlik hep o kahrolası, varlığı söylendiği halde bir araya gelemeyen ene'ciler yüzünden oluyor.

* * *

Rumeysa'nın evine gittik. Gözleri şişmiş. Yüzü bembeyaz. Kaynatasını çok seven gelin olarak, o da kafayı, morga takmıştı. "Ah kardeşlerim ah, insan ölmeye görsün. Ölünce morgla toprak arasında fark kalmıyor, mantığını kullan," diyerek Rumeysa'yı teselliye çalıştık. Sonra konu hırsız korsanlığa geldi.

Konuştuk. İki kasetçi beyin hanımları vardı. Kaset yapanların hakkı yendiğinden bahsediyorlardı. İlk defa kasetçilerin böyle düşündüğüne şahid oldum. Bunu yüzlerce yapımcıyı iflas ettiren korsan kasetçiler duyabilseler. Aslında, millet olarak bu işe biz bakmıyoruz. Korsancılık yapanları protesto etmeliyiz. Ben çok iyi hatırlarım, Timurtaş hocanın hasta çocuğu için harıl harıl ameliyat parasını borç aradığını. Ama aynı anda, Timurtaş hoca-

nın kasetleriyle köşeyi dönenler belki paralarının miktarını bilmiyordu. Allah'tan korkmazlar, bir de kılıf buldular yaptıkları çağdaş ve teknolojik hırsızlıklarına. Neymiş efendim, derneğe, vakfa yardım ediyormuş. Hayır kurumuymuş. Hangi hayır kurumu hırsızlıkla ayakta durur!.. Çoğu, desinler için alınan, beslenen hayır kurumu, binaların, çoğu haramla dikilmiştir. Bu mudur hayır? Utanmazlığın ismini de değiştirdiler. Ama suç, kasetleri korsan çekildiği halde, ses çıkarmayanlarda. Yap bir basın toplantısı, korsancılar baban bile olsa halka duyur.

İslâm neree, böylesi "Müslüman" nere!.. Zaten bu zihniyet bizi batırdı ya.

* * *

Bu gün bir Report gazetesiyile röportaj yaptık. Pazartesi yayınlanacakmış. Bakalım çarpıtma olacak mı? Biraz ilginç olaylar da dinledikten sonra bu gün de sona erdi.

* * *

7. Günümüz

Sabah Sheparton'a gittik. Bulunduğumuz yerden yaklaşık iki yüz kilometre uzaklıkta. Yol boyu yalancı cennet güzellikleri seyrettik. Vaaza gidiyoruz. Cami Arnavutların yaptırdığı bir camiymiş, Allah razı olsun, yer vermişler.

Giderken, şehir dışı yüz on kilometre hızla gidene 165 dolar ceza varmış. Ehliyetinden de puan düşüyormuş. 12 puan düştükten sonra da ehliyetini alıyorlarmış. Buna benzer bilgilerle yol aldık.

Camiye gitmeden önce, burada yüz elli kişi vardır, dediler. Bayağı bozuldum, o kadar uzak yolları 150 kişi

için mi geldik? Neden organize yapılmadı? Taaa Türkiye'den gelmişken insan biraz bir şeyler yapmalı değil mi?

Bu sitemimden sonra, camiye yol aldık. Sitemim insan azlığına değil, organizesizliğe. Elden gelen yapılır, ondan sonra bakarsın bir kişi gelir. Buna kızamam. Çünkü elden gelen yapılmıştır. Bazen hiç kimse de gelmeyebilir.

Camiye bir girdik ki aman Allah! Nerde yüz elli kişi! Tam on kişi gelmiş! 150'yi beğenmezken 10 kişi!..

Sonradan öğrendim ki, konu organize hatası değil, bu bölgede nurcu kardeşler oturuyorlarmış. Cami imamının hanımı ve diğerleri de nurcuymuşlar, ama onlar beni sevdikleri için gelmişler, diğer kardeşlerin gelmemesi beni üzdü. Demek ki o nurcu kardeşler, bizi nursuz buldular! Ne hikmettir bilinmez, daha sonra aynı kişilerden bazıları camiden eşya almaya geldiler. (Burada camide giyim kuşam gibi eşyalar satılıyor.)

Kendi kendime düşündüm: Demek bu kardeşlerim için ben, bir alış-veriş kadar dahi değer taşımıyorum...

Ne yazık!

Şu an ruhumun nasıl yaralandığını anlatabilseydim, ah bunu bir başarabilseydim!!!

Soruyorum: Neden gelmedin kardeşim? Gelseydin de beni dinlemeseydin... Zaten sen her şeyi biliyorsun, beni dinleyip ne yapacaksın? Hiç olmazsa bir hoşgeldin deseydin. Bir tanışsak, bir görüşseydik. Geçenlerde tanışma gecemize nurcu kardeşler talebelerini de getirmişlerdi. Hiç bir değerleri eksilmedi. Siz neden böyle yaptınız? Yoksa Risale-i Nur'da, her müslümana gitmeyin diye bir yasak mı var? Bizim kendisine dua ettiğimiz Bediüzzaman (k.s.) hazretleri sizi din kardeşinizden koparan yazı-

lar mı yazmış, yoksa siz ona bu tavrınızla iftira mı attırıyorsunuz? Bakın birçok insan, "Said-i Nursi onlara başkalarını dinlemeyin, okumayın demiş, onlar kimseyi tenezül edip te dinlemez" diyorlar. İnsanlara böyle bir zan vermek doğru mu can kardeşler? Doğru diyorsanız söyleyecek sözüm yok.

ANILAR

Bu gün 8. günümüzdeyiz.

Sabah davet edildiğimiz evde, hanımların hatıralarını dinledim. Buraya geldiler geleli neler görüp neler geçirmişler, bu konuda anlattıklarını dinledim. Daha sonra konferansa gittim. Saatin nasıl geçtiğini ben de cemaat te unutmuşuz. 3 saatten fazla konuşmuşum. Aslında ayıp etmişim. Bu kadar uzun konuşmak hiç hoş bir şey değil bence. Ama insanlar zaten hatayı gördüğü kadar kendisi de yapmasaydı, dünya süt liman olurdu.

Konferanstan sonra, akşam üstü yine bir eve gittim. Orda da hanımları dinledim. Oradan üçüncü eve, Rumeysa'ya gittim. Orda bir kaç hanım dinledim. Hepsini not aldım. Şimdi sırayla size naklediyorum.

* * *

Necla Ateş

"Arkadaşım anlattı. Kocasıymış galiba, sonradan

müslüman olan beyle yolculuk yapıyorlarmış. Trende öğle saati gelmiş. Adam çıkmış ortaya ezan okumuş. Trendekilerin ödü kopmuş, bu adam ne yapıyor, diye.

"Sonra ezan okuyan ibadet saati geldiğini söylemiş. Trende bulunanlar, korkularından, İslâm dininde bile değilken namaza durmuşlar, abdestsiz oldukları halde!"

Düşünebiliyor musunuz, gusül abdestleri bile yok ama namaza durmuşlar. Bu durum beni çok güldürdü ve de üzdü.

* * *

Döne Erbaş

Topluluk içinde ciğeri yanmış biri olarak atıldı:

"Bizde anı mı? Hangisini anlatalım? Bizim ülkemiz bizi buraya satmış. Biz bilmiyorduk. Burda her milletin kendi din adamını beraberinde görüyoruz. (Hıristiyan gelmişse, aynı ülkeden papaz da gelmiş.) Ama bizim imamızı göndermediler. Birinci nesil burda kayboldu. İkinci nesil biraz kendine gelmeye başladı; çok şükür üçüncü nesil uyanmaya başladı.

"Bizi yapılan anlaşmayla perişan etmişler. Bazımız için tekaüt paramız bile yok. Daha nasıl anı olsun. Ahh anılarımız... Bir kitaba sığar mı Emine hanım?"

* * *

Zinnur Kır

"Hamileydim, akrabamla sanat üzerine bir kursa gidiyordum. Yarı parasını işçi bulma kurumu ödüyordu.

"Kursta örtülü iki arkadaştan başka bir ben vardım. Öteki Türk arkadaşlar, örtülerinden utandılar. Şefe haber gönderdim. Sobayı yaktırmasını rica ettim. İngiliz-

ce bilen arkadaşı gönderdim. Ona demiş ki:

— Üşüyen kim?

— Bizim arkadaşımız Zinnur.

— Haaa o mu, demiş. Ben onu koynuma alır ısıtırım.

"Bu bana söylendiğinde dünya başıma yıkıldı. (Bu arada ağlamaya başlıyor Zinnur hanım.) Ben işçi oldumsa, namusumdan ödün mü verecektim!? Çok bekledim orda bulunan Türkiyeliler bana sahip çıksın diye. Ama kimse protesto etmedi. Hava soğuk, bir yer bilmiyorum. Çıktım dışarı. Akşama kadar dışarda bekledim, ağlamaktan gözlerim şişti. Türkiyeli hanımların da çoğu onlar gibi alışmışlar. Göz yaşlarımı anlamsız buldular.

"Sonra kursa gitmedim. İşçi bulma kurumu beni aradı. Anlattım olanları. Çok özür dileyip, benim aylığımı onlar ödediler."

* * *

Esmâ Kurt

"900 kız talebe içinde, örtülü bir ben vardım.

"Müdür, "Ben öğrencilerimi tek düzen tek tip isterim. Başını açacaksın," dedi. (Demek bizim yerli gavurlar bunlardan öğrenmişler bazı yasakları ama bunların gösterdikleri centilmenlikleri gösteremezler.)

"Ben okulu ve müdürü mahkemeye verdim. Mahkemeyi kazandım, müdür be'nden özür diledi.

"Sabah saat 7'den, akşama kadar sorumluluğun bize ait dediler. Ben çok rahat ettim. Okulumuzun yanında erkek okulu vardı, ordan bana laf atıyorlardı. Müdüre şikayet ettim. Müdür de o okulun müdürüne söylemiş. Er-

kek okulu müdürü geldi. Albüm getirmiş. "Bak" dedi. "Bu öğrencilerin içinden sana laf atanları bana göster. Hepsi-ni gösterdim. Bir daha beni kimse rahatsız etmedi. Ondan sonra başı kapalılar çok arttı, kimse onlara da bir şey de-medi."

Türkiye'dekilere duyurulur efendim!

* * *

Ayfer Altıkulaç

"Ben yedi yaşındaki kızımı alışsın diye başını bağlı-yorum. Zorlamadım, çocuk kendi istedi.

"Hristiyan çocukları başlamışlar, o çocukla alay et-meye. Ben de bunu okula bildirdim. Çocuğum kompleksli olacak, önlem alın, dedim.

"Müdür, hemen çocuklara tenbih etti. Bir daha aynı şey tekrar etmedi. Biz burda ülkemizde görmediğimiz saygıyı gördük.

"Türkiye (konsoloslukta) başımızın azıcık açılması-nı istedi, ama bunlar karışmadı."

Ben de diyorum ki:

Bunlar çok centilmenler, ancak önemli konulara da-yanamazlar (Irak savaşını hatırlayın) yuduğu sürece müslümanlara herkes saygılıdır.

İyilikleri için de, teşekkür etmeyi unutmayın.

* * *

Selver Demir

"Babam yabancı ülkeye gitmişti. Annem de köyde kalmış. Annem köyümüzden, baba köyüne gitmiş. Köyü-müzden bir adam babamın yanına gitmiş. Babam köylü-sünün yatağına oturmuş. Adam birden bire:

— Deyus! Kalk yatağımdan, senin karın gibi karısı olan adam benim yatağıma oturamaz, demiş.

Babam da demek ki karım kötülük yaptı diye onu boşamış.

(Bu arada iki kardeş ağlamaya başladılar. Abla devam etti:)

"Bizi anasız babasız koydu zalim. Allah ta o adama kan kusturdu. Ama biz de zehiri yaşadık. Babam vicdan azabından dolayı delirdi. 24 yıldır ruh hastası. Annem başkasıyla evlendi. Biz ana-baba sevgisinden mahrum büyüdük. Şimdi bu gurbet ellerinde ömür bitiriyoruz. İyi ki Allah'a döndük, yoksa biz de delirebilirdik."

* * *

Zehra Yangın

"Ben Yunanlının oyunundan bahsetmek istiyorum.

"Yunanlı mesai arkadaşım. Battaniye delikti, şefe göstermem gerekiyordu. Yunanlıya sordum:

— İngilizce nasıl anlatayım?

O da cevap verdi:

— Dis iz trapa dersin.

Menejere (şefe) gittim.

— Sayın menejerim. Dis iz trapa, dedim.

— Ne diyorsun, anlamıyorum?

— Dis iz trapa.

Yine anlamayan adam kızdı, yanındakine sordu:

— Bu kadın ne diyor?

O da cevap verdi:

— Efendim İngilizce değil, Yunanca konuşuyor.

İngiliz menejer kızdı:

— Benimle benim dilimde konuşun. This is no yır-tık. This hol, hol, hol, diye bağırdı.

"Geri döndüğümde Yunanlı gülüyordu. Ben de yerlerin dibine geçmiştim. Yunanlı benden intikam alıyordu."

* * *

Hayriye Kuyruk

"İlk geldiğimizde çok çektik. Başımızı örtülü olduğu için bazı yerlerde bize iş vermiyorlardı.

— Neden örtünüyorsunuz? Saçlarınız mı dökük, kel misiniz? gibi sorular sorarlardı.

"Başörtümüzü çantamıza koyardık (o zamanlar bincimiz yoktu). Başımızı açınca iş bulurduk. Sonra çok değiştik, bilinçlenmeye başladık çok şükür. Tabii ki başını açmayanlar o zaman da çok oldu.

MÜSLÜMAN OLAN YEHOVA ŞAHİDİ

Dandenong'a gitmek için yola girdiğimizde saat 12 olmuştu. Bugün konferansım ikindiden sonra. O zamana kadar, Dandenong'a gidip geleceğiz.

Yehova şahidiyken müslüman olduğunu duyduğum bir zat dikkatimi çekti. Çok ta dinine düşkünmüş. Kapı kapı gezerek yıllarca Yehova şahidliğini anlatmış. Ben de onu dinlemeyi, size bildirmeyi düşündüm. Sıcakta çok yorulacağım, saatlerce yol alacağım ama yorgunluğum siz değerli okuyucularıma değer.

* * *

Yeni dindaş kardeşimizin evinin önündeyiz. Güzel ama çok güzel olan bahçelerine hayranlıkla bakarken, ev sahibi kapıda belirdi. Yanımızda Necla ve arkadaşı vardı. Arabayı kullanan da yine Sevinç'ti. Dördümüz birden içeri girdik.

Evde bizi karşılayan iki kişi var. Biri sarışın genç

ve güzel bir bayan. Öteki ropörtaj yapacağımız bey.

Eve ayakkabıyla girmemiz istenince hemen kendi kendime, ya tam İslâm'ı bilmiyorlar, ya da bu beyin hanımı müslüman değil. Aksi olsa, müslümanlar içeri ayakkabıyla girilmeyeceğini bilirler. Zira Efendimizin "Evleriniz sokaklarınızın devamı değildir" diye buyurmaktadır, bunu duymuş olmalılar, diye düşündüm.

Ya da üçüncü şık: İslâm'ı yaşamayan özenti müslümanlardan örnek aldılar.

Duvarlarda resimlerin kimi Hıristiyan kültüründen kalma. Olsun, bunlar bizi ilgilendirmez ama muhatabımız hakkında küçük ip uçları aramak zorundayız.

Sorularımızı sormaya başladık. Neyin nesi olduğunu anlayamadığım sarışın hanım sessiz sedasız bizi dinliyordu. Bir ara kızlarının resimlerini gösterdiler. Birisi hâlâ hıristiyan, ötekisi ise müslümanmış. Adam söylüyor, kadın da sessiz sedasız gidip resimleri getirip bize gösteriyor.

Bu fasıldan sonra sorularıma başlıyorum (Tercüman Necla Ateş ve arkadaşı):

— Sizi tanıyabilir miyiz?

— Güney Amerika Şili'den gelme İspanyolum. Eski adım Dimitri, şimdiki Adem Ömer Ganasi'dir. Katolik bir ailenin oğluyum. 20 yıl önce Avustralya'ya gelmişiz.

— Siz de katolik miydiniz?

— Hayır, ben değildim. Yehova Şahidi oldum. Çok ta dinime düşkündüm. Kapı kapı gezer insanları Yehova Şahidi yapmak için çalışırdım.

— İnsanları etkilediniz mi?

— Eveet, çok insanı Yehova Şahidi yaptım.

— İçlerinde müslüman var mıydı?

— Tabii ki vardı. Daha çok dinini bilmeyenleri etkilerdim. Onlara anlatmak kolay oluyor.

— Nasıl müslüman oldunuz?

— Benim kızım müslüman oldu. O çok farklı müslümandı. Hem destekliyor, hem de kalben güzel inanıyordu. Bana enteresan şeyler anlattı. Öyle şeyler anlattı ki, ben Yehova Şahidliğinden şüphe etmeye başladım. Bu şüpheden sonra İslâm ilgimi çekti. Okumaya başladım. Sonra müslüman oldum.

— En beğendiğiniz şey ne oldu?

— Allah ile kulun arasında kimsenin olmaması. Ne güzel, papaza değil Allah'a her şeyini direk olarak anlatıyorsun.

— Peki Yehova Şahitleri bunu nasıl karşıladı?

— Çok kızdılar. Sen yoldan çıktın, dinsiz oldun, gavur oldun diyerek birlikte çalıştığım fabrikadan beni attılar. Oğlum da Yehova Şahidi idi. Benimle üç yıl konuşmadı.

— Peki o Yehova Şahitlerinden müslüman yaptığınız oldu mu?

— Beni yanlarına bile sokmuyorlardı, nasıl müslüman yapabilirdim? Ama oğlumu çok şükür müslüman yaptım.

— İslâm'ın çevreci bir din olduğunu, dünyayı ağaçların tuttuğunu, bunun da Kur'an'da bildirildiğini biliyor musunuz?

— Önceleri bilmiyordum, sonra öğrendim.

— Peki İslâm'ın emirlerini yaşıyor musunuz?

— Eskiden 5 vakti camide kılardım. Şimdi belimden rahatsız oldum, camide kılamıyorum, evde kılıyorum.

— İslâm tahsili yapmazsanız, dine karşı bir soğukluk içine girebileceğinizi biliyor musunuz? Nice insan böyle dinden çıktı.

— Evet... Çok haklısınız... Farkındayım.

— Dünya, maddi yönden kalkındığı halde bunalımda. Adeta çıldırıyor. Sizin bu dünyayı düzeltecek bir alternatifiniz var mı?

— Dünyayı ancak Allah düzeltir. Biz bir şey yapamayız.

Bu cevap ilk bakışta güzel Allah'a güveniyor. Ancak bu çıplak haliyle insanların çalışması boşunadır, imajı doğar. Bu fikrini değiştirmek için sordum:

— İnsanlar Allah'a dönmüş olsa dünya düzelmez mi?

Anlıyor ne demek istediğimi:

— Tabii o başka. O zaman, zaten düzelir. Peygamberimizin zamanı gibi olunursa, düzelmemesi mümkün değil.

— Avustralya'daki müslümanları nasıl görüyorsunuz?

— Burada iki türlü müslüman var: Birisi gerçekten müslüman. Ötekisi ise kendisini müslüman sanan insan-cık.

— Allah'a yakın olmak için siz ne yapıyorsunuz? Bakınız insan kendisiyle ilgilenmese, kendisini müslüman zannedenlerden oluveriyor.

— Hastalığım sayesinde zaten kendimi Allah'a çok yakın hissediyorum. Bunun yeterli olmadığını görüp kalben müslüman olmak lazım.

— Eşiniz müslüman oldu mu?

— Hayır. O Yehovadır. Fakat çok anlayışlıdır.

— Hanımınızı görebilir miyim?

Karşımızda oturan genç hanımı gösterdi.

— İşte bu.

Sonra hanımla konuşmaya başladık. Hemen İslâm'da kadın haklarını sordu. Cevap verdim:

— En güzel hak Allah tarafından verilir. İslâm'da kadının hakları, yobazlar ve benciller tarafından suistimal edilmiş, İslâm'ın hakkı görünmez olmuştur.

Bu ve benzeri konuları anlattıktan sonra dedim ki:

— Kadının fabrika sahibi olsa kocası da aynı fabrikada işçi olsa, erkek aldığı parayı evine harcamak zorundadır. Erkek ona diyemez ki, "Senin fabrikan var. Eve sen harcama yapacaksın."

Bu açıklama Marta'nın çok hoşuna gitti. "Peki" dedi:

— Kadın ehliyet alabilir mi?

— Ne demek, tabii ki alır. Mesela ben bile aldım. Vaktim olursa uçak kullanmayı bile öğreneceğim.

Daha çok şaşırdı. Sonra biz tekrar beyine döndük.

— Müslümanlara bir mesajınız var mı?

—Var. Sadece kalple okusunlar.

Ben bu tarifi biraz eksik buldum.

— Hem kalp hem de akıl ile okusalar olmaz mı?

(Hata yaptığını anlıyor ve durumu mütevazilikle karşılayıp düzeltiyor:)

— Tabii ki öyle olmalı. Ben aklımla kitaplar arasındaki farkı buldum, kalbimle de sevdim.

— Son sözünüz?

— Son sözüm, okusunlar, okusunlar ve okusunlar, diyorum.

— Teşekkür ediyoruz. Allah razı olsun.

— Sizden de... Gelişinize çok memnun oldum.

Kalktık. Giderken, hanımın dikkatli bir şekilde örtümüne baktığını görünce, örtünün ne olduğunu izah ettim. Ayrıca görüldüğü gibi yakıcı olmadığını, bir kapalıyla bir açık sıcak havada beraber yürüse, açık olan hanımın daha çok terleyeceğini detaylarıyla anlattım. Birden sordu:

— İslâm'a ilk girişte örtü şart mı?

Burada çok ölçülü konuşmam lazım. Örtüye iman farzdır. Örtüye inanmayan dinden çıkar; ancak, burada imanla amel arası farkı çok iyi anlatmalıyız. Dedim ki:

— Örtü sonraki iş. Siz önce müslüman olsanız, ilk sorumluluğunuz örtü değildir. Örtüyü örtmezseniz günahkâr olursunuz ama dinsiz olmazsınız. Zaten Allah'ı sevdikçe İslâm'ın her emri kolaylaşır.

Bu açıklamaya çok sevindi. Ben yine hazır böyle güzel dinleyen birini bulmuşken devam ettim:

— Bakın, ben hıristiyan olacak olsam, Kur'an'ı ve Hazreti Muhammed'i inkâr etmek zorunda kalacağım. Ama siz müslüman olsanız, Hazreti İsa'yı da, Meryem'i de sevmeye devam edebileceksiniz. İncil'in aslını da inkâr etmeye zorlanmıyacaksınız. Ama ben bütün sevdiklerimden kopmak zorunda kalacağım. O yüzden hangimizin din değiştirmesi daha mantıklı olur?

Bu açıklama da kadının çok hoşuna gitti. Tahmin ediyorum ki, bir daha Avustralya'da onu ziyaret ettiğimde sanıyorum o artık bir müslüman olarak bizi karşılayacak.

Ordan ayrılırken, hayret ettiğim bir şey oldu. Ömer

bey, içerde altı kişi olmasına rağmen kapıyı (ikisini de) kilitlemişti. Sordum, sebep hırsızlar; o kadar çok hırsızlık oluyormuş ki, 6 kisiye rağmen kapılar kilitleniyor!



Bundan sonraki programımız:

26.12.94 Pazartesi, Cambelfield'de Süleymancıların camisinde vaaz.

27.12.94 Salı, Röportajlar ve gezi.

28.12.94 Çarşamba, Dandenong'ta konferans.

29.12.94 Perşembe, Mildura'ya yolculuk.

30.12.94 Cuma, Renmark'ta konferans.

31.12.94 Cumartesi, Adelaide'de konferans.

1.1.95 Pazar, Nivin'de yabancılarla röportaj.

2.1.95 Pazartesi, Geelong'ta konferans.

3.1.95 Salı, Nur cemaatiyle sohbet.

4.1.95 Çarşamba, Video çekimi yapılacak.

5.1.95 Perşembe, Konferans, Broadmeadows camii - Uçakla Sydney'e yolculuk.

6.1.95 Cuma, Sydney'de tanışma akşamı.

7.1.95 Cumartesi, Gezi - Sydney

8.1.95 Pazar, Konferans - Sydney.

9.1.95 Pazartesi, Üniversiteli kızlarla sohbet, Sydney.

10.1.95 Salı, Vedalaşma Sohbeti - Sydney ve uçakla Melbourne.

11.1.95 Çarşamba, Üniversiteli kızlarla gezi -Melbourne.

12.1.95 Boş.

13.1.95 Cuma, Gezi - Melbourne.

14.1.95 Cumartesi, Sunshine'da konferans.

15.1.95 Pazar, Thomastown'da sohbet.

16.1.95 Pazartesi, boş.

17.1.95 Salı, Dandenong'da, Dandenong İslâm Mer-

kezi'nde konferans.

18.1.95 Çarşamba, röportaj.

19.1.95 AMGT hanımları ile vedalaşma yemeği.

20.1.95 Cuma. Uçakla Allah izin verirse, Singapur, Malezya ve daha sonra Türkiye. (Not: Bu tarihler bir kaç gün farkla gerçekleşti.)

* * *

Daha sonra aynı gün İslâm kültür merkezinde konferansımı verdim. Yahova Şahidliğinden dönen Ömer beyi anlatırken, Kıbrıslı bir bacımız olan Nevin'in yanındaki genç kadını göstererek, "O beyin kızı da burda" dediler. Anlayışlı milletimiz coşkuyla alkışladılar o bacıyı.

* * *

10. günümüz Süleymancıların camiinde geçti. "Süleymancı" diye kısaca adlandırılan, Süleyman Hilmi Tunahan (Allah rahmet eylesin) hocamızın talebeleri olan kardeşlerime teşekkür ediyorum. Grup ayrımı yapmayarak şüphesiz bir taassubun önüne geçtiler.

Bu gün alevilerden gelenler olmuş, çok sevindim. Bazıları alevileri istedikleri gibi kullanacaklarını sanıyorlardı, ama bu alevi kardeşlerimizi etkileyememişler. Onları tebrik ediyorum; dün ve bugün de çeşitli sorular sordular. O soruları buraya alıyorum.

• Peçe takmak farz mı? Bu yabancı ülkede, zaten bizden ürküyorlar, bir de peçe takmak olur mu?

• İslâm için çalışmak istiyorum ama nasıl çalışacağım bilmiyorum.

• Kız çocukların başını kapatmak caiz mi?

• Deccal ve mehdi hakkında bilgi verir misiniz?

• Bütün deniz ürünleri yenir mi?

• İslâm'da örtüyü tarif eder misiniz?

• Karı-koca beraber bu ülkede çalışıyorlar. Aldıkları eşya, ev vs. ortak olmalı değil midir? Adalet nerde kalıyor?

• Siz daha evvel şarkıcı mıydınız? (Hayır.)

• Sünni ile aleviler evlenebilirler mi?

• Kadın siyasete katılabilir mi?

• Gençlerin elinden tutabilmek için ne yapmalıyız?

• Kızların tahsili caiz mi?

• Ağızlarına şiş batıranlar beni ürkütüyor. Onların yaptığı caiz mi?

• Sonradan müslüman olmuşlardan ders alınır mı?

• Siz, hırsızlıktan dolayı hapse girmişsiniz. Bu doğru mu? (Cevap vermeye bile lüzum görmüyorum -Emine.)

• İnsanlar çift mi yaratıldı?

• Bana namussuz diyenlere dargınım. Günaha girdim mi?

• İslâm ekonomi sistemi ne demek?

• Regl olan kadının 40 günü bitmemiş çocuğa bakması caiz mi?

• Tırnağı çöpe atmak günah diyorlar. Ne yapalım? (Günah diyene postalayın o saklasın?)

• Kocam evde içki içiyor. Benim ibadetim caiz mi?

• Ahtapot caiz mi?

• Kadınlar denizde yüzebilir mi?

• İşaret parmağına yüzük takılır mı?

Bir de ilginç soru:

• Hazreti Ali ile, Muhammed Ali Clay amca çocukları mıdır?

- Evlenme yıldönümü kutlanır mı?
- Tarikata inanmayan kâfir midir?
- (Bir çocuk soruyor) Emine teyze, biz Amerikancılara köle mi olmuşuz?
- Kadınlar arasında oyun caiz mi?
- (Bu ilginç soruda, 14 yaşlarında zor Türkçe konuşan bir kızımızdan) Emine Teyze ben, bizim peygamber var ya. Hani, Muhammed. Onu görmek istiyorum acaba nerde görebilirim? O buraya gelir mi?
- Emine abla, siz domuz kesip satıyormuşsunuz, doğru mu?

(Cevapları bekleyin ve okumaya devam edin.)

Emine ablamıza;

Buraya ilk geldiğimizde İngilizcemiz çok az, hatta hiç yoktu. Avustralya'ya ilk gelen kabilelerden biri biz idik. Bana kasaptan et almak istediğim zaman "şip" (sheep) söylememi tenbihlediler. Ben de bizim mahallede olan kasaba gidip bana öğrettikleri gibi "şip" dedim. Ama ben "şip" derken yeterince î harfini uzatmadığım için söylediğim söz koyun mânâsına değil de "gemi" mânâsına geliyormuş. Tabii ki kasab ben şip dedikçe gülüyordu. Komik bir şey mi söylüyorum, diye düşünüyordum. Bu böyle devam etti. Belki aradan bir sene gibi bir zaman geçti, sonra bir gün biriyle konuşurken bu kasabın bana devamlı güldüğünü söyledim. O da bana nasıl et istediğimi sorunca, ben de "şip" dedim. Bana o zaman kasaptan devamlı "gemi" istediğimi söyledi. İşte o anda kasabın niçin güldüğünü anladım. Cahillik ne kötü şey.

RADYO VE TELEVİZYON

Bugün 11. günümüz.

Sabah Es-Bi-Es (SBS) devlet televizyonundan geldiler, çekim yaptılar. Çekimde benimle röportaj yapan hanım sorular sordu:

— Buraya neden geldiniz? Burasını beğendiniz mi? Nasıl yazıyorsunuz, kitaplarınız çok okunuyormuş bunun sebebi nedir? Kitapları nasıl yazıyorsunuz? Kaç yıldır yazıyorsunuz? Müslümanların yaptıkları terör başka insanların korkutuyor, bu konudaki fikriniz nedir. Teslime Nesrin de müslüman, onu beğeniyor musunuz? Kendinizi nasıl bir yazar olarak görüyorsunuz? Sizden daha iyi yazarlar var mı? Tahsiliniz nedir?

Bu soruların hepsine cevap verdim tabii ama ben birini buraya özellikle yazmak istiyorum. Gabby Hills soru (Tercüman Serdar Önel):

— Tahsiliniz nedir?

— Dışardan okudum. Dini konuları özel ders alarak çalıştım. 1995 ortalarında üniversite imtihanlarına gire-

ceğim. (Bu yaşta mı dercesine şaşıyor.)

— Ne olmayı düşünüyorsunuz?

— Psikolog olmayı düşünüyorum.

— Neden?

— İnsanlığın her geçen gün bunalıma girdiğini, çıldırma ve cinayetlerin arttığını gördüm. Bunların sebepleri üzerinde zaten duruyorum; ama alanımı genişletmek istiyorum.

— Mesela tespitlerinizden bahseder misiniz?

— Hayır bahsedemem, bu uzun bir konudur, böyle kısa bir programda ele alamayız...

— Çok kısaca bir kaç cümle. Deprasyon sebepleri nedir?

— Anlatılamaz ama hatırlınız için kısaca değineyim. Deprasyonun iki sebebi var. Birinci sebep; insanın içinde bir insan daha var. Bu insanı dünya unuttu. Hep dıştaki insanla ilgleniyor, onun söylediklerini yapıyor, maddi zenginliktir bu. Bu da içteki insanı mutlu etmeye yetmiyor. İkinci sebep, insanlar insanları anlayamıyor.

— Çağımız insanı bencil diyorsunuz?

— Bencilden daha öte, insanı tanımıyor.

Bu sorulardan sonra çekim bitti. Bu defa ben bir kaç soru sormak için, daha önce ezberlediğim sözü kendisine söyledikten sonra (Nice to meet you = sizi tanıdığuma memnun oldum), benim de birkaç sorum olduğunu söyledim. Çok kibar bir tavırla cevap verdi:

— Buyrun.

— Siz İslâm hakkında bir şeyler biliyor musunuz?

— Hayır. Sadece duyduklarımdan biliyorum. (Zaten terör olursa duyuyor, çokçası da müslümana yapılan zulümleri değil, müslümanın yaptığı savunmayı duyuyor.)

— Peki konuyu değiştiriyorum. Sizce, neden müslümanları acımasız ve kaba gösteriyorlar?

— Avustralya'da İslâm çok yeni. Her zaman yeni bir akım ilgi çeker, eleştirilir.

— Yanlış anladınız, ben Avustralya'yı kast etmiyorum. Dünyayı kastediyorum.

— Haaa. Bu soru çok geniş kapsamlıdır, cevap veremeyeceğim.

Dedi ve bizden ayrıldı. Teşekkürler Gaaby. Hiç olmazsa soruyu çarpıtmaya çalışmadın.

RABİA ROZA OLUR DA ROZA RABİA OLMAZ MI?

Burda yüzlerce evladımız kaybolmuş, derin karanlıklara gömülmüş. Ama burda derin karanlıklarda bulunanlar da olmuş. Uçsuz bucaksız alem hep devir daim etmiş. Şimdilik, gidenlere ağlamayı pek beceremiyoruz, ateş düştüğü yeri yakıyor, aslında o ateş biraz daha alevli olsa düşmediği yeri de yakacak ama, galiba ateş suçlu (!) bize ulaşacak, ortalığı yakmıyor ve gidenlere fazla yanmıyorsak ta, gelenlere (en azından ilk zamanlar) çok seviyoruz.

Bunlardan birisiymiş Roza. Bir İtalyan kızı. Müslüman olmuş. Nasıl olmuş? Niye olmuş? Nice Ayşe'ler, Fatma'lar, Ali'ler, Veli'ler Roza'lara, Robert'lere özenirken, Roza nasıl müslümanlığa özenir? Özenmekten öte, İslâm'ı bulması gerektiğini nasıl bulur?!

12. günümüzde Dandenong'dayız. İstedğim gibi olmayan konuşmamdan sora Roza'ya gittik. İnsan İslâm'dan çıkanları da girenleri de merak ediyor. O niye İslâm'dan çıktı? Bu niye İslam'a girdi diye... Gittik. Evi-

nin önüne geldiğimizde düşündüm, ah biz "müslümanlar" gerçekten müslüman olmayı başarabilsek... Şimdi sadece bu ev değil, şu evler, şu kasaba, bu şehrin en az yüzde yetmişi müslüman olurdu.

Kapıyı çaldığımızda, bizim köyümüzden, mahalle-mizden birisi gibi genç bir kız açtı kapıyı. Başı da bizim Ayşe gibi. Ama öteki Ayşemiz gibi, örtülü...

İçeriye girdik. Hoşbeş, çok eski bir tanıdık gibi konuştuk... Konuşmaya dalmışız, birden mutfak tarafından kapı vuruldu. Bizim Ayşe mutfığa gitti. Bir tepsi elinde, bir dakikada geri döndü. Tepside çaylar. Çayları kim yapmış diye hayretle kendikendime sordum. Meğerse hanımı misafir ağırlarken evin erkeği çayı demlemiş. Etrafta çocuk sesi de yok. Galiba, hanımlar rahat konuşsun diye çocuğa da bey bakıyor, ya da çocuk hiç yok.

Her neyse, sohbetimiz derinleştikçe, bir de baktık, farklı bir jest daha. İnce ağaç dalından şiş çubuklara şişler dizilmiş, aralarına da yeşil biber gibi sebze koyulmuş ve bize ikram ediliyor.

Evin beyi doğrusu bizi şaşırtıyor. Bize İslâm ahlâkı sergiliyor, başka medeniyetin içinden...

Yanımdaki genç kız, "ne güzel" diyor. "Keşke bizim müslüman erkekler de böyle olsalar." Hemen tanıdığı birileri olsa gerek ki aklına geliyor ve çeviriyor:

— Gerçi bizde var ama sayıları az!.

Olsun be güzel kardeşim. Şuurlu, dürüst azlar, çokluk demektir!

Teşekkür ediyoruz kardeşim. Çaylar için de şişler için de. Çayı da, şişi de her yerde bulurduk, ama senin o ince nezaketini her yerde bulmamız mümkün değil. Allah

senin gibi kardeşlerimin sayısını artırsın.

* * *

Konuşmalarımızda tercümanlığı Fatma Erciyas ve arkadaşı Mevlüde yapıyor.

— Rabia baci bize kendini tanıtır mısın?

— Adımı biliyorsunuz, soyadım Bogeçrts. Sekiz yıldır müslümanım.

— Her yeni müslümana soruyorum. Size de sormam gerekiyor, neden ve nasıl müslüman oldunuz?

— Hikâyesi çok uzun. Benim, önce beyim müslüman oldu. Benim haberim yoktu ve benden özellikle gizliyormuş. Evin çeşitli yerlerine dinî kitaplar koyarmış, dikkatimi çeksin de okuyayım diye. Bir gün bana açıkladı. Çok şaşırdım. Bana İslâm hakkında ilginç şeyler söyledi. Sonra İslâm benim de ilgimi çekti. İngilizce İslâmî eserler okumaya başladım. Çok hoşuma gitti. Özellikle Amerikalı bir kadın yazar beni çok etkiledi, onun kitapları var, çok bilinçli bir yazar. Şimdi Pakistan'daymış.

— Adı nedir?

— Adı Meryem.

— Meryem Cemile mi?

— Aaa evet. Tanıyor musunuz?

— Tabii gıyaben tanıyoruz. Allah razı olsun kardeşimizden çok gayret etti. Dileriz aynı gayreti devam eder. Sonra neler yaptınız?

— Başka kitaplar da okudum.

— İslâm'da ilk olarak ilgini çeken şey neydi?

— Tek ilâh oluşu. Daha önce hristiyanken İsa Allah'ın oğlu sözü beni düşündürürdü. (Allah kul sahibi olur, oğul sahibi olur mu?) Sonra da zekat çok hoşuma

gitti.

— Siz de başka kimselerin müslüman olmasına sebep oldunuz mu?

(Ancak Allah müslüman yapar, kul ise müslüman olmasını sağlar.)

— Yeni yeni başladık. Şimdi merak edip İslâm hakkında sorular soruyorlar.

— Hristiyanken müslümanları nasıl tanıyordun?

— Tanımıyordum. Bir komşum vardı. Bazen başını örterdi, neden örttüğünü anlayamadığımdan merak ederdim.

— Müslüman olduktan sonra, müslümanları nasıl buldunuz?

— Ben çok cana yakın, misafriperver buldum. Hayâl kırıklığına uğramadım. Bu demek değildir ki, kötüsü yok. Tabii ki, İslâmi şuura ermemiş müslümanlar da tanıdım. Yıkılmadım. Onlar İslâm'ı bilmiyorlar, bunu biliyorum.

— Tebrikler Rabia kardeş. Bu olgunluktaki insan her zaman kazanır. İnsanlarda hata aramıyorsun.

— Ben kendimden sorumluyum.

— Aileniz tepki gösterdi mi?

— Önceleri söylemedim. Irak savaşı sırasında imanım daha çok galeyana geldi, haksızlıkları gördüm. Müslümansam Kur'an'ı dinlemeliyim diye, başımı örtmeye başladım. Annem çok korktu. "Madem ki müslüman oldun, bari savaş sonuna kadar sakla" dedi. Ama benim sabrım kalmadı ve kapandım.

— Peki seni fazla yormayalım. Müslüman olmayanlara bir mesajın var mı?

— İslâm'a önyargıyla bakmasınlar.

— Peki müslümanlara mesajın var mı?

— Tek doğru bilen kendileriymiş zannetmesinler. İslâm, İslâm'a giren herkesin dinidir. Bunu söylüyorum.

— Çok teşekkür ediyoruz, sağolun.

— Ben de teşekkür ediyorum. İnşaallah değerlendirirsiniz bu konuşmaları. Çok kişilerle röportaj yaptık, yayınlanmadı.

— Yaşarsam ben yayınlayacağım inşaallah.

— İnşaallah.

— Eşinizden rica etsem bize en çok önem verdiği konu hakkında yazar mı, yazarsa sevinirim, dedim.

O da yazmış. Kendisine çok teşekkür ediyorum. Buyrun beraber okuyalım. Özellikle kendi taraflarına, en üstün sizsiniz duygusu verenler! Nelere sebep oluyorsunuz lütfen siz okuyun anlayacak ferasetiniz varsa.

Rabia'nın beyinden gelen notu okuyoruz:

"İslâm tarihindeki olaylarda gördüğümüz gibi, ayrımcılık, milliyetçilik ve ideolojik fikirlerin aracılığıyla eğitim eksikliği ve cehaletle birlikte ortaya çıkmıştır. Bu güç kaynağımızın ve kontrolümüzün dağılmasına yol açmıştır. Tüm müslüman toplumunu ilgilendiren ve etkileyen olaylar karşısında harekete geçmemizi engellemiştir.

"Benim görüş açımdan, Avustralya'da bu fikir sadece değişik ülkeler ve kültürler arasında kalmamakta, daha fazla cemaatler arasında mevcuttur. Bir cemaat diğer bir cemaata karşı bulunmaktadır. Bir cemaat açık veya gizli bir şekilde başka bir cemaati küçük görmekte. Bu bazen lafla yapılıyor ve bazen de kaba kuvvetle. Bu nedenle çok az bir gelişme olmuştur. Ben bu yüzden çok şaşkın ve üzgünüm.

"Hanımımınla birlikte diğer müslüman gruplarla

kaynaşmayı çok güç bulduk, dil veya kültürel alışkanlıklar sebebiyle.

"Sonradan müslüman olan diğer arkadaşlar da aynı zorluğu çekmekte. Şu an bile bu gruplar arasında sonradan müslüman olmuş kişiler bulmak çok güç. Müslüman kardeşler arasında ilişkiler daha fazla tükenmemelidir; aksi takdirde bu tüm insanlık için bir kayıp olur. Türk âlimi Said Nursi'nin dediği gibi: "İnananlar aynı güçlü bir şekilde inşa edilmiş bir bina gibidir, bir taraf diğer bir tarafı destekler." Fakat bu söz ne yazık ki yazıda kalmış.

"Birbirimiz arasında ayrımcılık yapmamalıyız. Benim fikirlerim sadece bir müslüman veya bir grup için geçerli değildir ve bu konunun derinliği ve kompleksliğinden ötürü ben sadece genel bir görüş öne sürebilirim. Başka sözüm yok. "

Muhammed Bogearts

* * *

13. Gün...

Mildura'dayız. Melbourne'a 550 km. uzaklıkta bir yer burası.

Bu günümde özel bir şey olmadı. Küçük bir uçağa bindik öyle geldik. İlk defa bu kadar küçük uçağa bindim. Bu uçak bulutların üzerine çıkmadığı için, aşağıları çok güzel görebilme imkânı doğuyor. Çok güzel bir yer... Müt-hiş düzenli tarlalar. Uçakta Sevgi Ateş te var. O İdamlık Genc'i okudu, ben de, Fethi Yeken'in Davet Yolunda Dökülenler isimli eserini okudum. Bugün akşam üstü bitirdim. Çok ama çok güzel ve faydalı bir eser. Emeği geçenlerden Allah razı olsun.

Sohbet fena değildi.

Güzel dostlarla tanıştım. Misafir olduğumuz ev sahipleri burda da çok cana yakın kimselerdi (Şenyüceller ailesi ve diğerleri). En önemlisi de, Recep efendi beylere, ben ise hanımlara konuştum.

Ayrıca bu gece Mirac gecesi. Bugün, bu geceyle bağlandı. Bu gece hürmetine bize ihtiyacımız olan anlayışı ver yarabb...

KİTABIN İSMİ

Yazmış olduğum bu kitaba ne isim koysam diye düşünürken, hanımlardan bana fikir vermesini rica ettim. Bazı hanımlar da beylerine söylemişler. Bakınız buldukları isimlere. İlginç yanı, bir yerde herkesin birleşmesi oldu.

- Gurbetin garip yolcuları
- Gurbette garip kuşlar
- Garip yolculuk
- Gariplerin feryadı
- Garipler ayrı düştü
- Gün gelir güler garip
- Düzenimizin garipleri
- Devletin garip evlatları
- Unutulan garipler
- Gurbet yaktı bizi

On isim buldular. On'u da gariplik üzerine. Demek ki, ne kadar rahat ederlerse etsinler, illâ vatanım diyor bu insanlar. Kendilerini garip, terk edilmiş görüyorlar. Hele de ikide bir, bizi devletimizi idare edenler sattı. Biz kendi ülkemizin üvey evladınız, demeleri yok mu. Yakıyor insanı... Ve ben düşünüyorum: Devletin üvey evladı dışarda, peki biz içerde neyiz?

ÇİN İŞKENCESİ BURDA DOĞDU

Renmark'tayız.

Fatma Topal hanımla tanışıyorum. Çok başarılı, çok becerikli bir hanım. Türk-İslâm Cemiyeti başkanı. Derneği kendi kurmuş. Ondan ilginç olaylar dinledik. Kısmet olursa ilerde yazacağım...

Geniş bir araziyi satın almış Topal ailesi. Beyler araziye geziyorlar. Biz de gezdik. Fatma hanım özellikle kanguru görmek için kayısı tarlasını gezdirdi. Aman Allahım bu ne güzellik! Yalancı cennet... Ve bu uçsuz bucaksız tarlanın sahibi Topal ailesi. Allahım bu ne lütuf? Bu tarlanın hikâyesi bir zafer, bir müjde, bir ilâhî kaderin tezahürü.

Merak ettiniz değil mi, bir tarlanın nasıl bir öyküsü olabilir?

Evet var. Hem de kitabı bile yazılır bu öykünün. Onu ileride anlatacağım.

Rumeysa üç çocukla uğraşırken, bir taraftan denetleme yapıyor. Kafilenin üçü erkek, gerisi kadın ve çocuk-

lar. Yolculuğumuza gece bir buçukta devam ettik. Sabah namazında Murray Bridge'deydik. Ali Sert beylerin evinde. "Biz buralarda garibiz, bize uğramadan mı geçecektiniz?" diyor hanımı. Hoş beş faslına on dakika ancak dayanıyor, kendimizi yatağa atıyor, sabahleyin uykuya dalıyor.

Ben uyandığımda saat onbirdi. Çoluk çocuk gürültü patırtı kahvaltı yapıyoruz. Bazı beyler çocukları "ben bakarım" diye almışlar. Öyle olmasa evler tamamen çocuk çarşısına dönerdi. Anneler zaten yorgunluktan pestilleri çıkmış ne yaparlardı, diye düşünüyorum.

Kahvaltıdan sonra yolumuza devam ediyoruz.

Adelaide'deyiz.

Benim için çok ilginç, çok önemli bir ziyaret oldu. Belki ömrümün sonuna kadar unutamıyacağım.

Yapılan organizeye göre, Biathon parkta öğlen yemeği yenilecek. Denildiği gibi oldu. Parkta bir ağacın altında biz ötekinde beyler. Hemen bizim yanımızda Avusturyalı hanımlar var. Biraz Türklere benzettim. Gerçekten Doğu Türkistan Türkleriymişler. Fötr şapkalı hanımların arasına girdim. "Sizinle bir hatıra fotoğrafı çektire bilirmiyim" dedim. Çok memnun olmuş ifadeleriyle yahşi olur dediler. Maksadım onlarla bir vesile bulup diyalog kurmaktı zaten. Bir bahane oluyor resim böyle yerlerde.

Yaşlı olan hanım, bana baktıktan sonra hayretini ifade etti:

— Aaa sen, geçen gün televizyon haberlerine çıkan kadına ne kadar benziyorsun!

— O kadın benim dedim.

Aman Allah kadınlar sevinçten uçacaklar. Şapkalı

olan kadınlardan birisi:

— Allahım. Dünya gözüyle acaba bu kadını görebilir miyim diyordum, ona burda rastlıyorum! Gözlerime inanamıyorum.!

Hepsi teker teker sarıldılar, kiminin gözleri dolu dolu...

Doğrusu şaşırdım. Devlet televizyonu olan Es-Bi-Es (okunuşuyla) çok kısa bir konuşma yapmıştım. Nasıl böyle etkili olabilir? Etki veren Allah'ın ne güzel lütfu... AMGT'da gençlik kolunda görevli olan Naim Aykan'a teşekkür ediyorum. Bir faydası olmaz diye bu televizyona çıkmıyordum. Meğer ne kadar faydası olmuş.

Bir başka kadın atılıyor:

— Oh Allah'a şükürler olsun. Teslime cevabını aldı. Ne güzel söyledin, *Teslime, İslâm'ı bilmiyor, biliyormuş gibi konuşuyor" dedin!

Kelimeleri beynine yazmış kardeşimiz.

Allah Allah... Şu kaderin işine bakın, bu Teslime'ye Türkiye'de de ilk cevap benden gitmişti, dünyanın beri ucunda bulunan Avustralya'da da ben cevap veriyorum. Nefsin aynasından bakınca sevindirici; davanın aynasından hiç bakma çok üzücü.

Dünya hanımları için bir not düşünüyorum buraya (Pardon tüm müslümanlar için): Böyle durumlarda, derneklerin bir basın toplantısı yapması lazım. Bilinçli bir konuşmacının basına, medyaya bir açıklama yapması lazım. Denmeli ki, siz bir haber verdiniz. O haberde bizim aleyhimize mesaj vardı ve yanlış bilgilerle çarpıtılmıştı. O konunun doğrusu şöyle şöyledir, diye hemen sıcağı sıcağına açıklanmalıdır. İlgili kardeşlerimin bunu not etmesini

rica ediyorum. Keyfiyet onların.

Türkmen kardeşlerle iyice kaynaştık. Meğer Ahmet Kılınç ve eşi Rabia çalışmaları sayesinde bu kardeşlerle ilgileniyor, onları dinlerinde bilmedikleri varsa anlatıyorlarmış. Allah razı olsun.

Bir ara bizim kızlardan birisi benim cezaevinde yattığını söyledi. Olacak ya, nerden nereye, nelere vesile olacak bir tanışmada, fütürlü hanımlardan birisi karşımda oturan, masum duruşlu, başında yarım da olsa bir örtü bulunan, orta yaşlı bir hanımı göstererek:

— Bu da hapis yattı.

— Nerde?

— Çin'de.

Çin sözünü duyunca daha çok ilgimi çekti. Komünizmin son beşiği olan Çin'de neden, nasıl ve ne kadar yatmış? Hemen sordum:

— Kaç yıl yattınız?

— On yıl.

— On yıl mı? Siz!

— Evet tam on yıl.

— Aaa, ne suç işlediniz de on yıl ceza aldınız?

Derin derin gözlerime baktı ve:

— Hikâyesi çok uzun hemen anlatamam, dedi.

— İşkence gördünüz mü?

Alaylı ve acı bir gülüşle cevap veriyor:

— Görmek mi? İşkencenin en alâsını gördüm! En vahşisini! Tam on yıl!

Bazı şeyler anlattı... Hemen karar verdim, bu hanımın hayatını roman yapmalıyım. Bir de Reis varmış. O da aynı ceza evinde 12 yıl yatmış.

Hemen bizim taifeye haber verdim. Recep bey, beylerle konuşurken, ben bu hanımın evine gittim. Yanımda Sevgi Ateş olduğu halde yol aldık. Ahmet Kılıç ve bir iki müslümandan hanımın kişiliği hakkında bilgi de aldım. Çok kişilikli kadın olduğunu öğrendim.

3-4 saat hayatını dinledim. Bir de olayların geçtiği yerleri ziyaret edebilirsem, hemen romanı sıcağı sıcağına yazacağım. Daha güzel bir isim bulamazsam, romanın adı Çin İşkencesi olacak.

Böyle bir kardeşler topluluğu ile Avustralya'da karşılaşmak ancak Allah'ın programı ile mümkün olabilirdi ve oldu...

O gece yine Avustralya'da tarlalar almış müslüman bir ailenin evinde kaldık. (Tarla öyküsünü unutmadım, anlatacağım.) Bir konuşma yaptım. Dinleyicilerin içinde yarısı benim konuştuklarımın çeyreğini ancak anlıyorlardı. Kimi orda yetişmiş Türkçe'yi bilmiyor, kimi de doğu Türkistanlı.

2-3 saat te Reis beyi dinledim. Kismet olursa, Çin İşkencesi isimli eserimden olayları okursunuz.

Kendi kitabımın reklamını kendim niye mi yapıyorum? Kim yapar benim kitaplarımın reklamını? Tabii, ya siz, ya ben..

* * *

16. gün...

Günlerden Pazar. Yolumuza devam ettik. 8-9 saatlik yolculuktan sonra, gecenin bir buçuğunda, kaldığımız

eve gelmiştik.

17. gün.

Bugün Geelong'ta kiliseden döndürülmüş yeni camiye gittiğimizde çok az insan vardı, zldm. Ama teselim için sebep vardı. Gerçek müslümanlar azınlık bile olsa onlar çoğunluk demektir.

Burda sevindiğim bir başka olay var. Kiliseyi müslümanlara satmışlar. Müslümanlar da cami yapmış. Ne büyük nimet! Bir zamanlar bizi ldrmeye gelen askerlerin torunları, kiliseleri bize veriyorlar. Hâlâ daha bunun ne demek olduğunu fark edemeyenler var.

O dilerse, demiri bülbül ediverir.

Gün gelir kiliseyi camiye çevirir.



UZAKLARDAKİ YAKINLARIM

Bu günümüz nur cemaatiyle sohbet etmekle bitti.

Çok sevindirici bir olay. Burada her cemaatin insanı vardı. Cemaatleşebilmek bir nimet, cemaat taassubu bir felakettir. Kardeşlerimiz bunun şuuruna varmışlar el-hamdülillah. Bazı kardeşler, sen Yeni Asya gazetesinde yazdığın için, sana bu torpili yapıyorlar, dediler. Ama onların bilmedikleri bir şey var, ben bu kardeşlerimden daha önce de böyle yakınlıklar görüyordum.

Bizler aynı dine bağlı insanlarız. Bizleri bölmeye kimin gücü yetebilir? Şeytan o kadar güçlü değildir. Bizlere Allah'ın âyetlerini iptal ettiremez. Bizler de nefsimizi putlaştırmadığımıza göre, bizi kimse ayıramayacak demektir. Allah'ın izniyle...

* * *

18. günümüz.

4.1.1995 tarihinde hurafeler konulu bir kaset doldurdum. Böylece de, ilk defa bu kitabımla 1995 tarihini kullandım. Hey gidi günler hey! Daha düündü sanki, 1975 yılında İsmail Kale'nin yanında çalışırken yanlışlıkla irsaliyeye 1995 tarihini atmıştım. O yıllar bana ulaşamaz

geliyordu. Ama ulaştım ve hiç anlayamadan geldim 1995'e... Ve belki siz bu satırları 2000'li yıllarda okuyor olacaksınız.

Avustralya'ya yıl itibariyle 41 yaşında geldim, 42 yaşında gidiyorum. Yani miladi yılı burada bitirdik. Hesaphyorum da, eğer ölmezsem, 60 yaşına 18 yıl kaldı. Aman Allahım! Benim hayalimdeki planlara 18 yıl yeter mi? Yetmez... O halde çok düzenli, çok programlı, kendime çok iyi bakarak ve de çok yerinde dinlenerek yaşamalıyım.

Bedenimi iyi korumalıyım. Beden bana emanettir. Diyeceksiniz ki, 60 yaşından sonra yazamaz mısınız? Yazarım tabii Allah izin verirse. Ama yaşlanmış, sinirleri yıpranmış olurum. Küçük bir hata yapsam "bunak kalemi bırak" derler. Henüz yaşlı olmadım ama, Allah'ın mesajından anlıyorum ki, insan yaşlandıkça hassaslaşır, alınan olur, ilgi bekler.

Şimdiden söylüyorum dostlar, benim candan okuyucularım, eğer yaşar da hâlâ daha yazarsam, kitabımı almamazlık yapmayın, çok üzülürüm, kırılırım. Yanlışlarımı da beni incitmeden söyleyin, yılların kırgınlıklarıyla o yaşına gelmiş olacağım. O yaşlarımda hakaretlere tahammül edemeyebilirim. Beni anlıyorsunuz değil mi?

Bu arada ölürsem, ne olur dua ettiklerinizin arasında beni unutmayın. Ben sizleri tanımasam bile dua ediyorum. Yarabbi okuyucumun benim ve diğer müslümanların zihnini aç. Onlara rahmetinden lütfet. Amin.

Buralara nerden geldim? Tamam hatırladım, tarihten geldim.

4.1.1995 tarihinde Hurafeler isimli kaset doldurdum.

Hurafelerden görünmez hale gelen İslâm'ın, hurafelerden neler çektiğini, benim kapasitem kadarını, anlayabildiğim kadarını anlattım.

Sonra sevgili İnci kardeşimle biraz gezdik. Sağ olsun eşi Hasan kardeş Recep beyle, İnci kardeşim de benimle ilgilendi. Zaten bütün kardeşlerim bizimle candan ilgilendiler. Hepsine ayrı ayrı teşekkür etmeye devam ediyorum.

DIYANETÇİLER

Diyanetçi kardeşlerin hazırladıkları salondayım. 19. günümü bu kardeşlere vermişiz. Allah razı olsun, gönüller bir olunca, T.C. rejimi aramıza giremedi; camide, yasaklar gereği yer vermeseler bile, salon ayarladılar. Çok kalabalıktı. Hatta halk dışarıya taşmıştı. Mikrofon tertibatı da çok güzeldi. Ben de bu sayede yorulmadan, mikrofonla uğraşmadan güzel bir iki saat konuşma yaptım.

Çok korkunç bir soru geldi. Bir değil iki. Aman Allah'ım! Yazılamaz ki yazayım. Benim hakkımda söylenen, iddia edilen korkunç şeyler... Babasız oluşumu burada da duydum.

Sonra diğer sorular... Kimini cevaplandırdım, kimini cevaplandırmadım. Birisi hariç, sorular şunlardı:

- Burada eşcinsel kadınlar ve erkekler evlenme hakkı istiyorlar. Ne dersiniz?
- Suni mantar yenir mi?
- Oruçlu iken ventolin gibi ilaçlar kullanılabilir mi?

• Annem 50 yaşında evlenmek istiyor. Çok sinirleniyorum. Annemin yaptığı doğru mu? Ne olur bana bildirin.

• İlk okula giden oğlum seks dersleri görmeye başlayınca, çocuk oyuncaklarla değil, cinsellikle ilgilenmeye başladı. Hatta "Anne! Babamla ne yaptığınızı biliyorum" demeye başladı. Bu da yetmezmiş gibi, 20 yaşındaki ablasına "gel derslerde gördüklerimizi biz de yapalım abla" demiş. Az kaldı deliriyordum. Çocuğumu çoluğumu alıp Türkiye'ye dönsem mi?

• Başı açık oruç tutanların orucu kabul olur mu?

• At bakmak caiz mi?

Sorulara sonra cevap vereceğim inşallah.

Burda da bu kitap için isim sordum. Bakın gelen tekliflere:

- Gurbetteki Ölüler
- Hasret Çekenler
- Uzak Ufuklar
- Garib Kadınlar
- Gariplerin Kaderi
- Gurbetin Yolunda
- Bizi Ülkemiz Kovdu
- Üvey Vatandaşlar Avustralya'da
- Avustralya'da Solan Güller

Daha sonra aynı yerde, Broadmeadows'taki, diyanet camisinin yanındaki konferans salonundaki kardeşlerle vedalaştım. Orda bana verilen 3 mektubu buraya ahyorum. Birisindeki, şahsıma abartıyla yapılan övgülerin, bazılarını sansür ettim; sahibinden özür diliyorum.

Çok sevdiğim Emine Ablacığım;

Ben Yeliz, 18 yaşında genç bir kızım. Bu sene lise mezunu oldum ve hayırlısıyla 95'te üniversite'ye gideceğim. Aslında bunu bir anı olarak yazmamızı istediniz ama inanın hayatım boyunca unutamıyacağım tek bir anım var, o da sizsiniz. Söylesem inanmazsınız ama siz hayatıma büyük değişiklikler getirdiniz. Tabii ki iyi yönde. Ailem ve özellikle arkadaşlarım şu anda hayret içindeler. Diyorlar ki: "Yeliz sana birden ne oldu, ne bu dönüş?" Evet Emine abla, konferanslarınıza geldikten ve sizi dinledikten sonra yaşantımda bir kaç değişiklik yaptım. Allah'ın (c.c.) izniyle 5 vakit namaza başladım, boş zamanlarımı sizin o anlatılmayacak kadar güzel kitaplarınızla ve dini derginizle (Mektup) geçiriyorum. Ben önceden gezmeyi çok severdim; aslında kötü bir yeri hiç bir zaman ayak basmadım ama yine de yapmamam gereken şeyleri yaptım. O günleri Allah bana bir daha göstermesin. Artık sizin biz gençlere tanıttığınız o güzel dünyada yaşamak istiyorum. Senelerdir bize yanlış aşılana dinimiz yüzünden biz gençleri korkuttular ve şimdi sayenizde hem kendimiz anlıyor, hem de yabancılara karşı dinimizi savuna biliyoruz. Allah sizden bin kere razı olsun ve Cenab-ı Allah sizi biz cahil gençlerin başından eksik etmesin.

Birden içimden size karşı geçen ilk sözleri yazmağa karar verdim. Bu sözlerimle anlaşılmasa da kendimi size daha yakın hissediyorum.

**Geldin buralara yol uzun demeden
Aydınlattın biz gençleri seçmeden**

Açtın kucagını tüm müslüman kadınına
Destek oldun ağlayana yanana

* * *

Günahlarla korkuttular bizi
Sevaplardan uzak tuttular bizi
Şükürler olsun Cenab-ı Allah'a
Tanıyoruz sayende dinimizi

* * *

Haşa Allah'ı (c.c.) unuttur olduk
Meryem yerine adımızı Maria koyduk
Günün modasına uyarak
Şu yalan dünya için soyunduk

* * *

Artık biliyoruz biz doğru yolu
Biliyoruz ki, din hayatın sağ kolu
Saptıramaz şeytan artık biz gençleri
Çünkü içimiz gerçekten iman dolu

* * *

Anam olsan bacım olsan
Yüreğimde canım olsan
İncitirmiyim hiç ben seni
Yaşı dinmez gözüm olsan

* * *

Emine abla, yazsam kağıtlar dayanmaz, kalemler yazmaz, seni ne kadar sevdiğimi bir Allah (c.c.) bir de ben biliyorum. Çevremi hayret içinde bırakmama sebep siz oldunuz. Bu beni ne kadar çok sevindiriyor bilemezsiniz. Aynı zamanda birkaç dost kaybettim ama inanın üzülmemişim. Onlar zaten gerçek dost olsalardı bana şöyle demezlerdi: "Boş versene sen o gericiyi, hayatı nasıl olsa bir defa yaşayacağız, bari tadını alalım!" Emine abla, bu söz-

leri bana önceden söylemiş olsalardı hemen kanardım, ama sayenizde kendimi kötülüklerden korumayı başardım. Tabii insan çok sevdiği insanları, hiç tanıımıyormuş gibi davranması gayet zor ama ancak böyle kendimizi kurtarabiliriz. Emine abla, inanın 15 yakın arkadaşımın içinden yalnızca ikisi inançsız çıktı. Bir tek onları sizi dinlemeye getiremedim. Nedenini ne siz sorun ne ben söyleyeyim, hep saçma. Diğer 13'ü de sizi bir kez dinlemeyle adeta aşık oldular. Artık sohbetimizin 100'de 90'ı sizsiniz. Bize o kadar güç verdiniz ki, artık müslüman olmaktan utanmıyoruz.

Zamanın olursa eğer, bana bir sıra da olsa o güzel ellerinizle bir cevap gönderin. Sorum şu:

Hayatım boyunca kendi kendime şiir yazmak istedim. Aklıma gelenleri yazıya dökmek istedim. Sizin için yazdığım bu şiirleri birkaç aile dostları yanında okuyunca, milletin ağzı açık kaldı. Bilemiyorum, ya onlar şiirin tam kurallarını bilmiyorlar ve öylesine beğendiler ya da gerçekten uğraşsam belki güzel şiirler yazabilirim. Ne olur Emine abla, ben de belki şiirlerle İslâm dinine yararlı bir insan olabilir miyim? Bana düşüncelerinizi kırıca da olsa yazın. Allah'a emanet olun.

Yeliz Saray

İKİNCİ MEKTUP

Selamünaleyküm,

Sevgili Emine Şenlikoğlu;

Ben önceden bir mektup yazmıştım ama aklıma daha çok şeyler geldi. Avustralya'da şimdi homoseksüellere evlenme kanunu çıkartmak istiyorlar. Bu kanunla eşcinseller için aynı karı, koca gibi haklar verilmesini istiyorlar. Çocuk da istiyorlar. Kadın eşcinseller çocuk istiyorlar elbette; kadın, kadından hamile kalamaz. Bir erkekten döl alıp kadının rahimine koymakla çocuk doğuracakmışlar. Aynı zamanda menopoza girmiş kadınlar yeni teknolojiden çocuk doğuruyorlar. Bu teknolojinin ismi de IVF (In-Vitro Ferhlishahon). Avustralya'da 50 veya 60 yaşında kadınlar çocuk doğuruyorlar. Bu teknolojinin nasıl olduğunu anlatayım. Alınmış cenini (hani bir kadın çocuk aldırtıyorlar ya) testament borunun içine koyup donduruyorlar. Yaşlı bir kadın çocuk isteyince donmuş cenini ana rahmine koyup hamile oluyor. Veya gene kadınlar paralı veya hayır için yumurtalarını veriyorlar. Hatta dünyanın en yaşlı çocuk doğuran kadını İtalya'da 63 yaşında ikiz çocuk doğurdu.

Avustralya'lı komşumuzun başına geleni anlatacağım. Bu aile iki sene önce mutlu bir aile idi. Dört tane çocukları vardı. İki büyük genç oğlu, bir genç kız ve küçük oğlu vardı. Benim de sarı saçlı Avustralyalı kız okul arkadaşım var. Onun da annesi ve babası ayrıldılar. Aynı şey komşumuza da oldu. Komşumuzun karısı, arkadaşımın babasıyla ilişki kurdu ve komşumuzun oğlu da, 25 veya 27 yaşında, gitti arkadaşımın 35 veya 37 yaşında iki koca çocukları olan kadınla ilişki kurdu ve şimdi onlar birlikte

yaşıyor. Arkadaşım 18 yaşında; isterse annesinin sevgili-
siyle ilişki kurabilir. Adamcağız şimdi yapayalnız.

Bir tane daha birşey anlatacağım. Avustralya'da sperm bankası var. Babasız çocuk isteyen kadınlar bu sperm bankasına gidiyorlar, ne istiyorsa sarı veya siyah saçlı, veya mavi veya yeşil gözlü çocuk istiyorum deyince, oradakiler sperm vermiş olan adamların karakterlerine bakıyorlar ve spermi kadının rahmine koyuyor. Böylece kadın çocuk doğuruyor ve babasız çocuk sahibi oluyor.

İşte Avustralya'nın hali. Ben bunları okulda okudum, hiç birisi yalan değil.

İlhan

(O çocukların psikolojilerini düşünüyorum da çok üzücü bir şey. E.Ş.)

ÜÇÜNCÜ MEKTUP

Sayın Emine hanım;

Önce saygılarımı sunar, hoş geldiniz derim. Sizlerden Allah razı olsun. Kardeşim, sizin önerdiğiniz gibi başımızdan geçmiş bir olayı yazalım dedik.

Bizler buraya katile olarak geldik. 1969 yılının ikinci ayında ilk geldiğimiz yer Broadmeadows Hostel. Orada iki ay kaldık. Hostelin büyük menejerinin Kıbrıslı tercümanı Faruk bey diye birisi vardı. Bir gün onunla birlikte yemekhaneye yanımıza geldi. Ben ve beyim dedik ki, acaba neden geliyorlar? Hemen önümüzdeki yemeklere baktık, fazla birşey yok. Sonra tercümanın konuşmasıyla anladık. Yemekhanede işçinin biri gittiği için bana iş teklif etmek için gelmişler. Ama siz bana sorun o zaman ne kadar korkmuştum. Acaba neden bize bakıyorlar, fazla yemek mi aldık? Zaten beş kişilik bir aileydik. Panik içinde kalmıştık, sonra anlatınca anladık.

85-86 senesindeydi. Günlerden bir bayram günü, bir hacı teyzemiz var, onlara bayram ziyaretine gitmiştik. Dedi ki: "Yavrum, hadi hastaneye gidelim." Benim oğlum bizi aldı hastaneye gittik. Gece saat 10 veya 10.30. Hastanenin ismi Prens Henri Hospital. Bizim hasta arkadaşımız var, eğer müsaade ederseniz onu görmeye geldik, dedik. Onlar da buyurun dediler ve kapıları açtılar. Arkadaşın ismini söyledik, bizi odasına götürdüler. İnanın odası o kadar temizdi ki, insan yere bakınca yüzünü görüyor. Hastanın ismi Şelime hanım. Güzelce hastayı yatırmışlar, başını yazmasıyla örtmüşler. Serum vermişler, gözleri kapalı yatıyor. Biz başına gittik. Tabii hiç haberi yok. Bana hacı teyze dedi ki: "Sor bakalım yavrum, acaba baş ucun-

da Kur'an okuyabilir miyiz?" Ben de sordum. Tabii önce bir abdest almamız lazım. Onu da söyledim. O kadar temiz bir banyo açtılar ki... Neyse abdestimizi aldık ve odaya döndük. Hemşire bizim müslüman olduğumuzu anladığı için bir çekmeceyi açtı ve hemen bir Kur'an-ı Kerim verdi. Hacı teyzenin de çantasında Kur'an-ı Kerim varmış, ikimiz de başucunda okuduk. Helal olsun! Arkadaşımıza da Allah rahmet eylesin. Amin.

Buranın insanlarına Allah din nasip etsin. Bizim hastahanelerimizle karşılaştırırsak, bizde nerede bu kadar temizlik ve bakım! Allah bizlere de nasip etsin. Amin.

Belki sizin için bunlar çok basit olaylardır. Ama siz onu gelin bir de bana sorun.

Selam ile.

Kardeşiniz

Münevver

KARADA YOLLAR

HAVADA YOLLAR

20. günümüzde Sydney yolculuğu yine havada geçti. Uçak bir müddet boşlukta kaldı. Bu defa hiç korkmadım. Nedense, ölürsem şehid olacağıma dair bir de sevinç duygusuyla dolu olarak, 12 saatlik yolu, uçakla iki saatte bitirdik. Sydney (Okunuşu: Sidni) havaalanında indik. Yarım saat bekledik, kimseler yok. Melbourne'ye telefon açtım. Onlar da Sydney'deki kardeşlere açmışlar. Derken bir saat sonra iki grup geldi. Meğer havaalanının öteki ucunda bekliyorlarmış.

Burada kendi kendime bir şeyin sözünü daha verdim: Bundan sonra nereye gidersek gidelim, gideceğimiz yerin adresini, telefon numarasını mutlaka alacağım. Bir de yedek numaralar ve adresler alacağım. Ya bir aksilik olur da onları bulamazsam? Tedbiri elden bırakmamak lazımmış, bir kere daha anladım.

Burada da saatlerimiz çok hoş geçiyor. En önemlisi, tanışma gecemiz çok güzel geçti. Çocuklara beyler bakmışlar. Hanımlar öyle sessiz ve güzel dinliyorlardı ki, coştukça coştum. Mikrofon çok rahattı. Konuşma yeri zemin-

den en az bir metre yukardaydı ve ben salonun en sonundaki dinleyicilerimi görüyordum.

Konuşmacı için iki şey çok önemlidir.

Bir: Lüks olması hiç önemli değil, geniş bir salon. İki: Güzel bir mikrofon. Öyle ki, beş bin kişilik salon da olsa, mikrofonda fısıltıyla konuşulsa, en son sıradaki kişilerin bu fısıltıyı duyması lazım. Teşkilatçılıkta en çok kızdığım şey, yerler halı döşeli olduğu halde, doğru dürüst bir mikrofon temin edilememesidir. Bu konuda mazeret kabul edilemez. Ya konferans hazırlamıyacaksın ya da mikrofonun en güzelini temin edeceksin.

Ben bunları söyleyince, benim lüks salon istediğimi zanneden, aklını kullanmak istemeyen insanlar çıkıyor, laf ediyorlar ortalıkta. Ben lüks meraklısı hiç olmadım. Ben dikkatsizliği hazmedemem. Konuşmacı için yerdeki halının, duvarlardaki kağıdın, lüks lambaların bir önemi yoktur. Konuşmacı rahat zeminde konuşmak ister ki daha kolay konsantre olsun.

Bana gelince, ben tarlada ayı beklemiş, ineğine çobanlık etmiş, cezaevlerinde farelerin içinde yatmış bir insanım. Hiç te lükste yaşamadım, özlem de duymuyorum. Tek özlemim, denizi gören evim olsun, çadıra razıyım. Araba sesleri ve kirli hava olmasın. Bir su, bir de soğan ekmekle ben hiç şikayet etmeden yaşarım. Deniz karşısında oturmayı da, daha güzel, dinlenerek çalışmak için isterim. Hayatım boyu buna sadece iki yıl muvaffak oldum. İnşallah bundan sonra da kısmet olur.

Nerden nereye geldik. Sohbet ya bu, insanın aklına geliyor işte.

Bir marş yazdım Sydney'de. Onu okudum kardeşlerime. Aman Allahım! Yüreklerinde hasret, ne kadar göz-

yaşı depolamış! Gözlerine söz dinletemediler. Hani yazdığım marş çok güzel olsa, bu kadar gam yemezdim. Sahneye beni çağırmışlar, ben marşı yazıyorum. Bir ara dikkatimi çekti. Sahnede kimseler yok. Ne oluyor, neden kimse yok, dedim.

— Sizi davet ettiler, bekliyoruz, dediler. Marş ta yarım kaldı. Yazdığım kısımları buraya alıyorum. Çırpınırdı Karadeniz makamına uydurduğum marş nedendir bilmiyorum, beni de duygulandırdı:

Ülkemizden geliyorum
Selam var ezanlarından
Siz yokken çok şeyler oldu
Vatan ağlıyor kahrından

Diyor ki sevdikleriniz
Biz onları çok özledik
Arşın arşın yollarımız
Yanlarına gidemedik

Selamlar var hepinize
Türkiyemiz hasret size
Biliniz ki kardeşlerim
Vatan muhtaç oldu size

Diyor ki sevdikleriniz
Biz onları çok özledik
Arşın arşın yollarımız
Yanlarına gidemedik

* * *

Derken sorular faslı geldi. Bunlara cevap verdikten sonra, geceyi, yani sohbeti sona erdirdik.

Ertesi gün, yine Sydney'de salondayız. Burada da çok mutlu oldum. Gençlerin İslâm'a gösterdikleri ilgi ve sevgi selini gördüm. Melbourne'ye dönünce onları biraz kıskandırmayı düşünüyorum ama, her tarafta candan dostlar beni çok sevenler var, onlara kıyamıyorum.

Akşamları bazı hanımlar geliyor, dertlerini dinliyorum. Yemeğe gittiğimiz yerlerde buraların durumunu soruyor, soruşturuyor, hep İslâm'la bu sistemler arasında kıyaslamalar yapıyor, İslâm'ın alternatiflerini sunmaya çalışıyorum.

Bu arada Recep bey de erkeklere konuşmalar yapıyor. Neler konuştuğunu bilmediğim için kitaba alamıyorum. Sen de günlük yaz bu kitaba koyalım dedim. "Ol-maz, ne gerek var, sen yazıyorsun ya" dedi. Bir de sağ olsun bana moral verdi. "Dün sen yokken yazdıklarını okudum. Allah razı olsun, öyle önemli noktalar yazmışsın ki, defteri elimden bırakamadım" dedi.

Darısı okuyucularımın başına. İnşallah ellerine alırlar da, okumadan bırakmazlar bu kitabı diyorum.

21. Günümüzün akşamındayız. Burada duyduklarımı şimdi size aktaracağım.

KEFİL SEFİL BIRAKILMIŞ

Sebahat Şehirligil anlatıyor:

Eşim İbrahim Şehirligil ile tam 27 yıl çalıştık.

Burda 1982-83 yılları arasında, bir Almanla evli Ümran adında bir kadın, Sultan Süleyman sucukları firmasını kurdu. Gazetelere ilanlar verdi. İslâm'a döndürdüğü insanları anlattı. Biz de helâl kesim sucuğa hasretiz. Coştuk, sevindik. Görmeyin, bayram havasında açılışına gittik.

Derken ona para lazım oldu. Bankadan 20 bin dolar çektik. O zaman yirmi bin dolar büyük bir para. Tutuk Ümran'a verdik. Ve Ümran gidiş o gidiş. Kefalet olarak evimizi göstermiştik. Para ödenmeyince eşyasıyla beraber aldılar. Tam takır ortada kaldık. 27 yılımızı çaldılar. Allah'tan dinimize düşkünüz de dinimizin tesellisi bizi kurtardı. Eşim zaten durmadan okuyan bir insan... Başkası olsa belki de delirirdi. Çok şükür yine ayaktaız. Ahiret te var.. Böyle yaşayıp gidiyoruz. Allah'ından bula-cak elbet Ümran da, kocası da. Dünyada kanser olmadan Allah onun canını almasın diyorum.

Selma Çağlar anlatıyor:

İngilizce kursuna gidiyordum. "İnsanlar neden evlenip ayrılıyorlar?" diye, gençlik sempozyumu yapıyordu. İslâm'a göre yaşandığı takdirde, bu ayrılıkların çok çok aza ineceğini delilleriyle anlattım. Hayretler içine girdiler ve "doğru söyledin" dediler.

Bu konuşmayı dinleyen sebahat hanım da başka bir genci anlattı:

Benim bey oğlumun arkadaşına zaman zaman İslâm'ı anlatır. O genç te bize geliyor, eski adı Cat Stevens olan (altın plak ödüllü) pop sanatçısının İslâm'a döndüğünü anlatıyoruz, inanmıyor. Onun İngilizce kaselerini istiyor bizden, dinliyor. Çok zaman geçti aradan. Gençlerde evine gitmiş. Annesine demiş ki:

— Bu evde bir daha domuz eti istemiyorum.

Buz dolabında ne kadar domuz eti varsa atmış, dolabı temizlemiş.

Annesi de demiş ki:

— Göreceksin bak, onlar seni müslüman yapacaklar.

— Beni kimse zorlamıyor. Ben 9 yaşımdan beri onlarla büyüdüm. Beni rahatsız eden bir tavırları olmadı. Olursam kendim karar vererek olurum.

Bu gencin bu hali ilgimi çekti. Beni bu gençle görüştürür müsünüz? Merak ettim domuz etini dolablarından neden atmış, dedim.

Sebahat hanım konuşup bilgi verecek. Bu gençle konuşursam size bildireceğim.

Biliyorsunuz, şeytana tapan kızla konuşacağım. Ve

size yazacağım. Bir gün kapı kapı gezip hıristiyanlara İslâm'ı anlatacağım ve gösterilen tepkiyi de size yazacağım.

Bizim Afrikalı sandığımız, buranın yerlileriyle de konuşup yazacağım inşaallah.

Günün soruları: (Cevaplarını kitabın sonlarında vereceğim.)

- Hıristiyanlık ta din değil mi? Ne fark eder?
- Pepside haram madde var mıdır?
- Hz. İsa'nın memleketi neresidir? Hz. Muhammed'le aynı yerden mi geldiler?
- Teşkilat çalışmaları nasıl olur?
- Kocam beni aldattı. Hem de bütün arkadaşlarımla. Ben de kocamın en yakınıni tavlayıp evlenmek istiyorum. Günah beni fazla ilgilendirmiyor da, sadece nikâh olur mu, bana onu söyleyin lütfen.
- Namazsız kadın tevbe edip dua okuyabilir mi?
- Sizin yayınladığınız tefsir hakkında bilgi verir misiniz? Nasıl abone olunuyor?
- Süleymancı ve Nurcu ne demek?
- Sevmek günah mı?
- Annemin cenazesine yetişemeyeceğimi anladığım için gitmedim, vicdan azabı çekiyorum. Ben çok hayırsız bir evlat mıyım?
- İnsanı cin çarparsa hocaya gitmesi günah mı?
- İnsanlar öldükten sonra hemen ceza alırlar mı?
- Osmanlı altını ne demek?
- Kapanıp tekrar açıldık diye bize çok hakaret edi-

yorlar. Sizce bu doğru mudur?

- Ayasofya'nın ibadete açılması mümkün mü?

- Türkiye'de gördüğün en kötü şey nedir?

- Bir yıl içinde, sizce en güzel ve en kötü olmak kaydıyla en ilginç iki anınızı anlatır mısınız?

- Kız çocuğuna bir, erkeğe iki akika kurbanı farz-
mış. Neden böyle? Kızlar erkekten daha mı az değerli?

- Sokakta, bana hakaret eden kadını çok sinirlenip
ittim. O da yere düştü sarhoşmuş. Hata mı ettim?

- Korku şeytandan değil midir?

- İslâm'ı yaşamayan ailemden nefret etmek hakım
değil mi?

Sorular bunlardı.

Sidney'de de kitap ismi olarak ilginç isimler geldi.

Topluluk içindeydi, bir hanım birden bire yüksek sesle adeta bağırarak isim söyledi: "Kitabının ismini SATILMIŞLAR koy. Biz buralara satıldık. Geldiğimizde bir dolar bile elimize verilmedi. Biz perişan olduk. Çile çektik... Hasreti biz çektik. Yaz... Satılmışlar diye yaz!"

Herkes çektiklerini anlattı bir bir. Kimi güldüren, kimi ağlatan anılar o gece ve ertesi gün de devam etti.

İsterseniz güldüren anılardan (yazabildiklerimden) bir kaçını sizlere nakledeyim.

* * *

Orta yaşlı hanım anlatıyor:

Portekizli arkadaşım doktora gitmiş. O da bizim gibi İngilizce bilmeyenlerden. Oğlu mu olacak kızı mı diye baktırmış. Doktor ona "boy" demiş.

*Portekizli başlamış ağlamaya. Öylesine içten ve ke-
derli ağlıyormuş ki, doktor şaşırmuş.*

*Tercüman getirtip sormuşlar. Meğer, Portekiz dilin-
de "boy" öküz demekmiş. "Vay ben öküzü nasıl doğuraca-
ğım, nasıl öküze hamile kaldım!" diyerek çırpınıp o yüz-
den ağlarmış. Halbuki ingilizcede boy erkek (çocuk) de-
mekmiş.*

* * *

Bir Türk hanımı ve çocuklarıyla Paramata Road -
Paramata caddesinde randevulaşmışlar. Adam harıl harıl
Paramata Road'u arıyormuş. Tabii olarak nerde olduğunu
bilmiyormuş. Sorması lazım. Bildiği iki kelime varmış.
Birisi paramata biri de you imiş. Paramata'yı road'sız
okursan, bizdeki kızan insana, sen Bakırköy'e git denir
ya, o anlamda tımarhane bölgesi anlamına geliyormuş.

Bizimki soracak, paramata road demesi lazım ya,
you paramata diyormuş. Aklısıra paramata caddesini so-
ruyor. Sorduğu şahıs da çok sinirlenmiş. Avustralya'da
küfür anlamına gelen başparmağını kaldırıp işaret etmiş.
O işaret şekli de bizde "sorduğun şey arka tarafta" anla-
mına gelir.

Bizimki geri dönmüş. Epey yol yürüdükten sonra
yine bir şoföre sormuş. O da aynı işareti yapmış. Adamca-
ğız, demek ki çok fazla gittim diye tekrar geri dönmüş. Yi-
ne birine sormuş. Derken o da aynı cevabı verince şaşkın-
lıkla bir bahçıvana sormuş. Bahçıvan anlamış bunun hata
yaptığını, yolu doğru tarif etmiş, o da kendisini bekleyen
ailesini bulmuş. Bulmuş ama kaç saat sonra biliyor mu-
sunuz, tam dört saat sonra. O garibanlar da onu dört saat
orada beklemişler.

Bu durumu ancak bir yıl sonra anlayabilmiş. Meğer

sorduğu herkese sen Bakırköy'lüksün diyormuş road'ı söylemediği için.

* * *

Şimdi anlatacağım olay iki grubun başından geçmiş. Birinde üç hanım. Birinde karı koca olarak ayrı ayrı zamanlarda, ayrı mekanlarda yaşamış. Ben karı kocanın anısını yazıyorum.

Türkiye'den yeni gelmişler. İlk zamanlar kimi beş, kimi üç hane aynı evde yaşamışlar.

Bu çift te onlardan. Oturup düşünmüşler. Üç beş kuruş için böyle oturmamız caiz olmaz, gel ev arayalım, demişler. Kiralık ne demekse onu öğrenelim. Öğrenmişler. Kiralık İngilizce'de tulet (tolet) demekmiş.

Karıkoca birbirlerine sıkı sıkıya tenbihlemişler, aman ha unutmayalım. Kiralık demek tulet demektir.

Tulet... Tulet... diye diye ev ararlarken, u harfı yerine o'yu kullanmaya başlamışlar. Bu defa kiralık olmuş tolet yani tuvalet. Tolet, tolet diye diye camlara bakıyorlarmış.

Bir Avustralya'lı da, bakmış ki bu insanlar bir şey arıyor. Sormuş ne aradıklarını. Onlarda "tolet" demişler. Adam, "Gelin" demiş, "bizde var."

Ev arayan Türk, karısına: "Sen gir bak, sen beğenirsen ben de beğenirim" demiş. Adam dışarda, kadın ev sahibiyle içeriye girmiş. Ev sahibi kibarca tuvaleti göstermiş.

Kadın başlamış işaretle konuşmaya: "Hayır, ben burayı değil" demiş. Adamın odasını göstererek:

— Ben burayı istiyorum, burayı.

Ev sahibi de, tuvalet ihtiyacımı ben bu odaya yapmak istiyorum, diye anlayınca şaşkınlıktan ağzı açık kalmış. Sonra da kadını kolundan tutup sokağa atmış.

Ben de gülmekten dolayı bu yazıyı saatler sonra kalemle ancak alabildim.

* * *

Yine yeni gelen Türk'ün biri, işe başlamış.

Patronu odasına çağırmış. İçeri girince, patron, "puş" demiş. Bizimki çok bozulmuş. Ama bir şey demeden geri dönmüş.

Oysa patronu onu, odasındaki bir sandığı itelemesi için çağırmış. Sandığı itele, anlamında puş demiş.

Bizimki kızarmış bozarmış, yine sabretmiş.

Akşama doğru yine çağırıp puş deyince, acemi Türk, asılmış bir yumruk patronun çenesine. "Ulan" demiş, "Sensin puş! Üç beş kuruş kazanacağız diye puş mu yaptınız bizi?!" Adamı yere sermiş.

Hemen polis ve tercüman getirmişler. Tercüman sormuş:

— Ne oldu, bu adama niye vurdun? demiş.

— Dayanamadım ağabey, sabahtan beri bana puş diyor. Gösterdim ona puş demenin ne demek olduğunu.

Sonra anlamışki, puş demek ingilizcede itele demekmiş.

* * *

Kadın makarna süzgeci alacakmış, tabii bilmiyor. Başlamış tarife:

— Spagetti stop. Vatır baybay.

Yani şöyle söylemiş:

— Makarna dur. Su güle güle.

Makarna duruyor, su gidiyor, diyecekmiş.

*** * ***

**Vay benim milletim vay! Vatan iyi ellerde olsaydı
senin başına bunlar gelirmiydi? Gülelim mi, ağlayalım
mı? İster istemez önce gülüyoruz canlarım.**

YANKESİCİLER

Burdan giden Türkleri özel olarak karşılayan yankesiciler, dolandırıcılar bir yolunu bulup bunların yanına geliyormuş. Kimi hasta, kimi fakir, kimi de yolcu havasında.

Singapur hava alanında bir de bize rastladı. Uzun boylu esmer bir adam yanımıza geldi.

— Afedersiniz. Selamun aleyküm, ben müslüman. Türkiye'de çalışıyordum, diyerek cüzdanını açtı.

Çok miktarda parası var. Arada Türk parası da sırtıyor. Bir adet yüz dolar çıkardı.

— Bunu iki ellilik yapar mısınız? dedi.

Parayı Recep beyin eline verdi. Ben adamdan şüphelendim.

— Muhterem parayı eline alma, dedim.

O da paranın renginden şüphelenmiş, hemen verdi.

— Bende yok. Şurda vezne var git orda bozdur, dedi.

Adam ısrarla "sen boz" diyor. Recep bey de "bende yok" diyor ısrarla. Sonra o vezneye doğru giderken, ben de yüksek sesle:

— Bu adamı ihbar edelim, dedim.

Refleks halinde başını çevirip bana baktı. Sonra bir adam geldi yanına, onunla beraber hızla havaalanından çıktılar.

Böyle yerlerde bu gibi kimseden para bozdurmak ve bozmak doğru değil. Vezne var, bulup bozdursunlar. Bunların kimi sünepe kimi tam zengin beyefendi havalarında insanı dolandırıyorlar.

Bazen de paket veriyorlarmış. Türkiye'den posta ile gönder ne olur, çocuğuma ilaç veya anneme hap diye ağlayanlar oluyormuş. Meğer içinde eroin, esrar gibi kaçak mal olarmış. Okuyucularım için yazma gereği hissettim. Bizler iyiliksever millet olduğumuzdan, duygularımızı biliyorlar. Aman ha oyuna gelmeyelim. Siz biliyorsanız bilmeyen yolcunuz olabilir, uyarınız. Unutmayın! Hırsızın kolunu koruyan rejimler hırsız ve dolandırıcı üretiyor. Bizden söylemesi.

KARDEŞLERİM

21. günden sonra günlük olarak yazı yazamadım. Konuları not aldım. İçlerinden faydalı bulduğumu sizlere aktaracağım.

Sidney'den yağmur yağarken havaalanına geldik. Bizi uğurlamaya gelen kardeşlerle vedalaşıp tekrar Melbourne'e döndük.

Çok dostlar tanıdım Sidney'de. Güzel anılarla ayrıldım. Aburjinlilerle röportaj yaptım. Onları yakından tanıma imkânı buldum.

Melbourne'de tekrar konferanslar başladı. Yoğun ilgi beni devam adına sevindirdi. Düşmanlarımız da boş durmuyor. Bu ilginin nasıl eksileceğini düşünüp duruyor, birşeyler de uyduruyorlardı ama hepsi geri tepti. Zira müslümanlar artık bizi tanımışlardı. Düşman oyununa gelmiyorlardı. İşte gerçek Kur'an müslümanı budur. O her duyduğuna inanmaz.

Burda da konferanslarımda her gruptan cemaat vardı. Hatta birçok kimsenin inanması mümkün olmayacak olan Süleyman efendiye bağlı kardeşler de, Nur talebeleri de, Esat efendiye bağlı kardeşler de vardı. Her şey baştaki lidere bağlıdır. Özellikle kendi iradeleriyle hiç bir şey yapmayanlar, bağlı oldukları zât İslamî olmayana da emretse yaparlar. O yüzden de bazı tarikat mensupları aldıkları emir üzerine gereğini yaptılar, gelmediler. Evimde oturmam gerekirken ne işim varmış Avustralya'da...

Zavalh!

Dünyadan habersizse siz neylersiniz?

TÜRKİYE TAKİPTE

Siz, eğer Avustralya dışında iseniz, merak eder misiniz orda neler oluyor, diye?

Partilerin halini öğrenmek ister misiniz?

İslâm'a yapılan saldırıları veya övgüleri gözlemler misiniz?

Bakın el âlem nasıl inceliyor, ve nasıl raporlar sunuyorlar Avustralya'ya.

The Age isimli günlük gazeteyi beraber okuyalım, yorumu siz yapın:

The Age Friday 9th December 1971 Tentacles of extremists grip tightly in Turkey

EVERY day, crocodiles of schoolchildren whispert through the solemn stone hall which houses the body of Kemal Atatürk, and then carry on, with almost equal reverence, to the adjoining buildings where his motor car and other worldly goods are displayed. High over Ankara, the great minaretum still fulfils its function as the central shrine of faith in secular Turkey, and in its destiny as a modern European nation.

In recent months, the school visits have become more frequent as those who hold fast to the Atatürk legacy react to the newly strengthened forces of Turkish Islamic fundamentalism, forces which, growing quietly over 10 years or more, burst into the open when the Refah Party won local elections in and in a score

The rising strength of Islamic fundamentalism is causing considerable alarm, reports **Martin Woollacott.**

glower at one another across a few metres of muddy cobbles. Violence, in a small way, is already part of the scene: one outspoken journalist has died, others are under permanent guard.

There is a more sanguine view which, if it turned out to be true, would be equally a turning point. This is that Refah will eventually get its turn in power, but that it will exercise it with relative restraint and having Islamised the political agenda to some extent, would be ready to leave office when the voters are

cial changes that, again, hand advantage to the fundamentalists.

Turkey's mismanagement of its Kurdish situation is plain. Unable, because of its visceral opposition to anything even hinting of separatism, to encourage the growth of a moderate Kurdish leadership, it has found itself with no political counterweight to the extremist Kurdistan Workers' Party (PKK).

The ruthless contest between the PKK and the Turkish army has ended by stripping much of the south-eastern countryside of its population, which has retreated from its razed villages to the bigger towns. There Refah is waiting to scoop in the protest votes of angry and traumatised people, who are

by a PK

The Age muhabirinin yazısının tam metnidir. Tarih, 9 Aralık 1994.

Aşırıların dokunakları Türkiye'yi sıkı bir şekilde kavramıştır

Her gün yığınla öğrenci Atatürk'ü ve onun eşyasını bulunduran binayı ziyaret ediyor. Ankara'daki büyük Anıtmezar bir inanç binası olarak laik Türkiye'de görevini yerine getiriyor ve modern avrupa ülkesi olarak da kaderini.

Atatürk'ün bıraktıklarına sınıksız sarılanlar, Türkiye'de kuvvetlenmiş olan İslâmî köktendinci kuvvetlerine karşı bir reaksiyon olarak, bu geçen aylar içerisinde Anıtkabire okul gezileri bir hayli çoğalmıştır. On yıldır sessizce büyüyen köktendinci kuvvetleri, Refah Partisi'nin İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde yerel seçimlerde kazanmasıyla açığa vurulmuştur.

Boşalan milletvekilleri için yapılacak ara seçimleri, bu ay Refah Partisi'nin kuvvetini denemiş olacaktı. Anayasa kararından sonra seçimlerin gerçekleşeceği belirsizliğe girmiştir. Bu seçim gerçekleşmiş olsaydı, Refah Partisi'nin avantajına olurdu. Refah'ın başarısı, baştaki Doğru Yol Partisi için büyük bir kaygı unsuru olmuştur ve aceleyle Refah'ın başarısını engelleyecek vesileleri telaşla aramalarına yol açmıştır.

Refah Partisi Türkiye'de önceden var olan küçük dinî partilerin varisidir, yalnız beşinci ve en çok oyu talep ediyor. Genel bir seçimde bir koalisyon kuracak kadar güç kazanabilir. Tek başına başarı elde edip iktidar olması da muhtemeldir.

Türkiye'deki politika kanunları, oyların % 30'la bir hükümetin kurulmasına müsaade etmektedir.

Böyle bir geçişin önemini tahmin etmek çok güç olur, eğer gerçekleşirse, bu sadece Türkiye'deki laikliğin sonu değil ama İslâm dünyasında dinî hayatın batıda olduğu gibi sadece özel hayat kapsamına girme fikrinin sonu anlamına gelir.

İran'dan ve Cezayir'den sonra Türkiye'de de laiklik düşerse, İslâm dünyasındaki modernizasyonun, bazıları'nın dediği gibi sonu gelmiş olur.

Refah Partisi'nin başarısı iç kargaşaya ve askeri bir darbeye yol açabilir. Türkiye'de, şehirlerin caddelerinin üstündeki dükkanlarda "Hakimiyet Allahındır" ve "Atam izindeyiz" gibi yazılar asılı bulunmakta. Açık sözlü bir gazetecinin öldürülmesiyle ve diğerlerinin göz altında bulundurulmasıyla, şiddetin olayların başına geçmesine yol açmıştır.

Daha emin bir görüş, eğer gerçekleşirse bunun bir dönüm noktası olacağını savunuyor, yani eğer Refah iktidara gelirse ve sonuçta iktidara geldiğinde gücünü sınırlı olarak kullanacaktır. Politik ajendayı İslâmileştirdikten sonra (bir yere kadar) seçmenlerin rolüyle yerini vermeye hazır olacak ve zamanla bu hiç şüphesiz gerçekleşecek.

Bazı kültürlü/aydın türklerin de ümidi olmakla, ülkenin İslâmî kimliğinin öne çıkmasının Türk-İslâm sentezinin gerekli bir parçası olarak görüyorlar.

Eğer bu kişiler doğru ise, o zaman bu diğer Müslüman ülkeler içinde bir işaret/örnek olmuş olur. Bu gelişen İslâm ve batı stili demokratik politika arasında bir orta yolun var olduğunu ilan eder. Bir Türk gazetecisi şöyle dedi: "Bu şekilde gerçekleşirse çok iyi olur ama sizin ülke-

niz olsaydı bu riske girer miydiniz?" Eğer Refah gelirse anahtarı atar mı, fikri yaygındır. Refah ancak bir yere kadar gelişebilir, batı Avrupa'da aşırı partilerde olduğu gibi her zaman kenarda kalır.

Refah bilmecesine cevap bulmak onun büyüme nedenine dayalı olarak zorlaşmıştır. Büyüme nedeni de yavaşça büyüyen krize dayalıdır, yani ekonomik, askerî ve politik. Şehirler ve kasabalar kırsal kesimden gelen yığınla göçmenle doludur. Bu göç, yüksek zam ve işsizlik şartları altında bıkkın bir fakir kesimin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Ayrıca, Türkiye'de, Kürt Güneydoğu'da savaş durumu vardır. Bu da büyük harcamalara ve harap eden sosyal değişmelere yol açmıştır ve aynı zamanda bu kökten dincilere bir avantaj sağlamıştır.

PKK ve Türk orduları arasındaki acımasızca savaş güneydoğudaki nüfusun büyük şehirlere göçmesine yol açmıştır. Bunu fırsat bilen Refah Partisi incinmiş olan Güneydoğu halkının oyunu toplamaya çalışmıştır. Güneydoğu halkı PKK tarafından yönlendirilmektedir ve Türk hükümetini bir askeri darbe ve köktendincilerin başa geçme tehlikesiyle tehdit etmektedir.

Anayasa mahkemesinin yerel seçimlerle ilgili kararı bir kargaşaya yol açmıştır. Mahkeme, eski köylerinde oy veremeyen kürtlerin, yeni barınaklarında seçmenler olarak kayıt olabilecekler ve oy kullanabileceklerdi.

Mülteci sayıların azalması belki Refah'ın başarı şansını azaltacaktı. Mültecilerin oylarının sayılmasıyla olay bambaşka bir boyut kazandı. Kürt krizi ve kökten-dinci eğilimin bağlantısı açığa vuruldu.

Türkiye'deki politik partiler, Refah'ın başarısını bir-

birlerine karşı bir koz olarak kullanıyorlar. Sağ ve sol partiler ikiye partiye ayrılmıştır. Refah'la başa çıkmak için birleşmeyi şu an düşünmüyorlarsa bile, ilerde birleşme ihtimali gerekebilir.

Doğru da olabilir ki, profesyonel kesimdeki insanlar, üniversitelerde, gazetecilikte köktendinci olmayanlar, konuşmalarında güvenli bir hal ile, dehşetli bir hal arasında değişiyorlar. Hayır, bu gerçekleşemez burda diyorlar. Yoksa gerçekleşebilir mi? Şu an Atatürk mezarında dönmüyorsa bile kımıldıyordur.

* * *

Sorumu tekrar ediyorum: Siz hiç başka ülkenin iç işlerini bu derece takip etmiş miydiniz?

DUYULMAYAN SEDALAR

Konferanslarımın ikisinde, başınızdan geçen anıları bana yazın diye ricada bulundum. Yazdılar... Anılarını verdiler. Kimini olduğu gibi, kimini de (çok uzun ve detaylı olduğu için) özetleyeceğim:

Aslında buradaki her anıdan bir roman olur ama romana yetişmek mümkün değil. Dinlediğim kadınlardan anladığım kadarıyla herkesin anısı bir roman burda. Kimi tatlı, kimi acı sonla biten roman.

Kiminin çığlıkları çok yüksek olmuş. Ama uzaklardaki Türkiye'ye ulaşamamış bu çığlıklar. Sadece dolarlarına ulaşırken nedense yakın olan Türkiye, başka şeylerde yakın olamamış!

Şimdi anılarda çığlıklar. Kiminin çığlığı hâlâ devam ediyor, ne ki sabırdan başka çareyi kimseler veremez artık. Bir kaçını beraber okuyalım:

Birinci Anı

"Sevgili Emine ablacığım;

Allah'ın (c.c.) rahmeti ve bereketi üzerinize olsun der, satırlarıma başlarım.

Cumartesi sohbetinde bizlerden çeşitli konularda yazmamızı istemiştiniz. Size yazacak o kadar çok şeyim var, ama bilemiyorum takat yettirebilir miyim? Değişik başlıklar altında yazayım, inşaallah işinize yarar.

Singapur'da Ezan

Bu memlekete gelirken bir iki gün Singapur'da kalmak zorundaydık. Hemen hiç İslâmî şuurumuz olmadığı halde oralardaki bazı şeyler çoluk çocuk hepimizin çok dikkatimizi çekmişti.

Mesela televizyonda namaz vakitlerinde namaz için ezan okunduğunu duyunca kulaklarımıza inanamadık. Sonra havaalanından vaziyeti bildirmek için kaynıma telefon açmak için postaneye gittik. Bir baktık ki bizimle ilgilenen kadın memur tesettürlüydü. Bu da bizi çok şaşırttı. Ayrıca otelde müslümanlar için ayrı yemekler hazırlanıyordu. Bu hususlar çok hoşumuza gitmekle beraber, sonra sonra bizim memleketimizde neden böyle değil diye bizleri çok düşündürmüştür.

Avustralyalı Bebek

82 yılında ikinci bebeğimi dünyaya getirmek için sancıdan iki büküm annemle birlikte Devlet Hastanesine gitmiştik. Beni yürüterek içeri alıp annem dışarıda kalmıştı. O gece İzmir'de sokağa çıkma yasağı da vardı. Arabayı zaten güçlükle bulmuştuk. Anacağızım dışarıda ve ben güçlükle yukarı çıkabildim. Çünkü sancılarım sıklaşmıştı. Malum doğum odasına girince beş-on hanım ve ağlayan, inleyen, hatta bağırانlar. Ortada sadece dört kar yola vardı. Bunlar neyse, benim unutamadığım birer şefkat pınarı olması gereken o hemşirelerin hali bizden daha berbattı. Gelip, can havliyle bağırان hanımlara:

— Karı karı, ne bağırıp duruyorsun, sesini kes! Se-

nin yüzünden diğerlerinin sancısı kaçacak, diye azarlıyorlardı.

O sırada sancılarım sıklaşmıştı. İki hemşire bir mahkum sürükler gibi beni doğum odası dedikleri yere götürdüler.

Ben onlara yardım edin diye yalvarırken, hiç unutmam, içlerinden biri çok çirkin bir küfür etti. Oysa çok iyi biliyordu ki, beni ölüme bile bıraksaydı o anda yapacak birşeyim yoktu, çaresizdim. Cevap bile veremedim. Önce-leri böyle şeyleri hanım sohbetlerinde duyardım ama inanamazdım. Şimdi benim de başıma gelmişti. Ama ne ayıp o hemşirelerin küfürünü, azarını anlatabilirmiydim. Hayır mümkün değil, utanırım, aynı küfürü tekrar bile edemem. İşte memlekette böyle ebelerin eline emanettik. Sonraları başka bir şehirde hemşire olan görümceme:

— "Nolursun hastalarına şefkatli, merhametli davran" demiştim.

İşte o sıralarda dedik ki, bir oğlumuz bir kızımız var, artık nüfusumuzu planlayalım. Bir daha bebek mi, tövbe.

Ama Melbourne'ye gelince işler değişti; aradan on sene geçmişti. Hadi dedik bir de Australian "ozi"miz (Avustralyalı çocuğumuz) olsun. Allah'ın izniyle tekrar bir bebeğim olacaktı, sabah hastahaneye gittik. Hiç unutmam o hemşirelerin, doktorların hassasiyeti, şefkati beni çok şaşırttı. Gittiğim yine normal bir devlet hastanesiydi, ve ben de normal bir hastaydım. Muayene olurken de dosyama erkek doktor istemem diye yazdırmıştım. Kontrole gelen doktorlar hep bayandı. Sancılarım sıklaştığında Âmine anamızın doğumu geldi aklıma hemşirenin biri terimi siliyor, birisi elimi tutuyor biri de "bunu içmen la-

zım" diyerek, bana kıbarca limonata içirmeye çalışıyordu. Beni saatlerce bir bebek gibi avutmaya çalıştılar. İçimden, "Allahım bunlara din iman nasib eyle" diye dua ettim. Sonradan aklıma Türkiye'deki ebeler geldi, çok acı bir şey. Yanıma gelirken parmaklarının ucuna basarak usul usul geliyorlardı. Gecenin geç bir vaktinde dünya tatlısı oğlumuz Muhammed doğduğunda, başımda dört doktor üç hemşire vardı. Bir de özellikle doğuma kadar ve sonra üzerimi sık sık çarşafıla örtüp düzeltirlerdi. Oysa memleketimde.. söylemeye bile dilim varmıyor, cesaret edemiyordum.

Bebek doğduktan sonra doktorlardan birisi usulca yanıma sokuldu:

— "Misis E.... lütfen çocuğu bir bebek uzmanının kontrol etmesi lazım, ama şu anda hastanede kadın bebek doktoru yok. Bu da hastane kurallarına göre mecburi, lütfen izin ver erkek doktor girsin, bebeğe baksın, sana hiç bakmayacak, söz veriyorum" dedi.

Allah var, o anda zaten vücuduma tatlı bir uyuşukluk sarmış. "Boş ver, kadın veya erkek fark etmez, gelip bebeğime baksın" dedim. Hiç unutmam, giren doktor saygıyla selam verip doğruca bebeğin yanına gitmişti. Ama inanın ben özel bir hasta veya sigortalı paralı değildim. Buradaki hemşire ve doktorlar herkese karşı güler yüzlü ve şefkatliler. Buranın kanunu böyleymiş. Daha sonra yemek fasılları başladı. Her öğün için özel liste geliyor. Yemeklerini seçiyorsun, listenin başına da müslüman veya "No pork" (domuzsuz) yazdığın zaman istediklerin sana getiriliyor.

Uzun lafın kıtası, bu memlekette nüfusumuzu planlamaktan vaz geçtim. Şu an dördüncü bebeğimi bekliyo-

rum.

Sonradan işin sırrını öğrendim, buranın devleti bizim çocuklarımızı istiyor. Nüfusunu artırmak için de hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyorlar. Onlar için müslüman veya hindu fark etmiyor.

Bize çocuklar lazım

Arkadaşım Yasemin anlatmıştı.

Bir gün iki aile bir arabaya binip gezmeye çıkıyorlar. Yasemin'in üç arkadaşının da iki çocuğu olduğu için arabanın içinde üçle sekiz yaş arası beş tane çocuk var. Yolda polis yakalıyor bunları. Burada arabada kemer takmamanın cezası çok yüksek (165 dolar). Yasemin'in beyi itiraz ediyor: "Bu kadar yazamazsınız; n'apalım bir araba vardı, çocukları bırakamazdık" falan diyor.

Polis nazikçe: "Bize ne sizden, biz çocukları düşünüyoruz. Bir kaza yapmış olsanız onların kemeri yok. Önce onlar zarar görecek. Gelecekte bu çocuklar bize lazım". diyor. Polisin bu sözü bana çok ilginç geldi.

Sigara başa bela

Arkadaşım Ayşe ile beyi sigara tiryakisiydiler. Karı koca sigarayı bırakmaya karar vermişler. Ama ondan sonra da dananın kuyruğu kopmuş.

Sigarayı bırakınca ikisinde de sinirlilik halleri başlamış. Nasılsa bir gece adam işe giderken tartışmışlar. Kocası Ayşe'ye:

— "Oraya gidersen seni kıtır kıtır keserim" demiş.

Ki örnek bir çifttiler.

Bir keresinde öğleyin oturmaya gitmiştik. Adam bizi önlükle kapıda karşılayıp: "Siz buyrun ben şimdi Ay-

şe'yi uyandırırım," demişti de kapıda kıkırdasmıştık. Çok evcimen bir adamcağızdı.

Neyse sen misin öyle diyen? Gece kocası işe gidince Ayşe -araba da kullanırdı- arabalarıyla gidip polise sığınmış. "Kocam beni kesecek, çok korkuyorum!" demiş.

Duyunca inanamadık. Bir de o sıralar karnı burunda hamileydi. Nasıl yaptı bu cahilliği anlayamadık.

Sabah adamcağız yorgun argın işten gelince telefon çalıyor. Arayan polis:

— "Karını kesecekmişsin, bize sığındı. Gelip arabamızı alın," diyor.

Adamcağız itiraz ediyor. Yalvarıyor yakarıyor, "Karımı görmek istiyorum," diyor. Yok, yer yarıldı iki çocukla Ayşe içine girdi sanki. Polisler kesinlikle Ayşe'yi göstermiyorlar; hatta telefonla dahi görüştürmüyorlar. Adam perişan, karısı hamile ona mı yansın, iki çocuk ta yok ona mı yansın?

Kıbrıslı, yaşlı bir karı koca vardı. Onlar araya girdi. Biraz da onlar yalvardılar yakardılar dört polise ki, aradan iki üç gün geçti. Bu ara o yaşlı insanların telefonla Ayşe'yle görüşmelerine izin veriyorlardı. Fikriye abla telefonla Ayşe'ye:

— "Ayşe gızım niye böyle yaptın? Kocan çok perişan sizleri çok özlüyor. Evine dön artık..." diyordu.

Ayşe de:

— "Fikriye abla, geleceğim ama şu an nerede olduğumu bilmiyorum. Beni evden uzak bir semte getirdiler, üstelik telefonla konuşmak da yasak. Söyle beyime, beni affederse eve dönmek istiyorum," diyordu.

Böyle böyle iki üç hafta uğraştılar. Sonra Ayşe bir

gün gittiği gibi eve geri geldi. Çok ilginç şeyler anlattı, şaşıktık kaldık.

Gece vakti çocuklarıyla beraber bilmediği bir semtte hapishane gibi bir sığınma evine götürmüşler. İzinsiz dışarı çıkma yok, telefon etme yok. Orada kocalarından kaçan, saklanan başka kadınlar da varmış. Çocuklar orada çok huysuzlaşmış, babalarını özlemişler.

Beyi son telefon görüşmesinde, "Şimdi geliyorsa gel-sin, daha çok vakit geçerse kabul etmiyeceğim" demiş. Bu Ayşe'ye çok dokunmuş. O gün orada partili bir eğlence varmış. Görevlilerin hepsi partideyken orada ikamet eden bir kadın arabasıyla dolaşmaya çıkıyormuş. Ayşe kadına, beni de al yanına, diyerek rica etmiş. Resmen o kadın aracılığıyla kaçmış. Sonra bir taksi tutup evine gelmiş. Ayşe eve geldikten sonra polisler de gelmiş. Kocan seni kesebilir, gel seni götürelim, demişler. Ayşe kendinden emin, "Ben kocamı seviyorum; o sıralar sinirliydim öyle dedim. Sizinle gelmek istemiyorum" diyerek cevap vermiş. Derken Ayşe'miz bebeğini doğurdu.

İsmarlama Evlilik

Burada çok yaşanan olaylardan biri de, Türkiye'den kız veya oğlan, ağabeyine veya ablasına haber salıyor, mutlaka oraya gelmek istiyorum, diyor. Yurt dışına çıkmazsam kesinlikle evlenmiyeceğim. Kel, kör, topal herşeye razıyım, yeter ki oraya geleyim, falan filan...

Bu hastalığa benim dayımın oğlu da tutuldu.

Yengesi de çok heveslendi. Burada akrabam yok, ağabeyisine destek olur, falan diyerek kolları sıvadı. Kız aramaya başladı. Ben de aradım, Kıbrıslı bir kız bulduk. Yenge çok hevesliydi. Kızın annesi ile beraber Türkiye'ye gidelim, oğlumuz çok iyi, binbir medhü sena ile iki hafta

bütün masraflar yengeden. Evlenecek kızın annesi, oğlanın yengesi ve küçük kızı düştüler yollara taaa İzmir'e gittiler. Oğlumuz o kadar güveniyorduk ki boy-pos, terbiye, böylesi aransa bulunmazdı. Ama hiç birşey umduğumuz gibi olmadı. Kıza takılar, gelinlik şu bu alındığı halde, oğlana bir türlü ısınmadığını söylemiş.

Neticede kız, Kıbrıs'a geçip oradan biriyle evlenerek buraya döndü. Geri geldiğinde kuzenim üzüntüsünden çok perişandı. İşler olmamıştı, bütün masraflar üzerine kalmıştı. Çocuk hâlâ buraya gelmek istiyordu. Vaziyet çok kötüydü. Kız tarafı masraflara ortak olmayı kabul etmedi. Çünkü, "Bizi siz götürdünüz, biz size yalvarmadık, ne yapalım kız ısınmadı" diyorlardı.

Türkiye dönüşü hem işlerin tafsilatını öğrenmek, hem de teselli etmek için kuzenimi yemeğe davet ettim. Her şeyi anlattı, vaziyet çok vahimdi. Elimden geldiği, dilimin döndüğünce onu teselli etmeye çalıştım ama ben onu teselli etmeye çalışırken bir sözü beni hayretler içinde bıraktı, kulaklarıma inanamadım. Bana:

— "Kaynım hâlâ buraya gelmek istiyor. Etrafta başka tanıdığın kızlar var mı?" demez mi!

Dilim tutuldu, adeta söyleyecek söz bulamadım.

Demem o ki, o delikanlımız nasip değilmiş, memleketten akça pakça bir kızcağızla evlendi. Ama çok bekledi. Şu an bir oğulları var.

Geçenlerde aynı şekilde bir arkadaşım kaynını evlendirdi. Onlar burdaydı. Türkiye'den düğün resimleri geldi. Yazık oğlan normal bir boy postaydı. Kızsa, mübalağa etmiyorum, en az yüzyirmi kilo vardı. Hep bakarım, buradan çirkin çirkin kızlar, oğlanlar giderler, Türkiye'den güzel güzel tahsilli oğlanları, kızları evlenerek geti-

rirler. N'apalım, huy güzelliği olsun.

Son bir husus; çoğunlukla akrabadan evlenip buralara getirme çok yaygınlaştı.

İşte Emine ablacığım, buralar böyle. Daha yazılacak o kadar çok şey var ki, hayatımız bir roman. İnşallah ilerde başka hususlarda da yazarım. Allah'a emanet ol.

Nezahat Eryiğit

Yarım kalan mektup

Pek değerli Emine bacım;

Bizlere, anılarınızdan birisini yazar mısınız, diye ricada bulundunuz. Rıcanızı reddetmek mümkün müdür? Bizlerin İslâm'ı gereği gibi bilmeyişimiz ve de hayatımızı İslâm'a uyduramayışımızdan dolayı tüm hayatımız acılarla dolu. Önceki hayatımızla şimdiki hayatımız arasında dağlar kadar fark olsa da, hem eski yaralar hem de hâlâ yapageldiğimiz bazı hatalar bizlerin rahat ve pişmanlık duymadan yaşayabilmemizi engelliyor. Önceleri çok az İslâm bilgisiyle hayata atıldığımızdan dolayı çok haksızlıklara uğratıldık ve Allah (c.c.)'ın takdiriyle çok acılar çektik. Hiç, Allah (c.c.)'ın emirlerini yerine getirmeden ve Muhammed Mustafa (s.a.v.)'in sünnetini tatbik etmeden insan gerçek mutluluğu veya insan gibi yaşamamanın tadını alabilir mi? Alamaz elbette. Bu yüzdendir ki şimdiki yavrularımıza da çekirdekten İslâm'ı yani Allah(c.c.)'ın emirlerini ve bir müslüman olmanın güzelliğini ve mesuliyetlerini öğretmeye gayret ediyoruz.

Şimdi Allah (c.c.)'ın emirlerini yerine getirmeye ça-

lısan bir anne olarak, Allah (c.c.)'ın verdiği sabır ve ümitle; altı yıl öncesine kadar benimle omuz omuza, el ele Allah (c.c.) yolunda giden yine Allah (c.c.)'ın takdiriyle ve çevrenin, bilhassa çok yakın akrabaların da teşvikleriyle ayrılan yavrumun hasretine dayanabilmek için devamlı Allah (c.c.)'a dua ediyorum. Şu anda bile gözlerimden yaşların boşalmasına engel olamıyorum. Anne, baba duasının hemen Allah (c.c.)'a ulaştığından, önce tüm müslüman çocuklarına, sonra benimkine dualar ediyorum. Allah (c.c.)'tan çok ümitliyim. İnşaallah onu bir gün yine kendi yoluna getirecektir. Ağlamaktan yazamıyacağım, özür diliyorum. *Bir anne deyin gitsin.*

Üçüncü mektup

Çok değerli Emine hanım;

Sizi çok seven hayranınızım. İnanın ki sizi canım kadar seviyorum. Bunu kalbiniz gibi bilin. Size başımdan geçen bir olayı yazıyorum.

Biz buraya (Avustralya'ya) gelmeye kalkıştık. Beyimin çok güzel bir işi vardı ama Avustralya'ya gideceğim dedi. Başka birşey demedi ve hazırlanmaya başladık. İşlemler bitti, bir pasaport işi kalmıştı. Bütün eşyaları sattık evden çıktık gidiyoruz diye ve bu iş üç sene uzadı; biz çok perişan olduk. Sonra bir odalı yer tuttuk. Annem bir kat yatak ve bir kilim verdi; komşular bir gazocağı, tence-re tabak verdi. Bir arkadaş kırık bir divan verdi ve taşındık. Bir oğlum vardı bir yaşında. Ben tam üç sene sefalet çektim. Beyim iş bulamadı, açlık çıplaklık, soğuk.. bizi perişan etti. Ne annem, ne ağabeyim, ne kayınvalidem yardım etti. Bir gün kış günü o kadar soğuk ki, yatağın için-

de oturdum ısınamadım. Oğlum çok acıkmıştı. Ben de iki gün birşey yememiştim. Kucağıma oğlumu alıp kayın valideme gittim. Kapıyı çaldım, kapıyı hafiften açtı ve ben bir dilenciymişim gibi, kusura bakma seni alamam, oğlun mindere şiş yapar, dedi. Ben ağladım ve, bu sadece benim değil sizin de çocuğunuz, dedim. Oradan ayrıldım, ağabeyimin evine gittim. Hanımıyla gezmeye gitmek için hazırlık yapıyorlarmış.

Bacım sen mi geldin, biz sinamaya gidiyoruz, dedi. Ben de dermansız bir halde, iyi ya gidin, şöyle gidiyordum da uğradım, dedim. Bacım rengin sararmış, hasta mısın, dedi. Hayır ağabey, dedim ve oradan da ağlayarak ayrıldım, eve geldim. Ağlarken camdan dışarı bakıyordum. Komşumuz bayatlamış ekmekleri çatıya bırakmış sütçü alsın diye. Hemen dışarı fırlayıp ekmekleri aldım, ısırp yemeye başladım. Hem çocuğumun hem kendi azığını alıyorum. Beyim iki gün sonra geldi, halimiz vaziyetimizi görünce üzüldü. Parmağımızda evlilik yüzüklerimizi götürüp sattı, biraz odun, biraz kömür aldı. Sobayı yaktı, bir şeyler getirdi yemek için. Sobamız tütünce kaynanamla görüncem hemen geldi. "Ne yapıyorsunuz? Hiç görünmüyorsunuz" dedi. Ben de o zaman çok sinirlendim, "Biraz önce kovdun beni, soba tütünce mi hatırladın oğlunu-gelini" dedim.

Üç sene böyle acı günler geçirdim. Allah razı olsun kocamdan, ondan sonra hiç sıkıntı görmedim. Ben bunu unutamıyorum.

Dördüncü mektup

Selamun aleyküm Emine abla!

Kusuruma bakma, yazım pek iyi değil. Sana yazacak çok dertlerim var. Yazabildiğim kadar yazacağım inşallah.

Sene 1963'te evlendim. 1971'de Melbourne'ye geldik. İki kızım vardı. Birinin ismi Adalet, diğerinininki Seval. Üçüncü çocuğa hamileydim. Avustralya'ya geldiğimizde, o üçüncü çocuğu da doğurdum ve altı ay kadar evde oturdum, çalışamadım. Sonra başladım garip garip sokaklarda iş aramaya, dil yok, lisan yok. İş istemesini bile bilmiyorum. Hatta bir gün benimle birlikte üç arkadaş polis karakoluna girmişiz. İş istedik, polisler bize "başka kapıya" dediler ve başını ağrıtmayayım, neyse zaman zaman iş bulduk çalıştık. Ondan sonra dördüncü çocuğu doğurdum. Dördü de kız. Gel gelelim babaları oğlan istiyor, o arada sıkıntı çekiyorum. Çok şükür olsun Allah'a oğlanı da verdi. Sene 1973'de Türkiye'ye temelli gitmek istedik ve gittik. Bütün eşyamızı gemiye verdik. Dört çocukla Türkiye'ye gittik. Çünkü büyük kıızı burda evlendirdik. Bir turistle evlendi. Ondan bir kıızı oldu.

Emine abla, biz on bir gün oldu Türkiye'deyiz. Beni öz ağabeyim tabancayla vurdu sol kolumdan. Daha eşyalarım gemiden gelmemişti ve ben mahkemede kaza oldu dedim. Ağabeyimi hapse düşürtmedim ve o sırada çocukların babasının da eline bir fırsat geçti, ben zaten morel bozukluğundan ne yaptığımı bilemiyordum, otomatikman boşandık. Sen git Avustralya'da emekli ol gel, diye beni tuzağa düşürdü. Benim kızlarım hep onda kaldı, vermedi. Ben yalnız geldim Melbourne'e. Bana Adana'dan bir mektup geldi, kocan kadın arıyor diye yazıyordu. Sonr bir arkadaşının oğlu Hikmet, bana bin beş yüz dolar verdi. Ben Türkiye'ye uçtum gittim. Ağladım sızladım bunu bana nasıl yaparsın diye. Benimle beraber ağladı, bana hiç kötü

davranmadı. Ben onu zorla getirdim Avustralya'ya. Fakat İstanbul'a benimle gitti . Bana otobüste dedi ki, ben İtalya'dan geri dönerim. Ayrı ayrı uçakla geldik. Ben yarım saat ondan önce indim ve Mustafa Günsay'a telefon açtım, gelin bizi havaalanından alın diye. Allah razı olsun, geldiler bizi aldılar. İndiğimiz anda o arkadaşlara şu cevabı verdi: Bu kadını kızına götürün. Ben ağlaya ağlaya kızıma gittim ve caminin bütün görevlilerine telefon açtım. Gelin Allah rızası için konuşun, benim beş çocuğum var, benim gücüm yetmez, dedim. Sağ olsunlar geldiler. Fakat kocama tesir etmedi. Üzümde, soğanda çalıştı. Tekrar Türkiye'ye gitti. Meğer nişanlıymış. Allah'a şükür mektup elime geçti, işini bozdum. Ama gel gelelim benim başıma gelenleri bir bilerseniz. Kızlarım büyüdü, İslâm'dan zayıf, Allah korkusu yok. Gücüm yetmedi; her biri bir yana gitti. Üç kızım yabancıyla tanıştı, ben hastalandım ve Emine kardeşim ikinci kızım Amerikalıyla evlendi, iki çocuğu var. Allah'a şükür karısı onu sürgün etti içimize girince ben müslüman olacağım diye girdiğinde ben istemedim şimdi ondan ayrıldı. Anlayacağın üç kızım oraya gitti. Dört tane çocukları var. İsimleri Can, Cent, Tuba, Adem.

Biraz da ben kendimden yazayım. Ben yola getiremedim diye kalktım Adana'ya gittim. Evlendim o sene, 1986'da, beyimi buraya getirdim. Ondan sonra iki oğlan kardeşlerini de getirdim ve evlendirdim. Çoluk çocuk sahibi oldular. Ondan sonra beyimin ilk vefat eden hanımından olan kızını getirdik ve on yedi yaşında evlendi. Kalan iki kızı da getirdik ve bu gelen kızlar beni babalarının yanında görünce kıskandılar. On dört gün içinde babalarını benden ayırdılar. Beyim çok dürüst ve imanlı, Allah'ı bilen bir insan. Yalnız geceleri benim yanımda, gün-

düzleri kızların yanında kaldı. Anlıyacağın hem anne, hem baba. Yanlış anlamayın ben öksüzü seven bir insanım, kötülük yapmayı sevmem. Yardımı seven bir insanım.

Emine kardeşim, bir haftadır beyim eve gelmiyor. Bu durumumuzu gitmeden düzeltirseniz çok çok memnun olurum. Sebebini de açıklayayım. Bu sene içinde inşaallah hacca gitmek istiyorum. Ben bilmeden ve düşünmeden iki kelime söyledim. Onun zoruna gitmiş. Eğer yanımda devamlı kalsaydı ben bu kelimeleri söylemezdim. Suçum şu: "Ölüm bizim için" dedim, "Ben hacda ölürsem benim eşyayı camiye ver." Bu sözlerden dolayı eve gelmiyor. Ne olursun bize yardım et! Önce Allah'tan, sonra senden yardım istiyorum.

EMİNE ŞENLİKOĞLU

Emine bacımızı bir çoğumuz tanırız
Biz onun karakterini daha iyi biliriz
Kalemine döker bütün duygularını
Yaşamış gibi yazar senin anılarını

Onu bazıları pek gururlu sanırdı
Düşmanın fitnesine aldanır inanırdı
Fakat tevazu sevgi dolu gözleri
Bizleri mesrur etti her manalı sözleri

Ey Emine kardeşim bizlerde anı çoktur
Senden başka bizlere bunları soran yoktur
Kimi gelin, kimi damat vatandan uzaktır
Kimisi bulur derman, kimine çare yoktur

Kimisi çok genç gelmiş hayatı bitmiş burda
Kiminin beli tutmaz kimileri kabirde
Hangi anıyı desem, ey Emine kardeşim
Kiminin kalbi yanık ağlıyor yaşın, yaşın
Kiminin kızı gitmiş, kiminin oğlu boy boy
Kimi hâlâ uykuda bilemezsin hangi soy..

Bizim anımız budur kitabına yazasın
Bizlere bundan sonra sık sık gidip gelesin
Anılarımız olsun kitabında sırdaşın
Sakın unutma bizleri, ey Emine gardaşım

Bizim dertlerimizi kalemine dökesin
Vatana hepimizden selamlar götüresin

Şefika Selvi
Diyanet Camii kadınlar kolu başkan yard.

Beşinci mektup

Derdime çare ablam!

Ben derdimi anlatsam, bir değil, her anıma ayrı ayrı romanlar yazarsın ablam. Genç kızlığım bir roman. Çocukluğum, evliliğim, boşanmam, Avustralya'ya gelişim ve sonrası...

Öyle sıradan romanlar değil. Acı, ızdırap dolu romanlar.

Genç kızlığımdan beri sevdiğim adamla evlendim. Ah canım ablam... Allah'a tapmadığım için olsa gerek ona tapıyordum. Belamı yine ondan buldum.

Beni bir İtalyan kızına değişti ablam. Bu gurbet ellerinde beni kızım ile yalnız bıraktı. Bir cilveli kadına, erkeklerin profesyoneli olmuş kadınlar gibi oyunlar bilemedik ablam.

Bir gece geldi, ortada fol yok yumurta yokken, Nec-la senden ayrılıyorum, ben birini buldum, onu çok seviyorum, dedi.

Kendimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde eşyalarını topluyordu. Bir insan nasıl bu kadar değişir ve merhametsiz olurdu!?! İnanamadım ablam.. İnanamadım... Ağladım, yalvardım dinlemedi ve gitti ablam.

"Köyümün en güzel kızı" diye severdi beni. Para kazanıp dönecektik. Bana hayatımı yaşatacaktı. Hayatımı zehir etti.

O ayrılıp gittikten sonra akıl hastanesine düştüm. Derdim yetmezmiş gibi, Avustralya hükümeti yavrumu elimden aldı.

Kendimi yerlerden yerlere attım. Avustralya'nın gökleri ağladı bana. Ama o aldırmadı. Haber gönderdim, "Yavrumu hiç olmazsa sen sahiplen" dedim. "Bu devlet ona bizden iyi bakar, evlenince bir çocuğu daha olur" demiş. İkinci kez yattım akıl hastanesine. Dayanmam mümkün değildi. Şu satırları yazarken bile göz yaşlarımdan kağıt ıslanıyor. Elimde değil canım ablam elimde değil.

Türk hükümetine durumu bildirdim, ilgilenen olmadı.

O kapı senin bu kapı benim. Baktım yavrum gidiyor, aklımı korumam lazım, dedim. Ancak bu şartla yavrumu kurtarırım. Kendime teselli ararken, Allah'a sığınmak, O'na inanmak, O'ndan sabır istemek, yol istemek aklıma geldi. Dediler ki, onun yolu İslâm'dır. Allah kuluyla konuşup yol göstermez. Yolunu 1400 yıl önceden, hatta hazreti Adem'den beri göstermiş.

İşe nerden başlayacağımı bilemedim. Elime Aynada Batan Güneş isimli bir roman geçti onu okudum. Sonra Hekimoğlu İsmail'in Minyeli Abdullah'ı. Sonra sizin Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar eseriniz. Uyanmam için ilk adımdı. Derken diğer kitaplar.

Cemaatlere girdim. Kur'an okumasını, en önemlisi Allah'ın sıfatlarını öğrendim.

Ve ben dini bütün bir müslüman oldum. Liseden beri kafama takılmış, sıkışıp kalmış sorularımı çözdüm. Derken kendime geldim. Bir İtalyan'ın sayesinde yavrumu alma ihtimali oluştu. Onu görmeye gittiğim günü Allah kimselere göstermesin. Yavrum Meryem ana putuna diz çökmüş dua ediyordu!

Yine aklımı oynatacaktım ki, kendimi teselli ettim. Sakın dedim, sabırlı ol, yavrunu alınca onu düzeltirsin.

Bana nasıl davranacak diye büyük bir endişe içindeydim.

Ona seslendim. Kalbim durdu duracak. Bana baktı... Tekrar baktı. Birden ayağa kalktı. "Senin burda ne işin var? Artık ben seni istemiyorum" diyecek diye adeta ödüm kopuyordu. Birden bana doğru koşarak:

— Annneeem! Canım annem. Sen nerdesin? Bak sana kavuşmak için Meryem'e dua ediyordum. Seni bana gönderdi, dedi.

Aynı anda sevinç, aynı anda dehşet bir acı.

İki yıl olmamıştı daha ama yavrum çok değişmiş, ancak sevgisi duruyordu. O sevgiyi silememişlerdi.

Allah senden milyon kez razı olsun. Yavrum, senin Maria adlı kitabından sonra uyandı.

— Ben yanlış yoldaymışım anne, dedi.

Beş yıldır benim yapamadığımı Maria bir gecede yaptı.

Burası hayatımın sadece bir parçası. İkinci parçası da bir romanlık. Kismet olursa onu da bir gün yazarım.

Kızımı aldım. Beş yıl geçti aradan. Dünya bütün ağırlığıyla üzerimde döndü. Kocam olacak adamı karısı bıraktı. Hem de kocamın arkadaşına âşık olmuş. Bu defa kocam kafayı bozdu. Bilir misin ablam, ben sevinemedim. Bir yazında "kuş beyinli kadınlar" diyorsun ya, işte ben onlardan biri olduğuma karar verdim.

Şimdi benimle barışmak istiyormuş. Ben ettim o etmesin, diye üzerime adamlar salıyor. Ah ablam ah bir çıkmazın içindeyim. Ne olur çıkar beni! Şimdi ne yapayım bana söyle? Kendi kendime karar veremiyorum. Düşmez

kalkmaz bir Allah. Oldu bir defa, beni af etsin diyormuş. Kızım da, beni hıristiyanlara bırakan babayı bu eve sokarsan kendimi asarım, diyor. İki yanar dağ arasındayım.

Ne olur beni ihmal etme.

* * *

Değerli kardeşlerim!

17 sahife olan bu mektubu okuduktan sonra yürek acısı çekerek özetledim.

Kardeşıme verdiği numaraya telefon açtım. Ona fikrimi söyledim.

Doğrusu kendimi tutamadım. Eğer dertli romanlarım fazla olmasaydı, bu bacımın hayatını roman yapardım. Ama şimdi epey zaman geçmeli diyorum.

Bu mektubu okuyunca, Türkiye'deki iki kızın İrlandalı hıristiyan annesine verilme konusu aklıma geldi. Türkiye'de yer yerinden oynamıştı. Dünya basını yer vermişti.

Merak ettim, bu bacımın olayına neden ses çıkaran olmadı? Cevabını biliyorum ama bir de siz düşünün diye soruyorum.

Şimdi bacıma ne cevap verdiğimi merak ediyorsunuz. Ama söylemem. Bırakın o da bu çilekeş bacımla benim aramda kalsın. Böylesi daha doğru olur, inanın. (Lütfen bu konuda telefonla veya mektupla soru sorulmasın.)

Altıncı mektup

Sevgili Emine ablacığım!

Allah'ın (c.c.) rahmeti ve bereketi üzerinize olsun der, satırlarıma başlarım.

Allah (c.c.) senden razı olsun, seni davet edenleri kırmayıp buralara kadar zahmet ettiniz. Bizleri inan çok sevindirdiniz.

Geçen hafta camide çocukların sene sonu Kur'an Kursu merasimleri vardı. Oradan senin konferansına geleceğimi bilen bir çok hanım arkadaş ısrarla "bizi de al, bizi de al arabana" diyorlardı. Hepsi de seni görmek istiyordu. O gün telefonla arayanlar eksik değildi, yer varsa beni de al diye, ama ben ancak birini alabildim. Demek istediğim Emine ablacığım, biz kadınları temsil ettiğin, bizlerin duygularına tercüman olduğun, söylemek isteyip te söylemediklerimizi söylediğin için; herşeyden önemlisi, İslâm yoluna baş koyduğun mücahide bacımız olduğun için seni çok seviyoruz. Allah yardımcın olsun.

Muhakkak bacılarımızdan buradaki durumlar hakkında bilgi edinmişsinizdir. Ben de kendime göre bazı hususları anlatmak ve bilgi edinmeni sağlamak için sana bu mektubu yazmaya karar verdim. Umarım memnun kalırsınız.

Sana önce biraz kendimden sözedeyim. Böylece tanışmış oluruz.

Yedi sene önce İzmir'den geldik, şu an üç çocuk anesiyim. Geldiğimizde pek dinimizi, ibadetimizi bilmiyorduk. Demek ki buralarda hidayete erecekmişiz. İlk bir iki sene çalışmakla geçti, ama sonra (sana broşürlerini yolla-

yacağım) çocukları Werribee İslamic College'e verince hayatımızın akışı değişti diyebilirim. O sıralar altı yedi yaşlarında olan kızım okuldan aldıkları İslâmî derslerin sonucu tesettürüne ve namazlarına başlayınca, biraz direnmemize rağmen bizlere evlatlarımıza uymak düştü. O sıralarda diyebilirim ki, gözlerimizden bir sis perdesi kalktı. Ailecek ne kadar kahrolduk, inledik; memleketimizde bizi senelerce aldatmışlar, putlara taptırmışlar da ruhumuz duymamış!.. Bu dayanılır bir şey değil.

İşte Allahu Teâlâ'nın izniyle şimdiden sonra o yirmi-otuz senede öğrenemediklerimizi, yapamadıklarımızı yapıp değiştirmeye çalışıyoruz. İstiyoruz ki memlekette bıraktığımız cümle sevdiklerimizin de gözlerindeki sis perdesi kalksın; ama nafile, bizi anlamıyorlar; artık namazlarımızda onlar için dua etmekten başka birşey gelmiyor elimizden.

Sevgili Emine ablacığım; sanıyorum mektubum biraz uzun olacak. İnşallah başın ağrımaz. Dinlene dinlene okursun.

Maşaallah Melbourne'de diğer yerlere göre İslâmî yönden çok güzel gelişmeler var. Aileler hızla dinlerine dönüş yapıyorlar. Bu konuda bura hükümetinin de kolaylıkları var. Benim bildiğim üç İslamic College (okul, kolej) var. Kur'an Kursları, yurtları, düzenli ev toplantıları hariç. Türkiye'dekilerin kulakları çınlasın. Sadece bizim çocukların gittiği kolejde (ben ancak burayı biliyorum, çünkü diğerlerini yakından inceleme imkanım olmadı) bayan öğretmenler ve kız talebeler saçlarını örtmek zorundalar. Örtmeyen birkaç öğretmen okuldan atılmıştı. Çünkü okulun prensibi bu. Çocuklar diğer derslerle beraber din dersi ve Arapça, Kur'an-ı Kerim dersleri de alıyorlar. Öğle na-

mazları okulun mescidinde mutlaka kılınıyor. Çok güzel bir kolej.

Beylerin artık onurdan, gururdan mıdır, cı-cu diye guruplaşmaları çok yaygın. Ama maşaallah hanımlar için birşey farketmiyor. Allah rızası için bir faaliyet olmaya görsün, hemen toplanıyorlar, senin gelişinde olduğu gibi. Ayrıca çoğu faaliyetlerde hanımlar daha aktif gibi geldi bana.

Aslında Emine ablacığım, demek istediğim şu ki, memleketimizden, sevdiklerimizden uzak olmasak, dinimizi yaşama hususunda çok rahatız. Bunu kimse inkâr edemez. Ama Türkiye'den gelen haber kasetlerine bakıyoruz. Elle tutulur bir şey kalmamış gibi. Bize konferanslarında memleketimizden, oralardan anlat; oralardaki bacılarımızın iyi haberlerini almak istiyoruz. Senin haber kasetlerine baktık. Hatta bazılarını hatıra diye satın aldık. Bu hususlarda tebrik etmek istiyorum. Geçen günkü üniversiteli kızlar için yaptığın sohbete kızım Gülhan da katılmıştı. Sohbetten çok memnun kalmış. Büyüyünce senin gibi olmak istermiş. Allah (c.c.) cümle kızlarımızın yâr ve yardımcıları olsun.

Emine ablacığım, Mektup dergisi bazen geliyor buraya; onu elden ele doluşturıp bir dergiyi bir sürü kişi okuyoruz. En son Kıbrıs hakkında olanı okumuştum. Buradaki Kıbrıslı kardeşlerimizi görsen, halleri içler acısı. Bazen onlara nasıl laf anlatacağımızı şaşıryoruz.

Son olarak sana söylemek istediğim, yazmayı çok seviyorum. 1963 Mart doğumluyum. Şimdiye kadar çok değişik konularda yazılar yazdım ama değerlendirme imkanı olmadı. En azından nasıl değerlendirebileceğimi bilmediğim için bir müddet sonra hepsini yaktım yırttım.

Burada o kadar ilginç olaylar oluyor ki (zaten en önemli problemlerin başında aile meseleleri geliyor), insan yazmaya kalksa roman olur.

Yeni geldiğim sıralar memlekete haftada beş-altı mektup yazardım, yazma isteğimi öyle tatmin ederdim. Ama mektuplarıma cevap gelmez olunca o hevesim sön-
dü. Buraya geldim geleli vaktim hep dışarı dikiş dikmekle geçti. (Parentez içinde sana onu da anlatayım: Buradaki hanımların çoğu birkaç sanayi tipi dikiş makinesi alıp büyük fabrikaların işlerini evlerinde dikerek beylerine, evlerine katkıda bulunurlar.) Ama idealimde bir gün oturup sırf yazmak var; kim bilir belki çocuklar büyüyünce. Ama sen istersen Emine ablacığım, bundan sonra memlekete yazmak isteyip te yazamadığım mektupları sana yazabilirim. Böylece buralardan da haberin olmuş olur.

Sana bizim çocukların okulunun tanıtım broşürlerini koyuyorum. Çocuklara iyi bak; yarından fazlası Türk çocuğu. Ama elhamdülillah hepsi müslüman. 14 Ocak'ta bizim mahallede konferans vereceğini duydum. İnşaallah oralarda tanışır, görüşürüz.

Tekrar Allah (c.c.) senden razı olsun. Bizlere hakkını helal et. Allah (c.c.)'a emanet ol.

Nezahat Eryiğit

"ANNEM İÇİN"

Konferanstan sonra 13 yaşlarında, yarım bir Türkçeyle konuşan bir çocuk geldi.

Başını eğmiş bir halde sordu:

— Teyze, siz anıları ne yapmıyacaksınız?

Anlamıştım ne demek istediğini. Ne yapacaksınız, demek istiyordu.

Ben de, kitaba koyacağım, dedim.

— O zaman biz de söylesek yazar bilir misin? dedi.

Ah canım... Mahzun yüzlü güzelim... Yazmaz mıyım hiç, yeter ki sen söyle, dedim.

Bir anısını anlattı:

— Annemi hiç göremiyorum. Babam bırakmıyor. Büyüyünce anneme kaçacağım. Bunu kitapta yazarsan annem okur. Anım ise şu: Geçenlerde okuldan kaçtım. Annemi pazarda gördüm. Onu seyrettim. Sonra gidip öptüm onu. Çok ağladık, herkes bize baktı. Bunu yaz da çocuklara annelerini görmek yasak olmasın.

ÇAĞDAŞ REJİM GÜLDÜRMÜYOR KI...

İşte bir örnek soru:

"Annem ile babam ayrılar, ikisi de başkalarıyla evliler. Babamın İslâmiyetten haberi yok. Ben İslamı yaşıyorum diye beni evlatlıktan attı.

"Ben babamla barışmayı çok istiyorum ama beni gördüğü yerde kapalıyım diye tanımıyor. Ben de, babalık hakkı olduğunu biliyorum ama o beni kabul etmiyor, ne yapabilirim?

"Not: Babam beni evlatlıktan atalı üç sene oldu ve o üç senenin içinde çok uğraştım barışmaya."

Cevap:

Benim hüznü yavrum, bir yaban rüzgârının esintisiyle yuvarlanmış kızım. Soruyu sormuşsun, adres yok, isim yok, telefon yok. Sana özel yazamadım. O insanlıktan nasibini almamış baba için üzölmeye değeri mi? O her şeyden önce sûret olarak insan ama yaptığını hayvanlar bile yapmaz. Böyle babayı defterinden sil at. Ama pişman olur da senden kendisine gitmeni isterse git. Hasta olursa bak. Namazlarında dua et. Üzme kendini canım. Allah senden bu konuda hesap sormaz inşaallah. Sadece ana

babaların evlatlar üzerinde hakları yoktur, evlatların da ana baba üzerinde hakları vardır. Ne hikmetse, hep evlatların fedakar olması beklenir, o yüzden de küstah ana babalar evlat haklarını düşünmezler. Sen üzülme canım. Sana Allah yeter.

KARDEŞİM TUVALETE KAPANMIŞ

Saygıdeğer Emine kardeşim!

Sizi içtenlikle İslâm'a olan hizmetinizden dolayı tebrik eder, sizin gibilerin sayısının çoğalmasını, gücünüzün kuvvetinizin artmasını dilerim. Allah'ın hizmetinizden razı olmasına duacıyım.

Kendim 9 yaşında iken ailemle 1968 yıllarında Avustralya'ya göç etmiş bulunmaktayım. O yıllarda Türk aileleri çok azdır. Birliğimizi korumak için 4-5 aile bir evde kalır, Türk kafilesinin geleceğini duyduğumuz zaman havaalanında bayraklarla karşılar, evimize alır adeta bayram havası yaşarcasına kutlardık. 2-3 yıl birlikte yaşadıktan sonra ayrı evlere dağıldık; herkes artık kaderiyle başbaşa yaşayacaktı. Lisanımız yoktu. Evin büyüğü olduğum ve okula da gittiğim için o yaşlarda ailemin tüm sorumluluğunu kabullenmiş idim. Tercümanlığa gittiğim zaman tercümeleri yapmakta zorlanır ve bu yüzden babamdan bir tokat yerdim. Tek umutları ben idim. Türk hükümeti aramıza ne bir tercüman ne de bir din görevlisi

yollamıştı. Bir annenin babanın evladını savunmaksızın dışarı atması gibiydi halimiz.

Yıllar geçtikçe çoğalmaya başlıyorduk. Kahvehaneler açılmaya başlamıştı. Erkekler kumar oynuyor, içki kullanıyordu. Babamın 3-4 gün eve gelmediği oluyordu. Annem beni de yanına alıp babamı aramağa çıkıyorduk. Babam kötü alışkanlıkların müptelası olmuştu. Bu alışkanlığını terk etsin diye annem belde değiştirmeyi düşünmüştü. Acaba Türklerin kahvehanelerinin olmadığı yere gitsek düzelir miydi? Aile birlik olduk, Sidney'den, Melbourne'e üç saat uzaklıkta sakin bir yere taşındık. İlk aylar iyi gitti. Sonra babam ve bir arkadaşı buna da çare buldular. Bu alışkanlıklarını tatmin etmek için arabayla Melbourne'ye gidiyorlardı. Tabii böyle bir ortamda anne baba sürekli kavga halindeydiler. 3 kardeşlik, iki kız bir erkek. Kardeşimi çoğu zaman tuvalete kapanmış kulaklarını kapıyor bulurdum. Diğeri ise odasına kapanırdı. Ben de aralarını bulmaya çalışırdım. Nedense hep annemi susturmaya çalışırdım, acırdım babama.

Kardeşim 14 ben 15 yaşında fabrikada çalışma hayatına atıldık. Okursak namusumuza leke gelirmiş. Para kazanırken sanki lekelenmeyecek! Olacak olduktan sonra... Cahiliyet maalesef.

Annem babamı bu kötü alışkanlığından orada da alıkoyamamıştı. Geelong küçük bir yerdi. İş sahası pek yoktu; acaba kaynağı babamın işsizliği miydi? Annem devamlı araştırmaktaydı, çare aramaktaydı. Avustralya'ya geleli 7 yıl olmuştu; 5 yıl sonra dönecektik, hesap öyle idi gelirken.

Melbourne'ye taşınmaya karar alındı, taşındık. Babam alışkanlıklarına devam ediyordu, çalışmıyordu. İşsiz-

likten aldığıyla yetiniyordu; ben, kardeşim ve annem, çalışıyorduk. Sürekli babamın kumar borçlarını ödüyorduk. Yaz mevsiminde domates tarlasında domates te topluyorduk. Kazancımızın hepsi borçlara gidiyordu. Her defasında yapmayacağım diyordu. Biz de yapmaz ümidiyle sevi niyorduk. Aslında kötü bir insan değildi babam. İçindeki boşluğu bu şekilde dolduruyordu, doldurduğunu sanıyordu. Dini eğitim almamıştı; namusa çok önem verirdi. Siz namuslu olun, içki mi, sigara mı, gelin birlikte içelim; erkek gibi olun, derdi.

Anneme gelince, kadıncağızın okuması yazması dahi yoktu. Ninesinden kıvılcım kadar iman çekirdeği almıştı. Ramazanda oruç tutar, başını kapar, sonra açar, mübarek gecelerde o imam olur bize namaz kıldırırdı. Bizler ne dua, ne de namaz nasıl kılınır, bilmezdik. Babama yalvarırdı şu mübarek ayda içme, diye; ama nafile, babam yine içmeye devam ederdi. O zamanlar etrafımızda islamiyeti yaşayanlar hiç yoktu. Sefahet içinde yaşıyorduk. Uzun yıllar böylece yaşadık. Kavga, döğüş, huzursuzluk sürüp gidiyordu. Yaşım 16-17. Erkeklerden nefret ediyordum, hepsi aynıydı. Etrafıma baktığımda evlenmeyi hiç düşünmüyordum. Yaradılışımın gayesi evlilik ve aile değil ise ne ya? Pazar günleri televizyonda papazlar konuşma yapıyor, devamlı izlemeye, ilgi duymaya başlıyorum, canı gönülden dinliyorum. Tercümanlığa gittiğim yerlerde, kliniklerde, doktorların bürolarında vs. yerlerde sehpaaların üzerinde diğer dergilerle birlikte dini kitaplar bulunurdu. Bunları okur, bazen de eve alır okurdum. Gene televizyonda rahibe filimleri koyarlardı, bunları izler, onlara özenir, onlar gibi olmayı arzu ederdim. Hapis olmak, her türlü kötülüklerden korunmak, sırf tertemiz duygularla Allah'ı anmak, zikir etmek, kendimi Hz. İsa

gibi birine adamak... Bu duygularımı, düşüncelerimi ailemdekiler sezemezlerdi, bilemezlerdi. Çünkü onlar kendileriyle, birbiriyle savaştalardı.

Ben bu duygularımla savaşıırken ailem beni zorla nişanladı. Gözyaşları içinde resmi nikah ve hoca nikahını yaptılar. Maddiyat yüzünden düğüne bir hafta kala babam damada kızdı, nişanı bozdu. Damat adayı, kızı kaçırmam, dedi. Kaçırma planları kuruyormuş kulağıma geldi. Kanunca kaçırarsa birşey yapamazlar. Anneme, beni Türkiye'ye yollayın, ortalık düzelene kadar kayıp olmam gerekiyor, dedim. Annem razı oldu, üstelik 9 aylık ve 7 yaşındaki kardeşlerimle de birlikte fabrikada çalışıyordu, onlara bakmaya zamanı yoktu.

Yaş 17, babaannemlere indim. Onlarda da bir düzen yok, devamlı huzursuzluk içindeler. Halalarım, komşu kızları, hepsinin gözü dışarıda, kapıdan pencereden aşk, sevdâ peşindeler. Çok garibime gitmişti, umduğum gibi bulamamıştım. 6 ay kardeşlerimin hatırı için istemiyerek kaldım.

Tekrar Avustralya'ya döndüm. Bu sefer burada kendime iş hayatı kuracaktım. Sekreterlik kursu gördüm. İşe başladım ki komşumuz genç bir bayan sürekli sıkıştırıyor teyzesinin oğluna istiyor. Ben de sırf gırgır olsun diye, evlilik üzerine düşüncelerini bana yazsın, dedim. Bir yıl mektuplaştık. Sürekli evlilik, kadın-erkek üzerine yazışıyorduk. Cenabı Hak nasip etmiş, evlendik.

Şuursuzcasına davullu-içkili, Adana'nın küçük bir kasabasında düğünümüzü yaptık. Erkeklerle olan nefretimden, daha ilk günlerde soğukluk, sevgisizlik vardı. Avustralya'ya döndük.

Mutlu değildim, huzursuzluğumdan ilk çocuğumu

düşük yaptım. Yaş 21, çevrede tek tük dinimizi yaymaya başlayanlar var.

Bir ağabey, evine çevreden insanları topluyor, kitap okuyor, Adanalı. Tanıştık, hemşehriyiz, yakınlık duyuyoruz. Her cumartesi olunca oğlunu bizim kapıya yolluyor, babamı, eşimi davet ediyor. Yılmadan usanmadan gitmeseler dahi yine çağırıyor. Babam öfkeleniyor, annem kurtuluşu kucaklamışcasına babamı zorla götürüyor. Başka bir bacımız evlerde Kur'an tefsiri yaparak İslamiyeti anlatmış, annem buraya gitmeğe başladı. Beni de götürürdü, dinlerdim. Hoşuma gitmezdi. Azaplarla korkutarak, hizmet! Ben kabullenemiyorum, Allah böyle olamaz. Bu arada gece şiftinde çalışıyordum. Eşim de gündüz sadece ona sofrayı hazırlayacak kadar bir görüşmemiz oluyordu. Çalıştığım yerde bir arkadaşım la dinden konuşuyorduk. Kendi yarım kapalı. Rahibe olma arzumu söyledim. Şaşırdı. Ve bana ertesi gün Timurtaş hocanın kasetlerini getirdi. Kendisinin beni ikna edecek bilgisi yoktu. O gece anneme indim. Kasetleri önce anneme verdim. Babamla birlikte dinlediler, hem de arkası arkasına, kana kana. Babam o gece tevbe etti. Sigara, içki, kumardan tam dönüş yaptı. Yaşı 40 idi. Sene 1980, oğlumun dünyaya geldiği yıl. O dünyaya gelmeden dedesi tertemiz olmuştu. Babam mesuliyetini yeni anlamıştı.

Evde iki kız bir erkek kardeşlerim vardı. Yaş 17-10-3. Babam şuursuz bir baskıyla bizi düzeltmeye çalışıyordu. Doğumdan sonra kapanmazsan evine gelmem, yemeğini yemem diyordu. Dışarıda olduğum için bana fazla tesir etmiyordu. Ama 17 yaşındaki kardeşimi bunaltıyor, evi terk etmesine sebep oluyorlar. Bir hafta deli divane olarak arayıp bulduk. Babamın onu affettiğini ve baskı yapmayacağını vaad eden konuşmasını kasete doldurduk.

Kardeşimi tertemiz eve getirdik. Bahsettiğim, vaaz veren bacımız kardeşimle yakından ilgilenmeğe başladı.

Bir gün eşim elinde kitaplarla eve geldi. O ağabey vermiş. Evimize ilk defa dinimizi anlatan kitap girmişti. Yazarı Ahmet Şahin idi. O zamanlar Türkçem daha da zayıf, tam benim anlayacağım kitaplar. Okudum, okudum, doymuyordum. Hayran oluyordum, hayret ediyordum, bizim dinimizde zorla evlilik yok imiş. Cennet köşklerinden köşe olmalıymış evlilik. Sadece köylüler başlarını bağlar bilirdim, öyle değilmiş. Nasıl hareket etmem, nasıl yaşamam gerektiğini bana dinimiz gösteriyormuş. Çok modern bir din imiş. Erkeğin vazifesi, kadının vazifesi, hele de kadının değeri çok yüksekmiş dinimde. Hakkı hukuku var imiş. İlk defa iftihar ediyordum kadın olduğum için, Türk, müslüman olduğum için. Hele bir de evimize Fethullah Hoca'nın kaset konuşmaları girince... Aydınlatıyordu zihnimi. Adeta aşık olmuştum, coşuyordum, beyime de okuyordum. Bizim dinimiz bizi her türlü kötülüklerden koruyacak kadar kutsal din imiş, bilmiyormuşuz, bildirmemişler.

Bir Ramazan ayında aldık başımıza kutsal başörtümüzü kardeşimle, öyle bir sevinç yaşıyorduk ki, bu yaşma kadar bu kadar mutluluğu tatmamıştım. Özümüzü, kendimizi bulmanın sevinci olsa gerekti. Kendimi yetiştirmeliydim. Bir de oğlum olmuştu, sonra iki kız. Bizim çektiğimiz sıkıntıları onlar çekmemelilerdi. Türk müslüman olduklarına iftihar etmelilerdi.

Eşim derslere gidiyordu. Risale-i Nurları okumaya başladı. Bana ağır geliyordu. Okuyamıyordum, diğer kitaplar ise hafif gelmeye başladı. Ruhum yükselmek istiyordu, beyim bana destek olamıyordu. Endişem: Çocuklarımı acaba Cenab-ı Hakk'ın istediği şekilde yetiştirebile-

cek miydik? Gayem çocuklarım olmuştu. Bu arada anneler Türkiye'ye gittiler. Yalnız kalmıştık. Cemaatimize sarıldık; ne olursa olsun cemaatten ayrılmamalıydık. Oğlum küçük yaşta babasıyla derse gidiyordu. Müzik kasetlerini atmıştım. Sırf ilâhi ve Kur'an dinlerdim.

Baskıdan dolayı evi terk eden kardeşim Türkiye'de bir nur talebesiyle evlendi, hâlâ oradalar. Erkek kardeşim ingilizce öğretmeni. Dersten sonra risalelerden sohbet yapmakta. İnşaallah yüzlerce gencin imanının kurtulmasına Cenab-ı Hak'ın izniyle sebep olacaktır.

Avustralya'da dünyaya gelen kardeşimiz de baş örtüsü meselesinin yoğun olduğu yıllarda liseyi terk etti. 3 yıl dersahenede risalelere çalıştı ve hizmet etmekte. Cenab-ı Hak muvaffak etsin, onu da, sizi de.

Bana gelince; ben aradığımı bulmuştum ama bir tarafım eksik idi. Eşim Türkiye'ye dönmeyi çok arzuluyordu. Ben de hak veriyordum. Orada, yani bir İslâm ülkesinde her şey çok güzel olabilirdi. Önceki gittiklerimde 3-4 ay kalmıştım. Belki yeterli değil idi Türkiye'yi tanıma, ama üç defa gidiş geliş yapmıştım, memnun kalmıştım. Son bir defa daha deneyecektim ve bu defa kesin dönüş olarak. Belki ben gördüklerimi yanlış görmüştüm.

Türkiye'den bir ağabey gelmişti, Risaleleri tanıtmak içi. Oğlum 12 yaşında idi. Akhisar (Manisa) Kur'an Kursu hafızlığına yollamamızı tavsiye etti. Oğlumdan ayrılmak bana zor geldi ama, o bana, sen mi önemlisin, Kur'an mı, deyince belim büküldü. Bu ağabeyle yolladık Kerem'i. 3 ay sonra biz de kesin dönüş yaptık. Bir yıla yakın Kerem bey Kur'an Kursu'nda kaldı. Sonra Adana'ya geldi. Onu Anadolu lisesine kaydettik. Kızlar da okullarına çabucak adapte oldular. Ben de derslere gidiyordum.

Nurları daha iyi tanıma fırsatını buldum. Okumasını öğrendim. Ruhum durulmuştu. Tatmin oluyordu. İkinci hayranlığım başlamıştı, hazine bulmuştum.

Bir gün kitapçada dolaşıyordum eşimle. Kitapların üstünü okuyup geçerken birden: İslâm'da Erkek... İnana-
madım, ben mi yanlış okuyordum? İslâm'da Erkek! Ben
kitabı açmış göz gezdirirken, eşim kapıya varmış, farket-
medim. Yanına vardım, bak, bak, dedim. Yüzünü ekşitti.
"Ben bu kitabı alacağım" dedim. "Ona benzer kitap evde
çok var" dedi. O başka, bu başka, ya sen alırsın, ya da ben
alacağım, dedim. Nedense kadınların vazifesi anlatılırken
erkekler tebessümle dolu, ama kendilerinininki anlatılırken
bunu beceremiyor veya unutuyorlar. Kitabı aldı sağol-
sun.

Allah sizden bin defa razı olsun. Bir de, Bize Nasıl
Kıydınız kitabınızı okumuştum ilk hayranlık dönemimde.
Aslında kadın olsun erkek olsun, vazifeyi benimsedikten
sonra problem çözülüyor.

Size şu derdimi söylemek istiyorum: Benim Türki-
yem, İslâm diyarı diye düşündüğüm ülkem, nice ümitlerle
gittiğim, bir buçuk yıl yaşayıp kendimi cehennemdeymiş
gibi hissettirenler ahlâk, fazilet, dürüstlük, şefkat, saygı,
güven, ı ışık göremediğim Türkiyeme, insanlarıma ne yap-
mışlar? Yaram çok derin, üzüntüm büyük. İslâm halkımı-
za kurtuluş olur inşaallah. Yukarda saydıklarım olmadık-
ça sanıyorum dönemem ben vatanıma. Naaşım dahi iste-
miyorum gitsin o beldeye. Bilmiyorum beni anlıyor mu-
sun. Çoluğumu çocuğumu aldım buraya geldim. Neden
cennet bura olsun, cehennem orası? Vardır belki göreme-
diğimiz sebepler. Sen gayene bak gayene diyor, teselli
bulmağa çalışıyorum. Sen üç yavrunu İslâm uğruna yeti-
şir.

Şu an 14-12-11 yaşlarındalar. Oğlum 3 aylığına Türkiye'ye eğitim görmeye gitti. Elhamdülillah kızlarım tesettürlü, İslâm kolejinde gidiyorlar. Üçünden de razıyım, Allahım da razı ola. Bacım sizde dua edin bizlere, gençlerimize. Bir elinde Kur'an iman, diğerinde ilim irfan. İslâm'a böyle gençler layık. Ne geldiyse başımıza cahiliyetten, şuarsuzluktan geldi. Bu hal kalkmalı müslüman-dan. İslâmın bayrağını buralarda da dalgalandıracağız in-şallah. Akın akın Avustralyalılar müslüman olacak. Yir-mi yıl öncesiyle şu anı mukayese ettiğim zaman gözyaşla-rım akmadan edemiyor. Elhamdülillah, Allahu ekber.

Konuşmalarınızın ikisinde de bulundum. Allah razı olsun sizden. Sakın biz garipleri unutmayasınız. Tekrar bekleriz. Bu mektubu yazarken gayem, sizinle dertleş-mek, başka bir şey değil. Yıllarca nasıl yaşadık? Gene de biz belki içlerinden şanslı olanlarız. Evladını, kocasını kaybeden kardeşlerimiz oldu. Babam şöyle der hep: Yav-rum maddi pek bir şeyimiz olmadı ama, hepsine değer İslâm'ı kazandık biz burada. Elhamdülillah, ailemin hep-si Türkiye'de bir evcikleri var, buradan da emekliler. Ge-çinip gidiyorlar. Evlatlarının hepsi uçtu. Allahım hayırlı uzun ömürler versin, günahlarını affetsin.

Yazımın karışıklığından dolayı özür diliyorum. Yaz-dığım olaylar bir müslümanın içine bir tek kıvılcım olaca-ğını tahmin ediyorsanız değerlendirin. Aslında sizinle de-vamlı yazışmayı pek çok isterdim: Eğer zamanınız olur da yazarsanız beni çok bahtiyar edersiniz.

Allah'ın selâmı, bereketi üzerinize olsun.

Aciz kardeşiniz

Zeynep Şerbetçi

DERTLİ ERKEK

Allah'ın selamı üzerine olsun.

Emine kızım hoş geldin sefa geldin. Bizi ziyadesiyle sevindirdin; o canipten gelip bu canipte bizi bulmandan çok bahtiyarlık duyduk.

Ancak bir maruzatım var.

Duydum ki kadınların derdini dinliyormuşsun. Bir de erkeklerden dinle. Bilmekteyim ki, erkekler kadınları daha çok ağlatmakta. Fakat gel gör ki, erkeği ağlatan kadından da vardır; bu keyfiyet umum-u efkarın gözünden kaçmaktadır.

Vaktiyle ben karımı çok ağlattım. Karı kız, söylemesi ayrı hepsi vardı. Ama kırkımda yola geldim. Allah razı olsun, hidayetime İmam-ı Gazali'nin İhya-yı Ulumid-din kitabı vesile oldu. Kafamı karıştıran anlayamadığım bazı konular olmasına rağmen bana hidayet vesilesi oldu. Velhasıl kelam tevbe ettim. Bu defa karıma şeytan girdi. O kadar haller ettim, beni bırakmayan karım, ben Allah'a dönünce beni bıraktı. Bu zalimlik değil midir? Allah rızası için kızım, kitabına bunu da yaz. Az da olsa, erkek ağlatan kadınlar vardır.

Allah'ın selamı üzerine olsun.

Ali Bodanlıkaya

İSİMSİZ MEKTUP

12 yaşımda Avustralya'ya geldim. Yaşım 17, lise üçe kadar okudum ve derslerim de çok iyiydi. Öğretmenlerimin ısrarına rağmen okulu bıraktım. Ç.... fabrikasında gece işçisiyim. Çok sessizimdir. Sessizlik okuldan sonra başladı. Çünkü çevrem değişti. İş hayatına atıldım ve benim gibi çalışan genç yoktu. Tek arkadaşım sigaramla kahvendi. Birisi merhaba dese sadece gülümserdim. Benim birşeyden haberim yoktu. Yirmisekiz yaşlarında fabrikanın mekanikçisi beni seviyormuş. Bizim de çıkış saatimizde kart basmak için mekanikçilerin odasının önünden geçmemiz gerekiyordu. Her kart basmağa gittiğimde onun bir eli cebinde bir elini duvara dayalı dururdu. O da çok sakindi. Ne zaman benim makinam bozulsa hep o gelirdi. Ben gene hiçbir şeyin farkına varamıyordum. Çünkü aynı fabrikada ağabeyim, teyzemin kızı ve bir kaç akrabam başka kısımlarda çalışıyorlardı. Benim yaşıma küçük olduğu için beni küçük bir makinada çalıştırıyorlardı. Hep yalnız çalışırdım. İnsanları görebilmek için on veya onbeş adım gitmem gerekiyordu. Ortalarda da işler falan hep önümü kapatıyordu.

Birgün yine makinam bozuldu. Elimden eldivenin birini çıkardım. Tırnaklarım uzun ojeli. Avucumun içine

beş altı tane çikolata aldım gittim mekaniklerin odasının kapısına asılı listeye makina numaramı yazdım ve kapıyı çaldım. Mekaniklerin biri kapıyı açtı. Konuşmama fırsat vermeden arkadışı n.....ma seslendi ve hemen geldi. Merhaba dedi. Sadece gülümsedim, elimi açtım çikolataları gösterip makinanın hatasını söyledim. Yine sessiz dinledi yüzüme bakıp gülümseyerekten elimi avuçlarının içine aldı ve benim yüzüm kızardı. Gözlerimden yaşlar akmağa başladı, ne yapacağımı bilemedim. Şefimiz de orta yaşlı bir kadındı, gittim ona şikayet ettim. Aynen bana yaptıklarını anlattım. Onun benim tırnaklarıma karışmağa hakkı yok, ben eldivenlerle çalışıyorum, dedim. Mutlaka şef ona sorduğunda durumu anlatmış olacaktı ki ne şef ten ne de n..... dan bir ses çıkmadı. On dakika sonra n..... geldi. Hiçbirşey olmamış gibi makinayı yaptı, mahcup bir şekilde özür diledi gitti. Bu defa ben üzüldüm. Kendi kendime dedim ki, o sessiz ben sessiz, ne tesadüf. Fakat benim sessizliğim okul hayatından sonra başladı. Okulda sessiz değildim. Okulda arkadaşlarım vardı, serbesttim, spor derslerinde paten koyardık arkadaşlarla havuzlara giderdik, masa tenisi oynardık, grup halinde gezerdik. İş yerinde bunların hiçbirini yoktu. Artık ben düşünmeğe başladım. Bana birşeyler oluyor galiba dedim. Fakat imkansız, ağabeyimle aynı fabrikada çalışıyoruz.

Ertesi gün dalmışım ne düşünüyorum bilmiyorum sessizce yine geldi karşımda öyle hiçbirşey söylemeden duruyor. Ben de nedense onu görünce hep yüzüm kızarırdı. Annemin bizlere nasihatı aklıma gelirdi hep. Bize (dört kız kardeşiz) kesinlikle ne okulda ne de fabrikada kenarlarda köşelerde hiçbir erkekle konuştuğunuzu duymayayım. Bana ve kendinize laf getirmeyin, derdi. Babamla annem arasında çok yaş farkı vardı. Bizi annem

idare ederdi. Gerçekten ben de hiçbir zaman bir erkekle yalnız konuşmadım. Okulda grup halindeydik. Fakat nedense n..... ma karşı birşeyler hissettiğimin farkına vardım. Fakat kararım kesindi, onu ciddiye almıyacaktım. Onun karşıma gelip, sessiz durmaları gittikçe sıklaştı. Ona, git rahatsız oluyorum da diyemiyorum. Fakat çocuk çok efendi olduğu her halinden belliydi. Yaşım küçük, bana yaklaşmak için daha değişik çarelere başvurabilirdi. Nihayet birgün benimle konuştu. Bana şunu sordu: "Senin belli ki yaşın küçük. Niçin sen bu saatlere kadar çalışıyorsun, nasıl dayanıyorsun?" Okulu bıraktığımı söyledim. "Niçin?" dedi. "Başaramadın mı yoksa?" dedi. "Eğer öyle bir sorunun varsa yardımcı olayım" dedi. Kendisi de gündüzleri yüksek tahsil yapıyormuş. Zaten efendiliğinden belliydi. Hemen bana inanmayacağımı düşünerek ona karnelerimi ertesi gün getirip gösterdim. Çok ısrarda bulundu. "Seninle iki arkadaş gibi kalalım ve tahsillerimizi devam ettirelim" dedi. Kesinlikle kabul etmedim.

Artık fabrikada ağabeyim haricinde bilmeyen kalmamıştı. Tek gerçek oğlanın beni çok sevmesi. Son çare teyzemin kızında bulmuş olacakki ona ısrar etmiş. "Akra-bana söyle ben kötü bir insan değilim, benimle bir arkadaş gibi konuşmasın o da çok iyi birine benziyor. Çok hanım bir kız, fabrika işçisi olacak birine benzemiyor, benimle bir gün yemeğe çıksa oturup uzun uzun konuşsak, okula dönmesi için ikna ederim. Hem seviyorum, hem çalıştığı için acıyorum" demiş. Teyzemin kızı anlattı ve "git bir defa olsun konuş çok üzülüyor" dedi. "Konuşmam" dedim. Konuşursam kendi iç dünyama da neler olacağını biliyordum. Böyle bir buçuk yıl devam etti. Son olarak ta şunu söyledi: "Sende çözemediğim sırlar var ama ne?" Evet çözemediği sırlar vardı. Ben bir müslümandım. Sa-

dece kimlikte. O ise...

.... du işten ayrıldı, ayrılırken de benim içimde bir soru işareti bıraktı. Müslüman olduğumu söyleseydim acaba yine kabul eder miydi? Etseydi de değişen birşey olmazdı. Sadece adı ve kimliği değişirdi. Çünkü ben dinimi yaşamıyordum. Bilmediğimden hiçbir haberim yoktu, onun gidişine çok üzülmüştüm. Sanki bir boşlukta hissettim kendimi ve ardından altı ay sonra 19 yaşında dayımla beraber Türkiye'ye izine gittim.

Beyimi dayım daha önceden tanırmış. Biz aslen Samsunluyuz. Beyim de Samsunlu, fakat babası Lise öğretmeni olduğu için 25 yıl önce İstanbul'a yerleşmişler. Akrabalar hep İstanbul'a gelip dayımla beraber kaldığımız eve toplandılar. Beyimle evlenmemi uygun gördüler. Ben de şöyle bir düşündüm, kolay ikna olmadım. Bir gün dayımla gazinoya gittik. Yanında sigara içiyordum. Dayım anlayışla karşıladı. Ben içki istedim dayım kızdı. Ben seni buralara bekar getirdim, sorumlu olan da benim. Bunu yapamazsın, dedi. Çok bunahıyordum, dayımla biraz tartıştık. Gece eve döndüğümüzde yatağa uzandım ve uzun uzun düşündüm. Buralarda yalnız yapamayacağım galiba dedim kendi kendime. Bir gün Heybeliada'ya gidiyorduk. "İsterseniz onu da çağırın" dedim, fakat çok üzülerek söyledim. Her adım atışım bir suçtu, her şeyim bir olaydı, bunahım içindeydim. Türkiye'nin insanlarını tanımıyorum, hiçbir yer bilmiyorum, her yerde, herşeyde dayım. Bunaldım, sıkıldım, rahat hareket edemiyordum. Dayıma dedim ki: "Ben çok bunahıyorum, ya geri dönelim, ya bana bir arkadaş bul." "Sana kimi bulabilirim yeğenim?" dedi. "Fark etmez" dedim. İçimden de her şeyden bıktım iyice n..... olmazsa bir başka n..... olur dedim. Bana uygun gördüğünüz genç te olabilir, dedim.

Bir hafta sonra nişanlandık. Artık nişanlımla rahat gezebiliyordum. İstanbul sokaklarında, gazinolarda, Pera Palas'ta, Pembe Köşk'te... Artık beni soran yoktu. İçkimi-ze de karışan yoktu, para sorunu yok. Bir buçuk ay böyle devam etti. Birgün kayınvalide: "Kızım, nişanlıyla haftaya akrabalarını ziyarete gitsen iyi olur" dedi. Kabul ettim, gittik. Otobüsten indim, artık yürüyemiyordum. Nişanlıma taksi alıp gelmesini söyledim. O da, ben de buraları bilmiyorum burası Avustralya değil, yalnız kalamazsın, dedi. Tartışıyorduk. Başımıza askerler toplandı, bir sürü sorular. "Kızı kaçırıyor musun?" dediler. Kimliğimizi falan sordular. "Ne kimliği?" dedim. Yurt dışından mısınız, dedi biri. Zaten konuşmalarımdan ve kıyafetimden belli oluyordu.

Nihayet dayımların evine gelebildik. Dayımların evi camiyle karşı karşıya. Aman Allahım ilk defa akşam ezanı, ezan sesi duyuyorum. Çok duygulandım. Kimseye belli etmedim; o anda yalnız olmak istedim. Aradan yarım saat geçti "çok yoruldu yatmak istiyorum" dedim. Akrabalar konuşmak sohbet etmek istedilerse de ben dayanamadım ve yattım. Uyumuşum. Sabah ezan sesiyle gözlerimi açtım. Uykumu da almıştım. Odada yapayalnızım. Oh be, rahatça düşünebiliyordum. Üç gün akrabada kaldık. Ben de gene bir suskunluk sakinlik var. Hep kendimi yalnız hissediyordum. Herkes bana yabancı geliyordu. Sadece birkaç defa şunu sorduğum olmuştur: "Siz hep böyle ezan sesi duyar mısınız?" "Duyarız ve namazlarımızı da kılarız" dediler. Dayımla yengem de yaşlı insanlardı. Namaz kılarlarken arkalarından dikkatlice bakardım.

Üç gün sonra İstanbul'da, bir hafta sonra Avustralya'daydım. İçime bir şeyler doğdu. Sanki namaz kılmak istiyorum, kılırsam ne olacak? Ailede namaz kılan yok.

Namazı nasıl kılacağım? Dua bilmiyorum, sübhanekeyi, elhamı annem söyledi, ben yazdım ve ezberledim. Yedi ay kadar namaz devam etti. Çok istekli kılıyordum. Güzel rüyalar görürdüm. Namazımı çoğu zaman gizli kıldardım. Sebebini ben de bilmiyorum.

Yedi ay sonra nişanlım geldi, evlendik. Namaz diye bir şey kalmadı. Rezil hayata devam. Grup halinde kağıt, tavla, okey, içki, yaz eğlencesi, kış eğlencesi, konserler, her türlüünü yapıyorduk. Tatmin olamıyordum. Komşum Türktü, orta yaşlı insanlar. Bizim böyle olmamıza çok üzülüyorlarmış.

Bir gün bize oturmaya gelmek istediklerini söylediler. Buyur ettik. Bir kaç derken bunlar bize dinden bahsetmeye başladılar. Beyim pek hoşlanmadı, ben çok ilgilendim. Kadın bana Canan Ceylan'ın bir kitabını getirdi. Okudum, geri almadı "hediyem olsun" dedi. Ardından Huzur Sokağı'nı, Kudret Şandra'nın hayatını okudum ve çok düşündüm. Bir numaralı dansöz hocası bile dine dönmüş. Bende çelişkiler başladı. Annemlere, ağabeyime durumu anlattım. Ağabeyim düşünmüş taşınmış "dini iyi bilen birini ayarlarız, gider birşeyler öğrenirsiniz" dedi. Arkadaşının birine durumu anlatıyor. Tanıdığın biri varsa bizler İslâm hakkında birşeyler öğrenmek istiyoruz diyor.

Nihayet bize bir hoca geldi. Dini sohbetler başladı, üç kişi, beş kişi derken kalabalıklaştık. Namaz saati geldiğinde hocamız kalkıp namazını kılıyor. Başka kılan yok, durumumuza çok üzüldü. Yaşantımızı sordu. Anlatan oldu, anlatmayan oldu. Zaten ne olduğumuz halimizden belliydi. Hocamızı Allah sevdiği kullarından etsin. Bizimle bir buçuk yıl ilgilendi. Artık kapanmak istiyordum. Beyime bundan uzun uzun bahsettim. "İstiyorsan kapan" dedi. Fakat inanmadı beni hafife aldı. Kapandım, çok zor-

luklarla karşılaştım. Çevrem, beyim, babam, herkes beni çok aşağıladı. Küçümsedi. Beyimin tarafı anneme şikayetlerde bulundu. Çok bunalımlara girdim, fakat İslâm'dan birşeyler öğrendikçe öğrenesim geldi. Din hakkında çok kitaplar okudum. Allahıma çok şükürler olsun dört yıl oldu utanç verici hayatı bırakah. Herşeyin; iyiliğin, güzelliğin, aile saadetinin İslam'da olduğunu anladım. Biraz canım daralsa, bunalsam, bir abdest alıyorum. Allah'ın huzuruna duruyorum. Duamı yapıyorum, huzur buluyorum. Ruhen rahat ediyorum.

Emine Şenlikoğlu ablamızın dört konferansında bulundum. Gerçekten takdire değer bir insan. Türkiyemiz böyle insanlardan gurur duymalı. Vicdan Azabı ve Burası Cezaevi kitabını okudum. Başörtü meselesine çok üzuldüm. Onların kimliğinde müslüman yazıyor. Bir yabancı ülkede acaba bizlerin devlet dairelerinde hiç mi işimiz olmuyor? Örtümüzü söz konusu bile yapmazlar. Ve ben bir kitapta okudum, ismini hatırlayamıyorum şu an, bir Alman doktoru şöyle söylemiş: "Ben müslümanları muayene etmekten çok mennunum. Çünkü onlar çok temiz insanlar. Keşke muayenehaneme hergün müslüman gelse." (Allah düşürmesin.)

Saddam davasından çıkan savaşta, böyle giderse dünya karışacak diye millette bir korku vardı. Kendi kendime dedim ki, buna ne gerek var!? Amerika'nın derdi müslümanlarla. Müslümanı müslümana düşman ediyor, birbirlerini kırdırıyor. Onun için İslamın sesi duyulmalı, müslüman uyanık olmalı, herkes kendini ve koltuğunu. makamını düşünmemeli. Bütün müslümanları düşünmeli. Müslüman müslümana işkence yapmamalı. Emine Şenlikoğlu ablam sana anlatıyor. Bu dünyanın üstü varsa altı da var diyorum. Sana dua ediyorum. Allah bunaltma-

sın; kulun bunaltmasıyla hiçbir şey olmaz inşaallah..

Şu an 33 yaşındayım. Ben ilkokulu Türkiye'de okudum, burada önceleri Türk okulları yoktu. Bu sebepten Türkçe yazmada hatalarım olabiliyor. Mektubumu yayınlamak isterseniz, istediğiniz gibi düzeltme veya kısaltmalar yapabilirsiniz. Çok teşekkürler ediyorum ve hayırlı yolculuklar diliyorum.

Allah'ın selameti üzerinize olsun.

Not: Başlık olarak, İsimsiz Mektup, diyebilirsiniz.

O GÜN BİR BAŞKAYDI

Fabrikada çalışırken patron yanıma geldi. "Sizin dininizde dul kadın almak günah değilmiş doğru mu?" diye sordu. "İftira edene de 80 sopa varmış. Bir de tevbe etse de ömür boyu şahidliği kabul değilmezmiş, doğru mu?" dedi. Araştırdım. Doğru dedim.

O zaman, "Çağır din adamınızı ben müslüman olacağım. İnsana saygı bence budur" dedi. Bizde din adamıyla iman edilmez. Kelime-i şهادetin mânâsını öğrenip ona iman ederseniz müslümanlığı kabul etmiş olur ve dolayısıyla de müslüman olmuş olursunuz, dedim.

Öyle şaşırdı ki, inanamadı. "Allah ve ben... Başbaşa iman etmek ha?!" diyerek hayretini beyan etti.

Bir hafta sonra da kelime-i şهادetin mânâsını öğrenmiş. "Kabul ettim ve müslüman oldum" dedi.

O günümü unutamıyorum. O gün bir başkaydı.

Bismillahirrahmanirrahim.

Sevgili hocam;

Sana mektup yazmak hevesini, hüsrana uğrayanlara açtığın kucaktan aldım.

19 Aralık Pazartesi akşamı konferansınıza katıldım. O gece saat 12.30'da eve geldim ama bir türlü uyuyamadım. Sizin konuşmanızı bütün gece düşündüm. O gece siz salondan ayrıldıktan sonra çok ama çok sinirlenmiştim. Size bir mektup verecektim ama o kalabalıkta vermem imkansızdı. Tam size yaklaşıcağım anda, bir kız veya bir kadın sizi yanına çekip bir fotoğraf çektiriyorlardı. Bana bir türlü fırsat vermediler. Halbuki siz gittikten sonra sinirimden ağlamaya bile başladım. Yengemler ve arkadaşlarım sağolsun, beni teselli ettiler. Görüldüğü gibi çok sinirli bir insan olduğumu anlamışsınızdır. Elimde değil. Sana vereceğim o mektubu sinirimden attım. Ertesi sabah, abdest aldım ve bu mektubu yeniden yazayım dedim.

Beni nezaketle ve sabırla dinleyeceğinize eminim.

İlk evvela size Avustralya'ya hoş geldiniz diyorum.

Şimdi hayat hikayemi kısaca anlatayım: Adım Filiz Güneysu ve 16 yaşındayım. Gelecek sene lise sona kayıt oluyorum ve inşallah üniversiteye girersem, öğretmenlik yapmak niyetindeyim. Okuldan hariç, haftada iki defa "Tekâmül Kurs" diye bir kursa katılıyorum. Bu kurs tecvid, Kur'an, İslâm dini ve Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in hayatını içeriyor. Bu çalışma Avustralya'da ilk defa Melbourne'de başladı. Bu kursa büyük bir hevesle devam ediyorum ve inşallah gelecek sene hafızlığa başlayacağım. Zaten şu anda Yasin, Amme, Tebareke, Ayetel Kürsi, Amenerrasûlü ve Levenzelnâ gibi sûreleri ezbere biliyo-

rum. Ve gelecek sene Arapça kursuna da başlayacağım.

Haftada bir gün de, Pazar sabahları 3zzz radyoda bir çocuk programını sunmaktayım. Ve camilerde yapılan bir kaç konferansta da sunuculuk yaptım.

Böyle hayırlı işlerle meşgul olmayı çok seviyorum ve okulu bitirdiğimde, daha da büyük işler yapma niyetindeyim inşallah.

Ben burada doğdum ve benden büyük bir ablam var, 23 yaşında. Ailem Avustralya'ya 1973 senesinde geldi. Ben 8 yaşında iken rahmetli annemi kaybettim. Kan kanseri vardı. Annesiz büyüdüm. Annem çok dindardı ve çok dindar bir aileden geliyor. Zaten babası ve dedesi imamdılar. Ve Türkiye'deki dayımların ikisi de imamdır. Annem öldükten dört ay sonra babam yine evlendi. Bu kadın pek dindar bir aileden gelmiyor. Ve şimdi de dört yaşında bir küçük oğlan kardeşim var. Allah'a şükür üvey annem iyi bir insan ama ne olursa olsun, yine de annemin yerini kat'iyyen alamaz.

Annem öldükten sonra ablam çok değişti. Annemin dindar olduğunu biliyordu tabii ki. Annem vefat etmeden önce, ablamın din ile alâkası yoktu. Dünya işiyle meşguldü. Annemin vefatından sonra ablam da dindar oldu ve kapandı elhamdülillah. Şimdi de burada bir İslam okulunda, ilk okul öğretmenliği yapıyor. Buradaki insanların çoğu ablamı tanırılar. Ablam tekâmül kursunu bitirdi ve bir hoca kadar bilgisi vardır. Birkaç konferans verdi. Ve şu anda ablam Türkiye'de ve geçen hafta İzmir'de bir konferans verdi.

Ablam sayesinde bana da dine karşı bir heves geldi. Çok şükür ikimiz de Yüce Mevlâmızın emirlerini yerine getirmeye çalışıyoruz ve beş vakit namazımızı kılıyoruz.

Evet ablacığım, benim hayatım böyle işte...

Şimdi de size söylemek istediğim bir kaç mesele var: Öncelikle, geçen Salı akşamı sizi SBS radyosunda dinledim. Ve size yaptıkları o pis hakaretlerden dolayı özür dilemek istiyorum. Aslında radyoya ben de telefon ettim ama bir türlü çıkartamadım. Hep meşgul çalışıyordu. Benim ilgimi ne çekti biliyor musunuz? O pazartesi akşamı, konferansınızda dediler ki: "Yarın akşam Emine Şenlikoğlu SBS radyosunda konuşacak, muhakkak dinleyin."

O gece radyodaki konuşmanızı bir banta çektim ve hemen hemen her akşam dinliyorum ve bir şeyin farkına vardım. Siz ne güzel söylemişsiniz: "SORU SORUYORLAR, CEVAP VERİYORUM... SORAN SUÇSUZ, CEVAP VEREN SUÇLU OLUYOR". Bu söz çok doğru. Dikkat ettiyseniz radyoda da aynı olay oldu.

Değerli ablacığım, siz Avustralya'ya gelmeden evvel, sizin kim olduğunuzu bilmiyordum. Ancak radyoda sizin geleceğinizi ilân ediyorlardı. Ve sizin yazdığınız kitapları almaya başladım. Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar kitabını okudum. Ve şu anda Burası Cezaevi'ni okuyorum. Bu kitaplar benim için çok ilginç ve enteresan. Bundan sonra da bütün yazdığınız kitapları okuyacağım. Aynı zamanda, Şule Yüksel teyzenin de kitaplarını okuyorum. Zaten ikiniz benim en çok sevdiğim yazarlarsınız.

Ablacığım inşallah bu mektubum canını sıkılmıyordur. Sen tabii ki bilmiyorsundur ama bu mektubu sana yazıyorum ya, çok seviniyorum.

Pazartesi akşamı konferansınızda, program başlamadan evvel senin yanına gelip sana sarıldım. Sana sarıldığım, o anda annemi hatırladım. Sana baktığımda annemi hatırlıyorum, çünkü onu çok andırıyorsun. Annem gi-

bi, sizin hem içiniz hem de dışınız güzel.

Ablacığım, sana bir şey danışmak istiyorum. Bu konuyu sadece bir yengeme danıştım. Benim bir problemim var. Küçük yaştan beri, kucaktan kucağa aktarıldım durdum. (Değerli okuyucularım, burada kızımızın isteği üzerine sansür yaptım, özür diliyorum. E.Ş.Ö.)

.....

Ve çok merak ettiğim bir son sorum daha var. Bu soruyu size her zaman sormak isterdim: Atatürk'ü seviyor musunuz? Sadece sizin görüşünüzü istiyorum. Ve İslâm'da onun biz müslümanlara bir faydası veya zararı var mıdır? Bu soruyu bir kaç kişiye sordum, fakat aldığım yanıtlar her zaman değişik oluyor.

Ablacığım, sana o kadar anlatmak istediğim konular var ki, yazmak ile bitmez.

Son olarak sizden iki satır mektup rica ediyorum. Ne olur! Biliyorum bunu sizden çok kişiler istiyor. Bana cevap verirseniz size minnettar kalırım(*).

Ayrıca, eşiniz Recep Özkan ağabeyime de saygılarımı sunarım.

Sizi seven ve her zaman destekleyen kardeşiniz,

Filiz Güneysu

(*) Not: 23.1.95 tarihinde güzel kızımıza cevap yazdım. İnşallah eline ulaşmıştır.

ACIYORUM

Gelmemiştir düşüncesizler böylesine,
Dünya eğlencesine dalmış öylesine
Yapılmaz oldu, hiç bir amel ahiret düşüncesine
Acıyorum bu çağın gençlerine.

İbadet edip, Allah rızası kazanmıyor,
Bir defa olsun, abdest alıp namaz kılmıyor,
Geçtik oruçtan zekattan, vallahi gusül nedir bilmiyor
Acıyorum bu çağın gençlerine.

Onun derdi Allah aşkı değildir,
Uyuşturucu, diskotek, zina ve eğlencedir
Bilmiyorum altın ecdatların torunları nerededir?
Acıyorum bu çağın gençlerine.

Bu kadar da olmak artık fazla,
Hiç mi düşünce kalmadı şu kafada?
Kalmamıştır Allah korkusu düşünde
Acıyorum bu çağın gençlerine.

Öyle dalmış ki dünya eğlencesine,
Öyle aldanmış ki kötülük dolu nefesine,
Kafirden farkı yoktur öylesine,
Acıyorum bu çağın gençlerine.

Nedir diskoların, artistlerin faydaları;
Bunlar açacak değil cennet kapıları,
Siz böyle değildiniz altın ataların evlatları,
Acıyorum bu çağın gençlerine.

Filiz Güneysu

ABURJİNLİLER

Size bahsetmiştim, Aburjinliler Avustralya'nın gerçek sahipleri imiş. Avustralya dünyanın 7 kıtasından bilinmeyen biriymiş. Kimselere zararları yokmuş, kimseler de onlara zarar veremiyormuş.

Mutluymuşlar. Hayvanlarıyla, kendi ekip biçtikleriyle yaşayıp giderlermiş.

Sonra burayı keşfetmiş İngilizler. Vay burda bir kıta olur da biz burayı nasıl sömürmeyiz, dercesine el koymuşlar elâlemin ülkesine. Hem de hiç bir sebep yokken.

Hadi el koydu, bari buranın asıl sahiplerine kibar davransa... Onların başına zorba kesilip kendine köle yapmış. Bari bununla kalsa. Hayır kalmamış. Dünya soracak ya "oraya niye gittin?" diye. Ona da bir kılıf hazırlamışlar. (Aynı oyun Malezya'da da olmuş.) Başlamışlar bu gariban yerliler hakkında iftiralara. Onları aşağılayan kitaplar, makaleler, senaryolar yazmışlar. Biz burayı şunun için aldık demişler:

— Aburjinliler kelle avcısıdır. Bu zulme seyirci kalamazdık v.s.

Zavallıların ellerinden ülkesinin alınması, sonra da

köle olmaları yetmiyormuş gibi, bir de kelle avcıları lakabını almış, hakaretlere uğramışlar.

Gelmiş beyaz adam. Yemiş siyah adamı. Vermiş onlara içkiyi, vermiş içkiyi onları sarhoş yapmış. Çoğunu öldürmüş. Nüfus planlaması yapmış (Türkiye'de olduğu gibi). İki çocuk doğurmak demek (doğurma özü ve çeşitli mazeret yoksa) o ülke nüfusu çok kısa bir zaman sonra bitecek demektir. Zira doğan insan sayısı ölene eş oluyor. Halbuki nüfus artışı için ölenin iki üç katı doğum lazım. İslâm âlemini yok etmenin yolunu böyle buldular ama, akıllı kadınlar bu oyuna gelmiyorlar.

Aburjinliler ne bilsinler beyaz adamın kara vicdanlı olduğunu! Ona aldanmışlar. Derken her geçen gün azalmaya başlamışlar.

Bu arada dindar olmanın fazileti çok sıkça işlenmiş. "Rüya Zamanı" isimli bir dinin insanları iken, ellerine İncil verilmiş. İncil'de de dünyayı sevenin kötülenmesi, paraya pula önem verilmemesi gerektiği işlenmiş. Onları, dünya malına hiç değer vermeyin, ne kadar aç kalırsanız, ne kadar fakir olursanız değeriniz artar, telkiniyle uyutmuşlar. (Dikkat edin, müslümanlara da bu oyun oynanıyor. Allah (c.c.) dünyayı ahiretten fazla önemsemeyin, sadece kendinize biriktirmeyin, infak edin, kardeşlerinize dağıtın, sadece dünyalık olmayın, işe yarar işlerle uğraşın anlamındaki ikazlarını da çıkarları doğrultusunda çarpıttıp kullanıyorlar.)

Aburjinliler ellerine verilen İncil'e yapışmışlar. Bir çoğu "Rüya Zamanı" anlamına gelen dinlerinden dönmüşler. Uyanıp da, "peki bize fakirliği övüyorsunuz da kendiniz neden yığıyorsunuz?" diye soramamışlar. Zira hep içkili olmuşlar. İngilizler onlara en güzel (!) içkileri

sunmuşlar. (Bizde de içki yasak olsun gibi bir laf söylense kıyamet kopuyor.)

Derken beyaz adam kendi ülkesindeki ayyaşları, berduşları, katilleri ve her türlü işe yaramayanları, asker kaçaklarını Avustralya'ya göndermiş, kelle avcılarının hakkından gelsinler diye(!)

Daha sonra beyaz adam burada fabrikalar kurmuş. Siyah adam da çok beklemiş beni alır işe diye. Ama almamış. Başka ülkelerden ucuz elemanlar getirmiş. Böylece siyah adam kendi ülkesinde işçi bile olamamış.

Aç kalmış, sürünmüş siyah adam. Ama oh olsun dedirtmişler bu siyah adam için. "Sen de kelle avcısı olmasaydın!" Dünya halkı her zaman aldatılıyor zaten. Tıpkı Filistin'de olduğu gibi. Zavallı araplardan arazilerini önceleri azar-azar satın aldı yahudiler. Ve bu arazilere o günkü değerinin daha çoğunu ödediler. Ama asıl aldanan zavallı araplar oldu: Yahudiler o arazilere yerleştikçe kuvvet buldular, sayılarını artırdılar. Bu arada "Müslüman siyaset yapmaz" diye de bir fikir ortaya atıldılar. Bunu İslâmî kitaplara da sokuşturdular. Derken onlar siyaset sahnesinde ülkede söz sahibi oldular. Sonra da araplara tekme vurdular. Kendi ülkesinden kovuldu arap. Bir gıdamlık Filistin'de toprak yahudiye kaldı. Dünyanın gözü önünde her zaman Hamas mensupları öldürülür. Sonra da gasp edilen bu toprakları yani İsrail'i Türkiye bile devlet olarak tanır. Hem de Amerika'dan sonra dünyada İsrail'i devlet olarak tanıyan ikinci devlet olur...

Bu defa da Filistinli halkın topraklarının gasp edilmesi yetmezmiş gibi bir de onlara iftirayı basarlar. Sık sık duyarız, Filistinli müslümanlar için söylenir. Hamas örgütü veya ötekiler için.

— Bunlar terörist. Bunlar öldürüyor.

Ve sonra, müslüman öldürerek ün kazanan, deneyimli terörist İsrail'den, Türkiye'deki terör hakkında yardım istendi. Alçak bir ağız aynen şunları söyledi:

— İsrail'den, dostumuz ve kardeşimizin, terörle mücadelesindeki deneyiminden istifade edeceğiz.

Bunu söyleyene kahpenin dölü diyemiyorum. Kahpelerden böylesi doğmamıştır. Şuna bakın, kınaması gereken İsrail'e utanmadan iltifat ediyor! Kendi ülkesini, ellerinden alınan topraklarını savunan insanların bu haklı davasından yana olacağına, tutuyor katil alçağından yana oluyor! Katillerin bile en aşağısı, İsrail'in yanında kat kat üstündür. İsrail'in de, yukardaki sözleri söyleyenden aşağılık nüansı olarak bir basamak seviyesi vardır. Türkiye'yi de almak isteyen Yahudi'nin T.C. sınırları içinde yayın yapan televizyon kanallarında elemanları doludur. En rezalet programlar onların elleriyle yapılmıştır. Bizim yerli kefereler ne kadar islama çatsa bile, onlar kadar rezil programlar hazırlamaya cesaret edememişlerdir.

Aynı zihniyet Aburjinlileri içkiyle, bizim ülkemizin gençlerini de artı olarak seksle uyuşturma gayreti içindeler. Ama avuçlarını yalayacaklar inşaallah.

ŞAŞMAZ DOĞRULAR
ŞAŞAR EĞRİLER VARDIR.

Aburjinliler ellerine verilen İncil'le avunurlarken aradan yıllar geçiyor. Ve bir gün diyorlar ki:

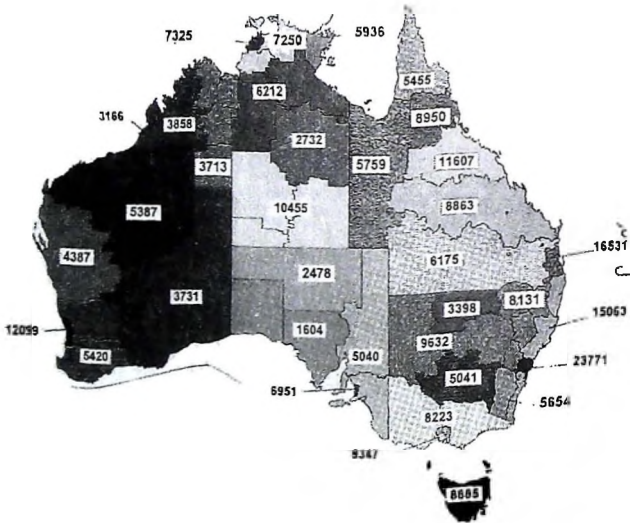
"Beyaz adamın elinde de İncil vardı, bizde de. Bizde vatan gitti İncil kaldı, onlarda da İncil gitti vatan kaldı." Çalınan vatan... Hırsızlık malı vatan. Şimdi haline bakıyor Aburjinli. Tepesinde uçak, yanında lüks villalar. Önünde lüks taksiler. Ama kendisi dileniyor. Bezay adam da karşısına geçip gülerek onu seyrediyor. Atalarının yaptığını bile bile hâlâ atamız hata yaptı demiyor. (Aşağıdaki resim için Emine ve Muhammet Çakır'a teşekkür ediyorum).



5.205

Ve zamanla siyah adam hesap yapıyor ki ne görsün! Meğer nüfus olarak ta bitmişler! 91 sayımında koca bir milletten ortaya aşağıdaki tablo çıkıyor.

Başta nüfus planlamasıyla azalıyor koca millet. Bu firavunlar hep aynı galiba; kimden korkarlarsa onlara nüfus planlaması uygulatıp, kendileri doğumu artırmak için çalışırlar. Mısır firavunu da öyle yapmıştı. Ama Musa (a.s.)'ın çıkışını önleyemedi. Şimdi firavunlar çok, (mecazi mânâda kullanıyorum) artık Musa'lar da çok olur inşaallah. Erkeğiyle kıızıyla.



Evet dilenci yapılmış, uyutulmuş Aburjinliler. Kısırlaştırılmış, kadınların kordonları bağlatılmış. Normal doğuma bile sezeryan denip, sezaryan esnasında kordonları bağlanmış. Taa köylerine kadar gidilip kadınlara spiral takılmış. Haplar verilmiş. Ayağına gitmişler bu defa.

Neler edilmemiş onlara! Uyanmamaları için her yola başvurulmuş. Bir zamanlar yamyam bile denmiş.

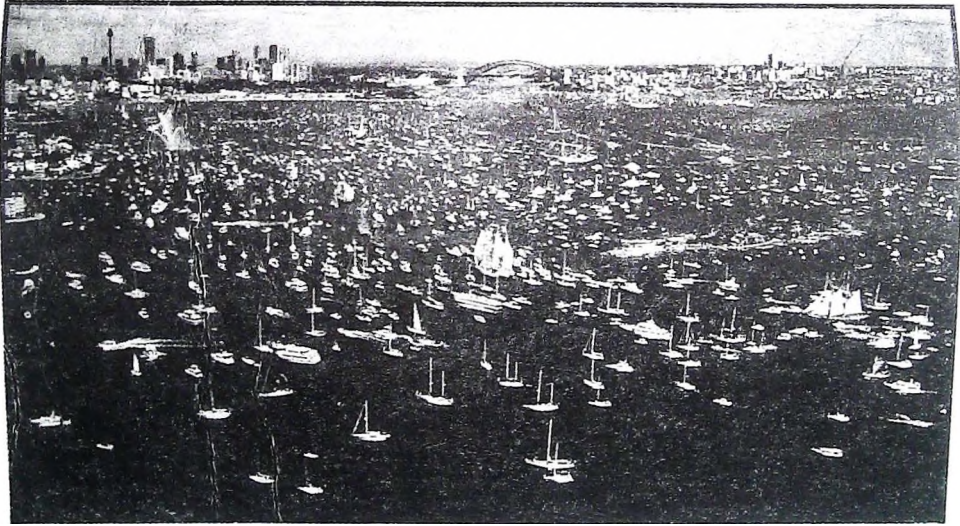
Öldürdükleri yetmemiş, kızlarını alarak, Aburjinlilerin karşısına melez torunlar çıkarmışlar. Acısı her geçen gün artmış, yüz hatları artık acıların kırılgıyla şekilden şekile girmiş.





SYDNEY AUSTRALIA

İngiliz planı uygulamaya koyulmuş. Siyah adamın sefaletine, evsiz barksızlığına inat, gökyüzüne ulaşan modern gökdelenler, kuleler yapılmış.

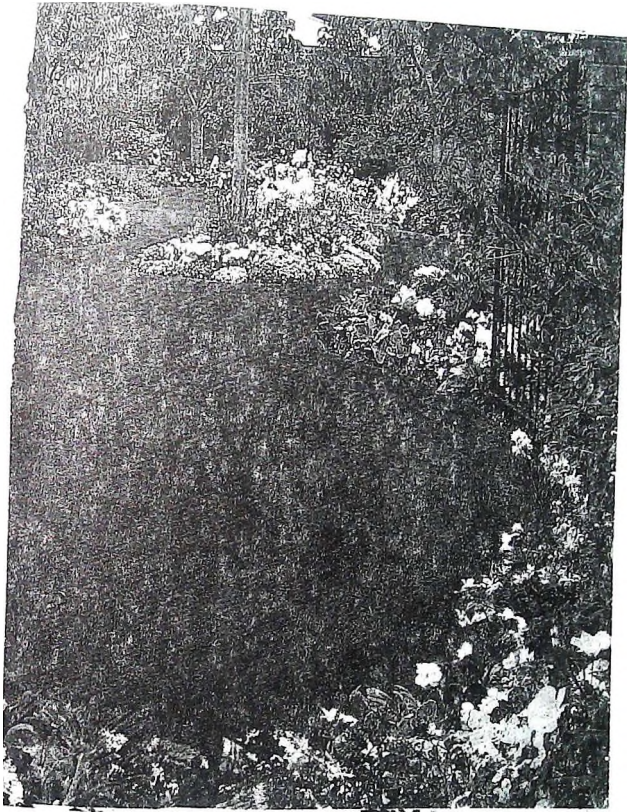


SYDNEY · AUSTRALIA

Gemileri dizmişler Aburjinlilerin denizinde... Bayramlarını kutlamışlar, surundürdüklerine inat.



Aburjinli (yerliler)lerin çocuklarına yaşama hakkı bile verilmezken, yaşayanları aç gezerken, beyaz adam köpeğine krallar gibi bakıyor ve asla vicdan azabı çekmiyor.



Sonra da villaların yollarını bile yalancı cennet yolları yaptılar.

VE ABURJİNLİ UYANIYOR

Çoğu uykusuna devam ederken bir kısım yerliler uyanmaya başlıyor.

Dernekler kurmaya, sosyal faaliyetlerde bulunmaya başlıyorlar. Müslümanlar kendi ırklarına İslâm'ı götürme çabasında oldukları için, daha doğrusu müslümanlara İslâm'ı götürme çabası, bu durumda bu zavallı insanlar, bir ölçü ile hareket edemiyorlar. Dinleri bir kaç işaretten ibaret. Tabii ki onların batıl dinleri bile, değiştiren batı ve Amerika'nın dinlerinden daha insafli, daha dü-rüst. Ama sonuç, iki batıldan bir gerçek olmaz. Bu insanlar vahiy dini üzerinde değiller. Bu insanlara İslâm götürülmeli, Allah ve kanunları anlatılmalı. Düşmandan güçlü olun, âyeti okunmalı. "Yerinizde çakılıp kaldınız" âyetleri tekrar tekrar izah edilmelidir. Tabii ki bu da Avustralya'daki müslümanların yapacağı işlerdir. Bizim kolumuz oraya ulaşmaz, ulaşırsa esirgemeyiz.

Bakın Aburjin ve Torres Strait komisyonu raporundan bazı alıntılar ne diyor:

"Aburjini insanları, işgalden beri, gönüllü veya gönülsüz olarak filme çekilmişler, fotoğrafları alınmış, resimleri çizilmiş, skeçleri yapılmış. Onların sanatlarını bile, mallarıyla beraber çaldılar, defoladılar, yok ettiler. Sanat eserlerini de hiç bir tazminat ödmeden yayınladılar.

Sydney yöresel belediyesi bu sessiz zulmü kaydediyor.

Belediyemiz, Aburjini insanın uğradığı haksızlıklara, sivil, ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel alandaki apaçık görünen eşitsizliği düzeltmeğe çalışacaktır. Bu insanların her türlü haklarını garantileme çabasıdır. Bu çalışma, Aburjinlilerin istikbali için şarttır.

İngiliz sömürsünü artık farkedten bazı Avustralyalıların bile vicdanını sızlatmaya başlıyor. Avustralyalı adam, atasının hatasını görmeye başlıyor, tek tük te olsa. Zaten siyah adam boş durmuyor. Uyuyanlara karşılık uyananlar sosyal hayata adımını atıyor ve şöyle diyor:

Görüşleri

Aden Ridgeway

"Yoğun olarak toprak hakları, kültür ve kalıtım ile ilgili alanlarda çalışmalarım var. Vatan topraklarını, kültürel eşyaların kullanımı, sahiplik ve dili Aburjin toplumu için en önemli varlık olarak görüyorum. Bunlar Aburjin toplum için kimliğinin devamını ve korunmasını sağlayacak unsurlardır. Bunlar bizim en doğal ana haklarımız ve hiç bir zaman bencil şahsi menfaatler için ve yanıltıcı Avrupa modelleri uğruna değiştirilip feda edilmemelidir. Bunlar (Avrupa modellerine dayalı sistem) hiç bir zaman Avustralya'nın ilk insanları, yani Aburjinlerin işine yaramamıştır ve yaramayacaktır. Bunların hepsi için çalışıyorum, bunlar benim amaçlarım ve değerlerim."





Peter Walker

"Aburjin bir papaz, gençlerin bulunduğu cezaevlerini ziyaret ediyor. Aburjinlerin ev sahibi olması bence çok önemli. Bir de Aburjinlerin tahsili. Aburjin talebelerin liseyi bitirmeden çoğunun okuldan çıkmasının sebebi diğer Aburjin olmayan talebeler tarafından alaya alınması ve hatta bazen de ırkçı öğretmenler yüzündendir. Bizim kendi okulları-

mız olması lazım, ilk, orta, lise ve üniversite dahil. Çünkü mevcut olan sistem Aburjin olmayanlara haksız bir şekilde avantaj sağlıyor."

Kadınları da uyanıyor



Margaret Anderson

8 çocuk annesi, 7 üvey çocuğu ve 30 torunu var. Oturduğu yerdeki yerel Aburjin Organizasyonlarında faal bir kişi. Bunlardan bazıları: Aburjin Kooperatifi, Campbelltown Yasal Servis Komitesi vs. Haklarını almak için çalışıyor.

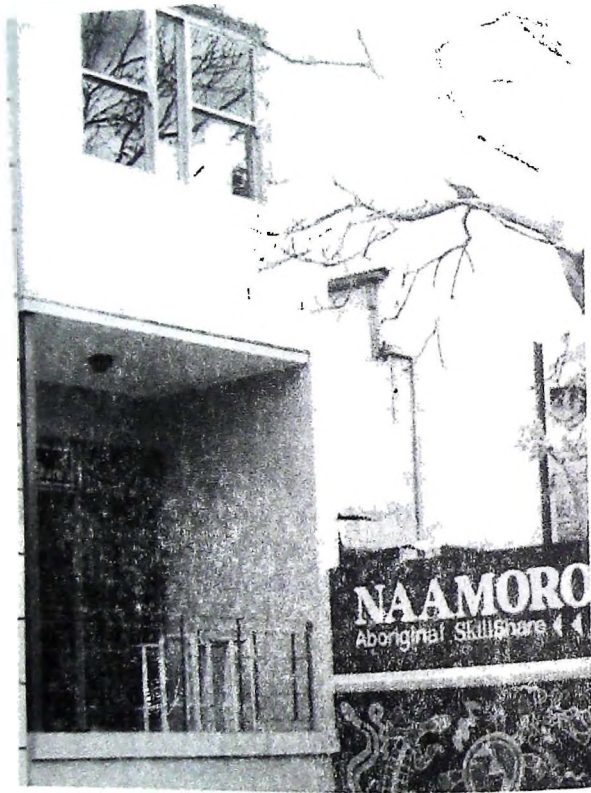
Shane Phillips

Sydney'de doğmuş, evli ve iki çocuğu var. Futbolcu. Toplumda bulunan kendi geleceğini saptama programlarını teşvik ediyor. Yani Aburjinlerin kendi hürriyetlerini kazanmaları için gayret sarfediyor. Gençlerin Hareket Grubu'nda üye ve Nezaret'te Ölen Aburjinilerin Komisyonu sırasında memur olarak çalıştı.



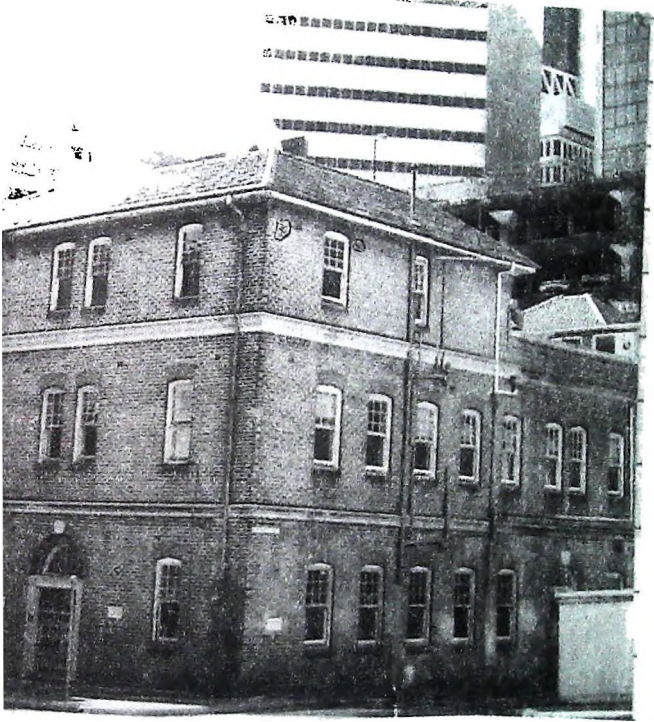
Gördünüz...

Kültürel alana el atmışlar. Fakat ne var ki, çizgileri sömürü sistemiyle yarış etmeye yetecek güçte değil. İdeolojileri belirsiz. Karışık... Toprak alma arzusu, haklarını geri alma niyeti ideoloji değildir. Yarıştığı sisteme alternatif bir çözüm getirilmeli. Yüzündeki boyayı silmek, gravat takıp bıyık kesmek, beyaz adamın gömleğini giymek, etekliğiyle gezmek yetmez. Ne varki ilk adımlar yine de kayda değer.



Yeni tamamlanmış Aburjinler için yapılmış yetenek geliştirme merkezi.

Parklar ve çocuk eğitim yuvaları açıyorlar. İpek kuş dokuyorlar.



En önemlisi, yeni elde edilmiş televizyon istasyonu
7, hükümetten kiralınmış. Aburjin programlarının
m merkezi.

Çocukları İngiliz kültürüyle büyüse de kadınları

çok doğum yapmanın en büyük silah olduğunu anlamışlar. Bu anlayış uyanan kadınları için geçerli. İçlerinde müslüman da var. Ne yazık ki, onlarla yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla İslâm adına yaptıkları tek şey domuz eti yememek. Ne yapsın zavallı, müslüman kardeşleri onları adam yerine koyup kapılarına gitmeyince, ancak bu kadar olur tabii ki.



Trevor Christian,

Küçük bir çocuk iken, misyon okuluna gitmiş. Uzun yıllar Aburjin derneklerinde çalışmış. Şu anda Aburjin Yasa Servisinde çalışıyor. Her gün mahkemelere, hapishanelere gidiyor. Aburjinlere yasa ile ilgili yardımda bulunuyor. Trevor'un özel ilgi alanı ise, "Nezaret'te Ölen Aburjinler" üzerine özel bir komisyonun hazırladığı rapordaki tavsiyeleri değerlendirip, uygulamaya geçirmek olduğunu söylüyor.

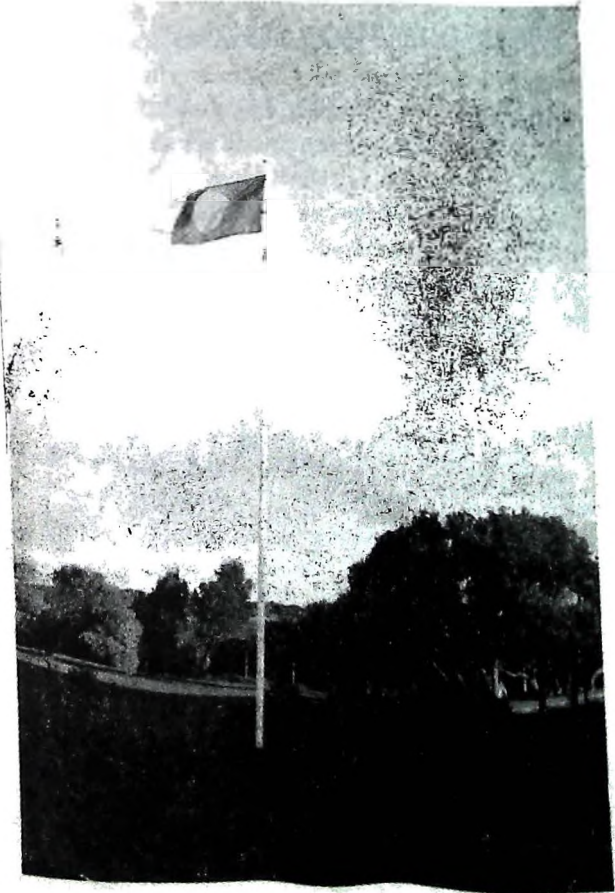


Cliff Foley

Cliff'e göre Aburjin ve Torres Strait Adaları Komisyonunun en önemli işi Aburjinlerin Toprak Hakları konusu ve Ekonomik Bağımsızlıkları ol-

malı. Bu yıl. Avustralya Hükümeti, buranın yerlilerine (Aborijinilere) bazı doğal güzelliğe sahip ve Aborijiniler için hem tarihsel hem de dinleri yönünden mukaddes yerleri "Yerli Tapu Kanunu" adı altında veriyor.

Ve bayrağını dikeyyor Aburjinli. Haydi kolay gelsin. Dilerim Allah'tan, İslâm'ı size getiren olur da, İslâm'ın ölçüsüyle, sizi sömürüp bu hale düşürenlere baş kaldırırsınız.



Her yerde aynı müziği çalanlar Avustralya'da değişmiyor. Burda da dinsizliklerinin her boyutunu işliyorlar.

Avustralya'da İslâm'ın götürülmesi gereken çok insan var. Başta Çinliler. Aburjinler ve ötekiler.

Laik kökten dinsizler işi fark ettikleri için İslâm aleyhine kah çok açık, bazen edebi yazılar arasına sokuşturulan, bazen de serpiştirilen hakaretlerle vazifelerini icra ediyorlar.

Çinlilerin daha çok hıristiyanlığa girdiklerini müşahede ettim. Çok kısa bir araştırmayla bunun sebebini öğrendim. Devamlı İslâm'ın kötülendiği dünyada "dul alan zina işlemiş olur" diyen İncil'i herkes başına taç ediyor. Yani putçulardan herkes! Bir de hıristiyanların kapı kapı gezerek kitap dağıtması, "dini bir sorunuz varsa bize sorun" demesi, onların dertleriyle ilgilenmesi, din sorunu yaşayan Çinlilerin tabii ki ilgisini çekiyor. Çağdaş yazarlar, "Harama bakan gözün çıkarılması lazım" diyen dinle değil, hırsızın kolunu kesen dinle uğraşüyor. En az uğraşanı Pamela Bone. Beraber okuyalım:

Educated Muslim women choose a driven way of life

AT HOME — that is, at home in Saudi Arabia but not in the privacy of her own house in Saudi Arabia — Thuraya Al Arrayed wears the long black cloak known as the abaya and the head covering that is worn by all Saudi women. In Melbourne she is dressed in a white silk-trouser suit, head uncovered, lots of make-up and jewellery. The object in either country, she says, is to dress like everyone else so as



**PAMELA
BONE**

healthy breasts, etc.

(The Age Gazetesi, 9 Ocak 1995)

Tahsilli müslüman kadınlar arabalarının bir şöför tarafından kullanılmasını seçiyorlar.

Evinde, yani Suudi Arabistan'da Süreyya Al-Arrayed, "Abaye" olarak bilinen uzun siyah giysiyi ve başını kapatan siyah kıyafeti giyiyor. (Tam Suudili kadınlar gibi.) Melbourne'de ise beyaz ipek pantolon takımı, saçları açık, bol makyaj ve mücevher takmış. "Amaç, her iki ülkede de, oranın insanları gibi giyinip ilgi çekmemek" diyor Süreyya.

Süreyya Al-Arrayed, daha önce tanıdığım bir çok müslüman kadınına benziyor; bana, İslâm'ın kadınlara karşı ne kadar iyimser olduğunu söylüyor. Süreyya hanım, bir şair, aynı zamanda birkaç Suudi gazetesinde yazı yayınlayan biri. 1980'li yıllarda Amerika'da yaşamış, ve doktorası var (phD). Ona Amerika'dan kalkıp, kadınların araba sürmeye hakkı olmayan bir ülkeye gitmenin nasıl olduğunu sordum. "Problem olmadı" dedi. Çünkü, Suudi'de onu istediği yere götüren bir şoförü vardı. "Çoğu Suudi'li kadının şoförü var ve bu hallerinden memnunar. Bırak, şöförler park yerini arasınlar," diyor.

Suudi Arabistan, belki de çok zengin olmasından dolayı ve belki de siyasî bir temsilciliği olmamasından dolayı (kral tüm gücü elinde tutuyor), dünyanın en gelişmiş, sosyal yardımı halkına veren bir ülke.

Süreyya Al-Arrayed bana diyor ki, Suudi Arabistan yardımsever bir ülke olmakla beraber merhametli ve rahat bir yer. Geçen yılın ilk dört ayında, Suudi'de 24 kişi halkın gözü önünde idam edildi. Suçları, eroin kaçakçılığından bir adamın ırzına geçmeye kadar değişikti. Ben buna merhametli bir ülke demiyorum. "Halkın önündeki

idamlar, başkalarına ders oldu" dedi Bayan Al-Arrayed.

Tarih boyunca, bütün dinler kadınları ezmiş, ama kanunları şeriat olan ülkelerde, diğer ülkelerdeki kadınlardan daha mı kötü muamele görüyor? Ama ya insan hakları gruplarının düzenlediği raporlar, kadınların uğradıkları zulümleri anlatan dökümanlar? Gazete başlıklarında ailesinin onurunu düşürdüğü için öldürülen kadınlar, ya da saçının bir telini gösterdiği için dövülenler?

Buna rağmen, bayan Al Arrayed diyor ki, milyonlarca kadın İslâm'da huzurlu bir şekilde yaşıyorlar. Her kadın hürriyet ve eşitliği herşeyden üstün tutmuyor. İngiltere'de, en hızlı gelişen dinin İslâm olduğu yerde (Avustralya'da da öyle). Bazı İngiliz kadınlar Arap erkeklerle evlenip, onlarla İslâm ülkelerine yerleşiyorlar. Bu kadınlar bağımsızlıklarını çok zengin olmak ile değişiyorlar.

RÖPORTAJLAR

Yazmak istediklerimin hepsini yazamadım ama yaptığım röportajlar bana epey mesaj verdi. İnaniyorum ki değerli okuyucum, size de aynı mesajları ulaştıracaktır.

İnsan!

Kâh bir incir çekirdeği, kâh bir dünya. Her şey onun için yaratılmış. Ama o sadece Allah'a kulluk için yaratılmış.

Bu insan neden yaratıldığını bilmediği zaman hangi sorunun altından kalkabilir? Kendisi var ve varlığının sebebini bilmiyor. Sonra da şarkılara konu ediliyor: "Bilmem ki bu dünyaya ben niye geldim" diye.

Yunanlı.. Yahudi.. demeden hepsi bu sorunun muhatabı. Evrensel mesaj hepsine gitmeli. Bu bizim düşmanımızdır, bu müslüman olmaz, demeden. Bakın İslâm ona gidince neler olmuş? Necla Ateş vasıtasıyla yapılan röportajı okuyalım.

Avusturalya Müslüman Yunanlılar Cemiyeti'ndeyiz. İlk defa duyduğum böyle bir şeyi. Zaten dünyada tek cemiyetmiş bu. İslamic Association of Muslim Greeces in

Australia.

Müslüman olduktan sonra Meryem ismini alan başkan yardımcısı Yunanlıya soruyoruz:

— Bize kendinizi tanıtır mısın?

— "Adım Meryem Bakris. 1968 yılında Melbourne'de doğdum. Beş yıl önce müslüman oldum. İki yıl önce de evlendim. Şu anda İsmail adında bir oğlum var. Müslüman Yunanlılar Cemiyeti Başkan Yardımcılığında bulunuyorum."

— İslâmı nasıl şereflendiniz?

— "Müslüman ama İslâm'ı yaşamayan arkadaşlarım çoktu. Kendileri yaşamıyorlardı ama, inanç olarak dinlerinden de hiç taviz vermiyorlardı. Ben onlara: "Aslında siz hristiyanınız, çünkü bizim gibi yaşıyorsunuz. Sigaranız, içki ve eğlenmeniz, her şeyiniz hristiyanlar gibi," dediğimde, "Hayır, biz müslümanız," diyorlardı. Fakat İslâm'a saldırı olduğu zaman İslâm'a sahip çıkıyorlardı. Bunların çelişkileri sayesinde İslâm'ı araştırayım, dedim. Acaba bu nasıl bir din, diye çok merak etmiştim. İlk iş olarak kütüphanelere gittim. Her lisanda İslâm'ı anlatan kitap vardır dünyada, sadece Yunanca anlatan bir tek İslâmî eser yoktur. Ben de İngilizce Kur'an tefsirini okumaya başladım. Uzun süren çalışmam sonunda anladım ki, İslâm Allah'ın dinidir. Hayatımda böyle bir kitap okumamıştım. İncamım tamam olunca şahadet getirip müslüman oldum. Sonra bu cemiyete üye oldum. Derken başkan yardımcısı. Müslüman olduktan sonra, İslâm'ı yaşayan arkadaşlarla tanıştım. Arkadaşımdan birisi üniversiteye gidiyordu. Bir gün baktım bu arkadaşım örtünmüş. Onunla beraber İslâm davasına başladık."

— Ya aileniz?

— "Ailemi önceden de dinlemezdim. Onların evet dediğine hayır, hayır dediğine evet diyordum. Küçükliğümden beri annemin, babamın anlattığı (İslâm adına) uydurmalara da inanmıyordum. Sonradan gördüm ki Kur'an-ı Kerim 1400 yıl önce gelmesine rağmen bugünün gerçeklerini açıkça anlatıyor. Bu kitabı bir insanın yazması imkansız. Dünyanın şeklini yedi kat gök olduğunu, yıldızları, her şeyi anlatıyor. Kur'an-ı Kerim insanın nereden geldiğini, nereye gideceğini anlattığı için bütün sorularıma cevap buldum. Öldükten sonra dirilmeyi; hesap gününü ve bu dünyanın imtihan olduğunu, anlatıyor. Ve bu bir gerçektir. Ben şimdi gözüm kapalı sonsuza yürümüyorum. Nereye gideceğimi açıkça biliyor ve inşaallah o mekan cennettir. Öldükten sonra bir kemik parçası olmayıp tekrar dirileceğimiz için bana sevinç veriyor. Hıristiyanlıkta bu yoktur. Bu dünyada herkes birbirini taklit ediyor. Sonunun iyi olmadığını bile bile onu takip ediyor.

"İslâm'la şereflenmeden önce arkadaşlarım nereye giderse ben de oraya gidiyordum. Utanma ve haya yoktu bizde. Tek amacımız erkeklere güzel görünmekti. Başka hiç bir şeyin anlamı yoktu. Bana İslâm utanmayı, şahsiyetli olmayı öğretti. Ben bunu unuttur muyum?

"Müslüman olduğumda ailemle 6-7 ay beraber kaldım. İslâm'ı yaşamaya başladığımda ailem çok tepki gösterdi. Müslüman olmamı sonunda kabul ettiler. Fakat namaz kılmamı, ibadetleri ve tesettürlü olmamı istemiyorlardı. Evin içinde ibadet edemiyordum, onun için ailemden ayrıldım ve yalnız kalmaya başladım. Başka çarem yoktu. Ya İslâm'ı, ya hıristiyan ailemi tercihe zorlandım."

— Avustralya'da bulunan müslümanlar için ne gibi düşüncelerin var?

— "Sonradan müslüman olup veya müslüman doğup büyüyen insanlar bana göre aynıdır. Hiç bir fark yoktur. İslâmî kurallara uyduktan sonra fark etmez. Ama, bazen İslâm topluluğunda beraberlik olmuyor, ayrımcılık oluyor. Vay efendim sen Türksün ben Yunanlıyım, gibi ifadeler veya sen bir görüşe bağlısın, ben bağlı değilim gibi ifadeler. İslâm'da bunlar yok ki. İslâm'da sadece müslüman var. Müslümansen bu yeterlidir. Ama İslâmî tahsili olmayanlar bunun idrakine henüz varamamışlar."

— Dünyada bir çok problem bulunuyor; mesela cinayetler, hırsızlık gün geçtikçe çoğalıyor. Bunun çözümünü düşündünüz mü?

— "Bu problemlerin nedeni, insanların Allah'ın bildirdiği kurallardan ayrılıp kendi uydurdıkları kurallara uymakla Allah'tan uzaklaşmalarıdır. Mesela İslâm'da dişe diş diye bir ifade vardır. İslâm'da faiz, içki, kumar, zina ve hırsızlık kesin olarak haramdır. Eğer İslâm devleti kurulursa bu problemlerin çaresi elbette bulunur ve insanlar huzur ve saadet içinde yaşarlar."

"Zaten dünyanın savaş içinde bulunmasının sebebi, insanlar Allah'tan uzaklaştıkları içindir. Allah'ı seven hangi kul, toprak için cana kıyar? Mesela Bosna savaşı bir ırk savaşı değildir, bir din savaşıdır. Onların öldürülmesi Bosnalı oldukları için değildir, müslüman oldukları içindir. İşte bunu anlayamıyorlar. Dün Bosna'ydı, bugün ise Çeçenistan ve yarın Türkiye olur, diye düşünemiyorlar. Müslümanlar bunu niçin anlayamıyorlar, anlayamadım. Hep oyuna geliyorlar. Başlarına seçtikleri batılı zihniyet olunca devran onların oluyor."

— Cemiyetin özelliği nedir?

— "Cemiyetimiz, İslâm'a sokulan hurafe ve bid'atle-

ri kaldırma çalışmaları yapıyor."

— Çok ilginç. Teşekkür ediyoruz. Çok iyi düşünülmüş. Teşkilatınıza kimler girebiliyor?

— "Kapımız herkese açıktır."

— Yunanlı oluşunuzdan dolayı bir problem var mı?

— "Yunanlı olduğumuz halde İslâm'ı bulmuşuz. Kimin ne söylemeye hakkı olabilir? Biz onlar gibi hazır konmadık. Ter döktük İslâm'ı bulmak için. Ayrıca, bizler ailelerimize şefkatle yaklaşıyor, kendi sanatsal kültürümüzü de koruyoruz."

— Son olarak müslüman kardeşlerimize söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

— "Var... Lütfen söylediklerimi iyi düşünsünler, düşünelim. Müslüman müslümandır. Ayrılıkları kaldıralım. Ayrı ayrılar diye hristiyanları eleştiriyoruz, ama biz alâsını yapıyoruz."

"Kardeşlerimi sahabi devrindeki kardeşlik anlayışına davet ediyorum. Sahabi devrini getirmeye davet ediyorum. İnşallah bu gün yakındır. Allah yardımcımız olsun. Bizi doğru yoldan ayırmasın."

— Çok teşekkür ediyoruz kardeşim. Allah razı olsun.

— "Sizden de. Ben çok teşekkür ediyorum."

ESKİ ADI HOLGA YENİ HENA TALEB

Yeni tanıdığım güzel insan, nazik müslüman Kıbrıslı Nevin; davayı temsil edenlerden birisi.

Birgün etrafında, Yunanlı ve diğer yabancılardan müslümanlar olduğunu söyleyerek, ikinci kez beni bir yeni müslümana götürdü. Daha doğrusu, bizi evinde buluşturdu.

Röportajları tercüman aracılığı ile yaptığım için çok kestirme kelimeler seçmek zorundaydım ve öyle de yaptım. Keşke aynı dilden konuşabilseydik te sizlere onların duygularını daha güzel anlatabilseydim.

Yeşil gözlü, mahzun duruşlu bu hanımla başladık konuşmaya.

— Dinimize hoş geldiniz.

Bir müddet durakladı. Ben de zannettim ki, bu din zaten benim de dinimdi, bu da ne demek, diyecek. Derken cevap verdi:

— "Hoş bulduk. Teşekkür ediyorum."

— Bize kendinizi tanıtır mısınız?

— "28 Haziran 1971'de Avustralya'da doğdum. Or-

todoks bir ailenin kızıyım. Beş kardeşiz."

— Hangi yılda müslüman oldunuz?

— "1988 yılında."

— İslâmı yaşamaya nasıl başladınız?

— "Ben müslüman olduktan sonra kimse bana yol göstermedi. Bir akşam müslüman bir aileye gittim. Başımı arkaya bağlamıştım. Kur'an'ı sevenlerin örtünmesi gerektiğini biliyordum. Orda küçük kızların başörtülerini görünce sordum, "Ben bu halimle örtülü müyüm açık mıyım?" diye. Sonra da o gece kapandım. "

— İslâmî tahsil gördünüz mü?

— "Evet, özellikle kitap okurum."

— En çok sevdiğiniz kitabın ismini söyler misiniz?

— "Hadis kitaplarını seviyorum."

— Hazreti İsa'yı, Hazreti Meryem'i yine seviyor musun?

— "Tabii seviyorum. Fakat bu defa tanrı veya tanrının oğlu şeklinde değil, bir peygamber olarak seviyorum. "

— Müslümümanlıkta fark gördünüz mü?

— "İlk iki yıl içinde hiç bir fark göremedim. Şaşkınlık geçirdim. Müslüman oluşumdan hiç zevk alamadım. Kimi peçeli, kimi açık, kimi arkadan bağlıyor, bunlar beni hayrete düşürdü. Bunlar neden ayrı-ayrı örtünüyorlar, dedim kendi kendime. Kimseler yardımcı olmadı. Açıklamadı. Hâlâ daha bazı problemler içindeyim. Sonra evlendim Ukraynalıyla! Beni hayâl kırıklığına uğrattı. Müslüman bu muydu? Ben müslüman erkeği çok farklı bilir, hepsini adaletli merhametli sanırdım!"

Bu arada genç kadın ağlamaya başladı. İslâm bu mudur? Dercesine boşalıyor göz yaşları. Biz de şaşırdık. Bir müddet konuşmadı.

— "Anlatamam" diyormuş Nevin bacıya. "Problem-
lerim çok büyük. Anlatamam."

Bir müddet ağladıktan sonra içini biraz döktü.

— "Müslüman oldum, inanıyorum ki Allah'ın en son
dini İslâm'dır. İslâm güzel ama her müslüman güzel değil
ki. İslâm'ı dinleyen güzel insan olur.

"Ayrıca, dini kurallarda bu gruplar insanı çıkmaza
sokuyorlar. Dini bilgi konusunda öyle zorluklar yaşadım
ki, kimseler elimden tutmadı. Şüpheli sorularıma cevap
arayıp durdum. Sahabi devrindeki, samimi din kardeşler
aradım. Bir de gördüm ki, müslümanlar bile müslüman
değillermiş. Ben derdimi kime anlatayım? Yeni yeni uya-
nıyormuş onlar da. Ben de yeni arkadaşlar tanıdım. Me-
selenin o zaman farkına vardım. Sonunda iyi müslüman-
lar buldum. Nevin hanım gibi."

Bu arada genç kadın hâlâ ağlıyordu.

Demek ki, çıkmazlar aynı çıkmaz. Sorunlar, prob-
lemler hep aynı. Derdin İngilizcesi olmaz. Dert derttir. İn-
sanlığın aradığı özellikler hep aynıdır. İngiliz de sahabi
devri gibi kardeşlik arıyor, Fransız da.

Biz öyle olamayız, deyip işin içinden çıkıyoruz. Aynı
ayetler bizim için de geçerli. Ayrıca hadisi şerifler de gü-
nümüze kadar gelmiş. Bu arada uydurma hadisler arala-
ra sokmuşlar. Bizler uydurmaları anlayacak kapasitede
değilsek te oluruz. Neden İslâm'a yeni girenleri ve eski-
den beri müslüman olanları hayal kırıklığına uğratabım!

Fakat dünya müslümanları âyetleri okumaz ki

ayetlerin tarif ettiği gibi müslüman olsunlar! Okuyanların çoğu zaten kimseyi hayâl kırıklığına uğratmıyor.

Birden aklıma, hemen bu yeni müslümanlar için bir kitap yazmak geldi. Fakat buna imkanlar el vermedi.

Hena ile röportajımız yarım kaldı.

Çok üzgün olarak oradan ayrıldım. Din çıkmazında kalan insanların nasıl bunalım geçirdiğini bildiğim için, o gece uyku uyumadım. Türkiye'de bu konudaki bunalım neyse, burdaki de aynen öyle.

Ey insanlık! Vallahi çok işimiz var. Ne olur acele edelim. Bu insanları alevler içinden kurtaralım. Dünya bizi bekliyor. Biz nelerle meşgulüz?! Yarabbi, kahretme bizi. Belki birgün uyanır da dünyanın ne halde olduğunu görürüz.

Bu düşüncelerle ertesi gün uyandım. Sanki ciğerimi yakan bir ateş vardı. Dünya üzerindeki eksikliklerimizi görmek beni bu duruma getirdi.

Bu gün, benim Gürcü bacım Naime, sonradan müslüman olan bir ailenin anne ile kızını getirdi.

Orta yaşlarda çok zeki duruşlu, kültürlü bir hanım. Henüz örtünmemiş. Zaten her müslüman da kapalı değil, diyordur muhakkak. Bilse ki, Allah'ı gönülden seven ve İslâm'ı bilen hiç kimse açık gezmeyi uzun süre sürdüremez. Ama bunları bu insanlara anlatıncaya kadar aradan çok zaman geçeceğe benziyor.

Mazbut görünümlü genç kız da annesinin izinde... Oturduk, sohbet etmeye başladık. Eski adı Heather olan hanım Ayşe ismini almış. Her zamanki alışkanlığımla sordum:

— Önce kendinizi tanıtır mısınız?

— 1955 doğumluyum. Melbourne'de doğdum. Eski adım Heather'di, yeni adım ise Ayşe.

— Ne zaman müslüman oldunuz?

— İki yıl oldu.

— Neden müslüman oldunuz?

Ben bu soruyu sorunca hanımlar bir birlerine baktılar.

Benim bu soruyu sorma nedenim, birçok insan, genç kız ya da erkek, müslümanla evlenmek için müslüman oluyorlar, sunî bir müslümanlık olunca, eşine kızan hemen eski dinine dönüyor. Bunu bildiğim için soruyorum. Benim için makbul olan müslümanlık, Allah için olan müslümanlıktır. Özellikle röportajlarımı da bu konuya dikkat ederek seçiyorum.

Cevap çok ilginçti:

— "Ben ve eşim çok iyi anlaşılan bir çiftiz. Bir gün bir hristiyan arkadaşım bana telefon açarak şöyle dedi: "Oğlumun vaftiz babası gelecek bugün. İstedim ki bir vaftiz babası da müslüman olsun. Kocan evde mi?" Şok geçirdim. "Neee! Benim kocam müslüman mı olmuş!" Kadın da şaşkın bir şekilde: "Sen bilmiyor musun?" dedi. Beni aptal zannetmesin diye: "Söylemişti de ben unutmuşum," dedim."

"Meğer on yıl önce müslüman olmuş ta benden saklıymış. Müslümanlığımı benden saklayan başka şeyleri de saklamıştır, diye çok sinirlendim. İki yıl kırgınlığım geçmedi."

— On yıl ondan hiç şüphe etmediniz mi?

— "Hayır. İslâmî kuralları yaşamıyordu. Sadece domuz eti yemiyor, içki içmiyordu. Sadece bir gün bir olaydan enteresanlık hissettim ama çıkaramadım. Çocukları kiliseye götürüp vaftiz yapahım dedim. Çıldırılmış gibi ani bir hareketle: "Hayır! Asla buna izin vermem!" dedi. Bu tepkisine çok şaşırmıştım."

— Sonra ne yaptınız?

— "Sonra, kocamın dini nasıl bir şeymiş bakayım, diye başladım araştırmaya.

"Yıllarca süren araştırmamdan sonra bir gün müslüman oldum. Akşam eve gelince kocama söyledim. O da ağlamaya başladı. Ben de sevincinden ağlıyor zannettim. Meğer yine çok sevinmiş ama göz yaşını şöyle izah etti: "Yıllardır benim seni müslüman etmem lazımdı yapamadım. İsterdim ki, bu en mutlu anında ben de yanında olayım." Sanıyorum, bana İslam'ı anlatmadığının üzüntüsünü de çekiyordu. Hemen o gece eşime dedim ki: "Ben bir müslümanım. Nikahsız seninle aynı yatakta yatmam mümkün değil. Sen karyolada yat, ben koltukta yatayım. Yarın nikah kuydururuz. Eşim olmaz dedi, ben koltukta yatarım. Ben dedim olmaz. Gece yarısına kadar tartıştık. Gece yarısı müslümanları uyandırıp onlardan bize nikah yapmalarını rica ettik."

— Demek siz eşinizden daha iyi müslüman olmuşsunuz. O on yıl nikahsız yaşadı, siz bir gece bile yaşamadınız. Sizi tebrik ediyorum.

Gülerek "öyle" der gibi sustu.

— Sonra neler oldu?

— "Çok mutlu günler yaşadık. Sevinçten uçuyorduk. Bu olaydan 2 hafta sonra Türkiye'ye gittim. Orda

çok iyi müslümanlar gördüm. Bununla beraber çok terbiyesizler de gördüm. Mesela biri vardı. Ben ona selamun aleyküm diyordum, o benim selamımı almıyor, ben kendi selamımı kendim almak zorunda kalıyordum. Meğer beni casus görüyorlarmış. O zaman anlayamamıştım. Sonra gün geçtikçe kahrıma gidiyor. Gizli neyiniz vardı sizin, bana neden böyle davranıldı, hâlâ anlayamıyorum.

"Ummadığım yerlerde çok sevindim, ummadığım başka yerlerde de çok üzüldüm, hayâl kırıklığına uğradım. Kendimi ispat etmeye çalıştım. Sonra vaz geçtim. Ben neden müslümanım diye kendimi ispat etmeye çalışıyorum ki, dedim. Ben onlar için mi müslümanım? İsteyen inansın, isteyen inanmasın. Beni Allah biliyor ya, kulları bilmesene ne olur!.. Böyle düşününce rahat ettim."

Doğru, hıristiyanlıkta, papazı aratmayacak kadar kul ile Allah arasına girenler bu durumda ne kadar hata yaptıklarını bilselerdi...

Sordum:

— Size göre, biz ne yapmalıyız? Müslüman olanlara nasıl davranmalıyız?

— "Onlara soru sorma hakkı verin. İnsanlar müslümanlardan korkuyorlar. Çünkü onlar üzerinde çok olumsuz propaganda var. Kimse kafasına takılan soruları hemen sormuyor. Çünkü cahil müslümanlar insana *gâvur* damgası vuruyorlar."

— Müslüman olmadan önce İslâmî cephe nasıl görünüyordu? Yani siz ne düşünüyordunuz?

Ayşe yüzünü buruşturarak cevap verdi:

— "Ooo buçır (Ayy kasap)! Türk kasap, gibi."

— Peki sizce, son yetmiş yıla bakalım. En çok kim-

ler öldürüyor?

— "Biliyorum sonradan fark ettim ki, aslında en çok öldüren müslümanlar değil. En çok ölenler müslümanlar oluyor."

— Bunu farkedenler var mı?

— "Pek değil. Müslümanları zaten tanımıyoruz. Filimlerle tanıyoruz. Filimlerde hep kötü gösteriyor. Filimlerde yahudi yapımı. Yahudi senaryosu."

Bu arada kızı Ünzile araya giriyor:

— "Zaten televizyonlarda ölen müslümanları söylemiyorlar. Amerikalıları, batılıları söylüyorlar."

Genç kızın bunu fark etmiş olmasından dolayı onu tebrik ettim. Evet, dünya belki de kimin kasap olduğunu görmeye başlıyor.

— Şimdi ailenizde durum nasıl?

— "Güzel sayılır."

— Neden sayılır dediniz? Bir problem mi var?

Derin bir iç çekti Ayşe.

— "Olmaz olur mu! Problem çok."

— Mesela ne gibi. Bize duygularınızı anlatır mısınız? Ben de kitaba yazayım. Bu kitabı dava erlerine okutmaya gayret edeceğim.

— "Ben en iyisi size yazayım. Çok uzun. Bu tür duygular tercüme yoluyla anlatılamıyor."

Anlaştık. İki gün sonra faks çekti. Tercüme ettirdim. Biliyorsunuz, tercümelerde yazının ruhundan azıcık eksik aktarmalar olmak zorunda kalınıyor. Bunu göz önünde bulundurarak, tercümeyle beraber okuyalım. Ter-

cüman, romanını yazmak için hayatını dinlediğim ve manken kız romanımın kahramanı Özlem Süsler'dir. Buyrun beraber okuyalım:

Avustralya'da bir müslüman olarak hayatım üzerindeki görüşlerim:

İki yıl,önce şehadet ettiğimden beri, şuurlu bir şekilde İslâm'ı yaşamaya çalışıyorum. Anladım ki (ve böyle düşünmek istiyorum), aklımda ve kalbimde her zaman müslümanlık varmış ve bilmeden İslâmî hayatı günlük hayatımda yaşamışım.

Akrabalarım ve arkadaşlarıma İslam'ı anlatmak oldukça güç. Bunların çoğu gayri müslim ve İslâm hakkında gerçek bir bilgileri yok. Bir müslümanın inancını ve nedenlerini, çoğunluğu hristiyan olan ve batılı şartlandırmaya maruz kalmış bir topluma anlatmak güç. İslâm hakkındaki bu genel bilgi, terörist eylemlerle, Saddam Hüseyin 'Irak'ın kasabı' veya 'Ayatullah Humeyni 'İran'ın delisi' gibi sloganlarla sınırlı.

Medya bile müslümanları devamlı kötü adamlar olarak gösteriyor. Örneğin şiddetli siyasî eylemler anlatan 3 başlık görebiliriz:

1- Bir Amerikalı, Cumhurbaşkanı suikast yapmaya çalıştı.

2- Ramerez isminde birisi molotof kokteyli otobüse attı ve 16 kişiyi öldürdü.

3- Müslüman aşırıcular radyo istasyonunu rehin aldı.

İlk iki haberde kişilikler yok. Üçüncüsü besbelli müslüman. (Lütfen not edin ki, İslâm adına yapılan terörleri tasdiklemiyorum.)

Şimdi bu başlıkları değiştirelim:

1- Baptist Hristiyan, Cumhurbaşkanına suikast girişiminde bulundu.

2- Katolik Hristiyan petrol bombasını otobüse attı.

3- İttihadçılar radyo istasyonunu rehin aldı.

Bu değiştirilen başlıklar başka bir neticeye varıran görüşleri şekillendiriyor.

Her iki örnek ile de uyuşmuyorum, çünkü bence ikisi de ukalâ propaganda.

Devamlı müzakerede bulunduğum akraba ve arkadaşlarım bir başka açıdan da etkileniyorlar. Bu da medyanın Bosna'daki savaş hakkındaki raporları. Raporlar Bosnalı müslümanları ve Sırları içeriyor. Neden Bosnalı müslümanlar ve Sırlı hristiyanlar olarak anlatılmıyor?

Bu tür alenîlik, İslâm hakkında cahil olan gayri müslümanların beynini kemiriyor. Ayrıca insanların meraklarını öldürüp, İslâm ve müslümanlar hakkında öğrenme düşüncesini de engelliyor. İnşallah, etraflı düşünenler, gerekli soruları sorar ve başkaları ile müzakerede bulunur. Aydınlık her zaman ilim ve anlayış (idrak) ile geliyor.

Şahsi Tecrübelerim (Negatif)

Her zaman tam örtünemiyorum dışarda. Bazen bende olmayan cesareti gerektirdiğini görüyorum. Batı kültüründe büyüüp ve gayri müslüman bir semtte yaşamak, kapanmak için şartları çok zorlaştırıyor.

Bazen, tam örtündüğümde, bana tükürdüler, küfür ettiler, başıma mutfak havlusu mu taktın, diye sordular.

Bir cahil kişi yüzüme havlu sarmaya çalıştı. Üzerimde silah var mı, diye sordular. Eğer birisi düşüncesini söylerse, onu bıçaklar mıymışım? Benimle dışarı çıkarlarsa, güvencede olabilirler miymiş? Biri de, kızımı sünnet ettiririm korkusuyla dehşete düştü. Bir de, kocam tarafından ezilip dövölmeyi bekleyeceğimi sanarak şok olanlar var. Kadınlardan, kocam evlenecek sananlar oldu. Çok üzüntü belirttiler. Yani kocam birçok kadın ile evlenecek diye.

Bu örnekler, gayri müslümanların bize ne gözle baktıklarına ışık tutuyor.

(Halbuki, gayri müslim bir erkeğin, hayatına birçok kadın giriyor ama o kadınların nikah hakları gibi hakkı olmadığı için pahalıya mal olmuyor. E.Ş.)

Allah bana onların kuşku duyduğum akıllarını ve nezaketlerini aydınlatmak için güç ve irfan versin.

Şahsi Tecrübeler (Pozitif)

Bazen örtündüğüm zaman gayri müslüman bir yerde örtü ile alış verişe çıkmanın iyi yanları da oldu. Beni tanımayan esnaf, hemen bana servis yapmaya çalıştılar, hem de güzel bir şekilde. Çok yardım ettiler.

Dükkanlara girip çıkan kişiler, önce bana yol vermek için gülümseyerek durup yol verdiler. Bu kesinlikle yeni bir tecrübe idi. İçimden elimde olmayarak gülüp, acaba bu insanlar eğer onlar bana iyi davranmazlarsa, pardesümün altından bir bomba çıkarıp onlara ceza mı vereceğimi sanıyorlar, diye düşünüyordum. (Uçuşan bir kıyafet-pardesü, biraz şüphe verici olabiliyor, biliyor musunuz?)

Çarşıda, yıllardır tanıdığım bir dükkan sahibi, beni görünce, önümden üç kez gelip geçti. En sonunda beni

tanıdı, hemen yanıma koşup, sırtımı sıvazladı ve onu durdurmaya fırsat bulamadan, elimi kendi iki elinin arasına alıp, neredeyse koluma çıkartacak şekilde sallayarak, "Bravo sana arkadaş!" dedi.

En yakın arkadaşım gayri müslüman. Uzun bir müddet ona bu yeni hayatımdan bahsetmedim. Onun görüşlerine saygım var ve onun bana gülmesinden ya da beni reddetmesinden korkuyordum. Ben bu aşırı çekingenliğimden dolayı, gerçek bir arkadaşlığın sevgisini ve gücünü küçümsemek gibi büyük bir hata işledim. Arkadaşıma söylememek ile onu mahrum edip incittim. Ayrıca onu gizli nikahıma davet etmemiş ve bahsetmemiştim de. Her zaman bunun için pişmanlık duyarım. Arkadaşım bu yörede örtülü olma zorluğunun farkında ve anlayış gösteriyor. Bana destek olması için o da örtünüp benimle dışarı çıkmayı teklif etti. Bana açık bir şekilde, ben ona daha sormadan, hangi yemeğinde domuz eti olabileceğini söylüyor. Beni günahattan korumak için arkadaşımın beni kabul etmesi (inancımınla birlikte) bir iyilik benim için. Sadece başkalarının da onun yarısı kadar kabullenmesini diliyorum, inşallah.

Ailem, bizim inancımızdan dolayı, daha güvencede hissediyor kendini. Çocuklarım, İslâm'ı yavaş yavaş yaşamaya teşvik ediliyor. Başkalarının örneğinden öğreniyorlar.

Sonuç olarak, bugünkü insanların birçoğu içinde bulunduğu toplumdan ve ahlâksız değerlerinden utanç duyup öğreniyor. Çekirdek aile bir çok keresinde yok oluyor. Boşanma ve evlenme öncesi ilişkiler normal olarak kabul ediliyor ama bir çok durumda tasvip edilmiyor.

İslâm'ı öğrenmeden önce bütün bunlar ve daha bir-

çok şey beni endişelendiriyordu. Kur'an'ın bir çok ayetini ve diğer İslâmî yazıları okuduktan sonra anladım ki, bütün cevaplar İslâm'da. Sadece pratiğe geçirmek lazım.

Müslüman olmanın ilâhî tecrübesini anlatabilecek lâıyk bir sıfat bulamıyorum. Bu bütünlüğü hissedebilmek için insanın müslüman olması lazım. Sanıyorum ki bu da içinden çıkılması zor olan bir durum. Eğer müslüman isen elhamdülillah, değil isen, o zaman inşallah.

Ekstra Sorular

1- Neden bazı müslüman erkekler, kapalı veya açık kadınların elini sıkmakta ısrar ediyor?

2- Devamlı olarak posta kutuma Hristiyan, Huteran, Yahova, Kristadelfian v.s. yazılar konuluyor. Neden İslâm hakkında bir yazı, broşür v.s. konmuyor?

3- Neden müslüman kadınlar ezilmiş ve akılsız olarak görülüyorlar?

4- Eğer heykeller (insan/hayvan heykelleri) haram ise, niye fotoğraflar haram değil?

5- Eğer domuz eti haram ise, domuz derisinden yapılmış çantalar, cüzdanlar v.s. haram olmuyor mu?

6- Sigara içmek haram. Niye bu kadar çok müslüman içeriyor? "Kendinizi öldürüp, yok etmeyin; çünkü Allah size en bağışlayıcı olandır." (Nisa, 4: 29) "Kendi elleriniz ile kendi mahvınıza sebep olmayın." (Bakara 2:195) âyetlerini neden dikkate almıyorlar?

7- Çocuklarıma okulda evrim geçirmek (değişime uğramak) ve Darwinizm teorileri öğretilirken, onlara yaratılışı nasıl anlatabilirim?

8- Bankada olan param için biriken faizi ne yapa-

bilirim?

9- Duydum ki Türkiye'de 77 milyon insan varmış ve çoğu da müslüman imiş. Öyle ise neden oradaki insanlar, şeriat (veya şeriatı isteme) hakkındaki görüşlerini açıklayamıyorlar?

10- Ben Türkiye'ye ziyarete gittim ve sokaklarda birçok kapalı kadın gördüm. Bu kişiler inançlarından dolayı herhangi bir hücumla maruz kalıyorlar mı (gerek dille, gerek hareketlerle v.s.)?

11- Burada, Avustralya'da Başbakan'a veya herhangi bir hükümet görevlisine yazıp, siyaset hakkında, veya yan komşumun havlayan köpeği hakkında, istediğim konuda yazmakta hürüm. Aynı şey, umumî (halka ait) gazetelerin vs. için de geçerli. Eğer burada Türk hükümetinin benimsediği bir şey söyler ya da neşredersem ve Türkiye'yi sonra ziyaret etsem, benden öd almaya veya bana saldırıda bulunmaya teşebbüs ederler mi? (Saldırı derken, dille de olabilir bu.)

AYŞE'NİN FAKSINA CEVAP

Faksı beraber okuduk. Ayşe hanımın sıradan biri olmadığını sanıyorum daha iyi anlamış olduk.

Arada bir örtünerek kendisini baş örtüsüne alıştırmaya çalışan Ayşe'yi dilerim bizim yerli Ayşelerimiz, Ahmetlerimiz iyi anlarlar.

Ayşe'nin soruları bir hayli önem taşıyor. Hemen onun sorularına cevap vermeye gayret edeceğim. Allah'tan dilerim ki faydalı olur.

Sevgili Ayşe;

Beklediğin cevapların hepsini değil ama bir kısmının cevabını vereceğim. Dilerim Allah'tan, sen öyle bir âlime kadın ol ki, İslâm'da bilmediklerimizi biz senden öğreneelim.

1. Sorunda diyorsun ki, neden bazı erkekler illa da kadınlarla tokalaşmak istiyor?

İslâm medeniyetinde gönül birleşmesi vardır. Gönüllerin tokalaşması çok önemlidir. Kadın erkek tokalaşmasına izin yoktur. Tokalaşmayla başlayan tenlerin sürüşme olayı, bu gün öpüşmeye kadar geldi.

Her türlü yozlaşmanın özü, İslâm'da önceden kesi-

lir. Ayrıca haramlık imtihan içindir.

Durum böyle olunca, kimi erkek bunları bilmediği için tokalaşmakta ısrar ediyor. Kimi erkek te bildiği halde inadına ısrar ediyor. Kimi de ellerinin havada kalışından utanç duydukları için, "elim boş dönmesin" diye ısrar ediyor.

2. sorunu özetle alıyorum. Diyorsun ki, "Devamlı posta kutumda hristiyanların mektupları var. Neden müslümanların mektupları yok?"

Ah kardeşim Ayşe! Beni bu sorunla nasıl can evimden vurduğunu bilebilir misin acaba? Evet can evimden vurdun. Yıllardır ben aynı derdin hüznünü yaşıyorum.

Bizdeki teşkilatların en eksik yönü de budur zaten. İslâm, sadece müslümana veya Türk'e Arab'a gelmiş gibi herkes kendi ırkına İslâm'ı anlatma çabasında. Halbuki, Allah İbrahim Sûresi'nin başında, Kur'an'ın bütün insanları kurtarmak için indiğini bildiriyor. Daha bir çok nasslarda da aynı vurgu devam ediyor. Bunu henüz tam anlamadık. Onun için de, bir çok hristiyanın müslüman olması gecikiyor.

Geçenlerde bir hanım anlattı.

Pazarda iki hanım dolaşıyorlarmış. Bir hristiyan hanım gelmiş, bu kapalı hanımlara sormuş:

— Bu sıcakta neden böyle kapandın?

— İslâm'ın emri olduğu için, demişler. Biz müslümanız.

— Dini bilginiz varsa size bir soru sorabilir miyim, demiş hanım.

— Tabii buyrun, demişler.

Hıristiyan hanım şöyle demiş:

— İsa Allah'ın oğlu değil diyorlar, doğru mu?

— Tabii ki değil. İsa aleyhisselam Allah'ın peygamberidir. Biz böyle inanırız.

— Şaşırdım. Çıkmazdayım. Cehenneme gitmek istemiyorum. Ne olur bana doğruyu anlatın, demiş.

Aynı ricayı bir de komşusu yapmış. Nice hıristiyan veya ateist bilinçli bir şekilde İslâm anlatıldığında İslâm'a girecek ama bizde iş yok, laf çok. Fazla çalışmayız ama çok fazla tenkit ederiz. Hiç bir iş yapmayanlar bile, oturduğu yerden ahkâm kesip çalışanları durmadan eleştirir. Kendisi de elle gösterilecek bir iş yapmış değildir. O yüzden atalarımızın bir sözü vardır. "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz" derler. Müslümanların çoğu karanlık rejimlerde lafçı oldular. Ne İslâmî tahsil görürler, ne de bir iş yaparlar. Zamanları laklakla ölür gider. Sonuç: Hebaen mensura.

Teşkilatlarda bu lafçı takımlarından çok vardır. Bunlar kuru kalabalıklardır. Bir iş versen bilemez, ama bilir gibi durur. Teşkilatların tüzüklerinde yabancılara İslâm'ı götürmek gibi bir kayıt ta göze çarpmaz. Bu aksaklıkları ben gördüğüme göre, onlar da görmüşlerdir herhalde. Sanıyorum, ikibinli yıllarda, İslâm âlemi bu eksikliği fark edecek. İnşallah, hurafe dolu kitaplardaki saçmalıkları değil de, posta kutusuna İslâm'ın özünü bildiren broşür-mektuplar konur.

Şimdi bizi affet Ayşe kardeş. Paralar ilmin menfaatına gereği gibi kullanılmaya yeni başlıyor. Yeni yeni uyanmaya başladı İslâm âlemi. Osmanlının çöküşü de, İslâm'dan kopuşla başlamıştı. Allah âyeti kerimesinde, "İslâm'ı yaşarsanız, size iktidar da, izzet gibi menfaatları

da veririm" diyor. Bu demek olur ki, İslâm yaşanmadıkça, iktidar da, izzet de yok oluyor. Biz iktidarda olmadığımız zamanda İslâmî değerler yerine uydurmalar okutuluyor bize. Velhasılı Ayşe kardeş, hem kalplere hem posta kutularına gidecek olan hizmetler gecikti. Ben buradan sesleniyorum.

Yetenekli olan müslümanlar, Allah aşkınıza el ile yazarak imkan buldukça yazın ve posta kutularına atın. El yazısı daha anlamlı, daha değerli olur. Tatlı dille anlatın, yazın. Eski hristiyan kitaplarında bir peygamber geleceği yazılıdır. Hâlâ Tevrat ve Helmut'ta yine yazılı. Yahudiler hâlâ bir peygamber bekliyorlar. Bizim peygamberimiz Arap olduğu için ona iman etmediler. Irkçılık yüzünden inat ediyorlar. İncil'de de yazılı. "Benden sonra bir kurtarıcı gelecek, ona tabi olun" diyor İsa (a.s.).

Bunları bilen papazlara İslâm'ı anlattığımızda çok çabuk müslüman olanlarına şahid oluyoruz.

Lütfen gençler!

Boş durmayın. Yazın ve posta kutularına ellerinizle koyun, insanlara İslâm'ı anlatın. Allah rızası için bunu kulak ardı etmeyin.

3. sorun: "Neden müslüman kadınlar, ezilmiş ve akılsız kadın olarak biliniyorlar?"

Bunun sebebi bir tane değil. Ben bu konu yüzünden İSLAMDA ERKEK adlı bir kitap yazdığım halde problemleri bitiremedim. Hepsini yazamadım.

Bu sorunun birinci sebebi, gerçekten, İslâm'dan uzaklaşan İslam âleminin erkekleri kadını ezdi. Bunu saklayamam, saklasam da görünen köy kılavuz istemiyor.

İslamsızlık, İslâm'ı yaşamamak zulmü doğurur.

Ben burada kadınları da biraz suçluyorum. Neden? Erkekleri kadınlar kucaklarından geçirdiler. Onları kadınlar büyüttüğü halde onları kadınlara zulmedenler olarak büyüttmüş! Gördüm ki bir toplum İslâm'dan uzaksa, kadınıyla erkeğiyle uzaklaştığı için çocuklar İslamî eğitimle büyütülmüyor. Toplum felç oluyor. Böyle olunca, adale gücü olan zayıf ezdi, parasal güç sahibi fakiri ezdi. Sonuçta, İslâm'ı yaşamayan, cuma müslümanı olan, ya da namazını kılıyor ama insanlıktan bîhaber olanlar kadınları ezdi. Öyle çok ezdi ki, bu bir medeniyeti yıktı.

Bu ezilişin asıl sebebini bilmeyenler bunu İslâm'a mal etti. Böylece ezilen kadın ortaya çıktı.

Eee kim ezilir? Pısrıklar, kendilerini korumaktan acizler ezilir. O zaman da müslüman kadın aptal görünümüne büründü. Dolayısıyla asıl suçlu İslâm âlemi oldu.

Artık bu tablo değişiyor. Mücahide kızlarımız, kadınlarımız var. Kadınların ezilemeyeceğini bilen ve uygulayan erkeklerimiz var.

Ne hak ye, ne hakkını yedir, kurallarını uygulayanlar var.

Çok değil, hemen 21. yüzyılın başlarında, müslüman kadının ne olduğunu dünya bilecek. Çünkü müslümanlar İslamî kimliğin bütün özelliklerini taşımaya başlamış olacaklar.

Sorunun birinci nedenini kısaca özetledim. İkinci nedeni de, İslâm âlemi hakkında çok fazla olumsuzluklar anlatıldığı halde, batının dayak yiyen kadınları pek fazla konu edilmiyor.

Başka sebepler de var ama ben bu kadarını, (şimdilik) yeterli görüyorum.

4. sorun: "Heykeller haramsa, neden resimler haram değil?"

Resim haram değil ancak haram resimler de vardır. Heykellerin haramlığı Rasul  llah'ın dilinden s  ylenmiştir. Nedeni yoktur. Haram olduğu için haramdır. Ayrıca bu çağda fotoğraf çok zarur idir. Ama heykel zaruri olmadığı gibi, bir heykelin yapımı için milyarlarca para harcanmaktadır. Bu da israf ve haramdır. Ama haramlık oranları heykelin şekline göre, heykel edinme şekline göre boyut değiştirir.

5. Domuzun haram olan etidir. Hristiyanların domuzdan çanta vs. yapmasında sakınca yoktur. Müslümanlar domuz mamulleri caiz bile dense midesi bulandığı için zor kullanır. Bütün derileri kullandık da sıra domuz derisine mi geldi?

6. Sigara konusundaki sorunuz çok güzel. Bence cevabını da beraberinde getirmişsiniz. Neden? Nedeni İslâm'ı güzel dinlememektir tabii ki.

7. sorun: " ocuklarıma yaradılışı nasıl anlatabilirim?"

Bir defa Darwin teorisi artık iflas etmiştir. İnsanların maymundan gelmediğini ispatlayan bilim adamları her geçen gün artıyor. Diyorlar ki:

— Maymunda 18  ift kromozom var. İnsanda ise 23 çift kromozon vardır. Bir kromozom tabiatın gereğini yerine getirip bedende gerekli yeri geliştiriyor (beyin ve göz gibi). Ama bir kromozom başka bir kromozom oluşturma özelliğine sahip değil. O halde 18 çift kromozom 23 olmaz. 23 kromozom da 18'e inemez. O halde maymun teorisi tabben öldürülmüştür. Bunları 18. asrın ortalarında bilim bilmiyordu. 20. asırda elde edilen bilgilerden Dar-

win haberdar değildi. Sonradan sinsileşen (ateist) Darwin Allah'a savaş açma küstahlığını göstermiş.

Darwin'in ortaya koyduğu delillerde insanı güldürecek özelliklerden birisi şudur:

Darwin bir çene buluyor. Bu çenenin biri alt, birisi üst çene.

Yıllar sonra onun bulduğu çenenin bir parçasının maymuna ait olduğu ispatlanıyor. Darwin kendisini de maymuna benzettiğinden dolayı olsa gerek, bu kemiklere çok inanıyor. Bu konuda bilimsel kitaplar çok yazıldı. O kitaplardan çocuklarınıza mutlaka okutunuz.

Ayrıca, yaradılışı merak edilen canlı sadece insan değil ki, onun maymundan geldiğini söyleyip işin içinden çıkalım. İnsan kadar ilginçtir kuşların yaradılışı. Bir yumurta içinde koca bir dünya gizlidir. Düşündürün çocuğu, o yumurtanın içinde tüy nerden oldu? Gözler, gaga, ayaklar. Yumurtanın kabuğu, tavuğun karnında yumurta oluşturan etten fabrikanın ilginçliği. Tavuğun yavrularına bakma iç güdüsü. Tek tek izah edilmeli. Bunlar kendi kendisine nasıl olur? Acaba hangi akıllı kuşlarında maymundan geldiğini söyleyebilir? Hadi diyelim o da maymundan gelmiş olsun, develer, koyunlar, bahıklar, zürafalar, kediler, dağlar, çiçekler, güneş, yıldızlar, dereler, denizler vs. nerden geldi?

Bir muammalık var kainatta. Bu muammalığın sırrı Allah indindedir. Allah her şeyi ilk başlangıçta yaratmıştır. Hiç bir şey yokken sonradan kurulan bu düzeni güzel anlatmak lazım. İnsan maymundan gelmiş olsaydı bile, onun da bir yaratıcıya ihtiyacı var. Darwin'in dediği gibi, insanın balçıktan meydana gelmesi mümkün değildir. Kurbağaların dilini bilsek te Darwin'in teorisini kur-

bağalara anlatmış olsak, kurbağalar bile Darwin'e kahkaha ile güler ve derler ki:

— Geri zekalı adam, biz bile balçığın içinde olduğumuz halde balçıktan kendi kendimize olamazdık, bizi bir yaratan var. O da Allah'tır.

* * *

Bu konuda kitaplar okumanızı tavsiye ediyorum. Yaptığım açıklamalar yeterli değildir.

* * *

8. soru. Faiz fakirin hakkıdır. Fakirlere verilir. Müslüman fakire de verilir. Zira zaten o para onundu. Faiz yoluyla onun sırtından alınmıştı. Faizin de ne olduğu iyi bilinmelidir. Faiz, müslümanın bir başka müslümana parayı satması veya satın almasıdır. Detayları araştırmanızı tavsiye ediyorum.

9. Sorun: "Türkiye'deki insanlar, neden şeriatın İslâm olduğunu bilmiyorlar?"

Bu nedenleri yazamıyorum Ayşe kardeş, çünkü yasak. Seninle yüzyüze görüşürsek inşaallah o zaman anlattırım.

* * *

Böylece, özet halinde bir kaç cümleyle bir şeyler anlatmaya çalıştım. Biliyorum bunlar yetmez.

Hıristiyanlıkla İslâm arasındaki farklar, İslâmın hak din oluşunun delilleriyle izahı lazım. Onu başka bir kitapta arayın kardeşlerim. Bulamazsanız bana yazın. Kendi kapasitemin elverdiği kadarını, çok mecbur kalırsam size yazarım. Bana yazın. Adresim:

P.K. 48 Fatih-İstanbul

Mümkünse Türkçe'ye çevirtip gönderiniz. Kimseyi bulamazsanız İngilizce de yazabilirsiniz.

Sizler,

Sonradan müslüman olan kardeşler, hepinizi ayrı ayrı selamlıyor, sizlere karşı vazifemi yapamadığım için kendimi suçluyorum. Bizi, özellikle beni affetmenizi, huzur-u ilahide davacı olmamanızı diliyorum.

Allah'a emanet olunuz.

Bu bölümü İngilizceye çevirttim.

Yabancı memleketlerde, özellikle Avustralya'da, hemen hemen her müslümanın bir yabancı komşusu var, istedim ki ona okutsun.

Türkiye'deki kardeşlerime gelince;

Size de bir gün bir misafir gelebilir. Onun eline bu kitabı verip, "Şu bölümünü dilerseniz okuyun" diyebilirsiniz.

İngilizce olan sayfaları çevirin, daha anlatacaklarım bitmedi.

Beforehand her name was Holga, her new name is Hena Taleb. I have just must this nice person named sister Nevin. She is a courteous Cyprian muslim who is representing the couse (of islâm).

One day she told me, that she knew many Greek and foreign converts to Islâm, and for the second time intradoced me to a new convert. We met with the new muslim Hena at sister Nevin's house.

Since, I was conducting the interview via an interpreter, I had to choose very short abbreviated terms. I wish that I could have conducted this interview in English, then I would have been able to explain it in a better manner.

We beyan to talk with Hena, a green eyed sadlooking lady.

— Welcome to our religion.

She paused for a moment. I thaught she was about to say: "I thought it was my religion too, what do you mean?".

— Thank you.

— Can you please intraduce yourself?

— I was born on the 28 th of June 1971 in Australia. I am the daughter of an Orthodox Christian family, with 5 brothers and sisters.

— When did you become a muslim?

— In 1988.

— How did you begin to live Islâm?

— Once I become a muslim, nobody showed me the way. An evening I went to a muslim family's house. I had

my hair covered and tied the scarf at the back, because I knew that people who loved the Kuran, must cover. When I saw the young girls with their hair covered I asked them "Am I covering properly now, with the way I'm wearing my scarf?" From that night onwards, I began to cover myself properly.

— Did you have an Islamic education?

— Yes I have read numerous books.

— Can you name your favourite book?

— I like hadith books the most.

— Do you love Jesus and Mary?

— Ofcourse. This time not as the son of God but, as a prophet.

— Did you see a difference in Islam?

— Within the first two years, I could not see any difference. I was bewildered.

I could not enjoy being a muslim. Some women wore a veil on their face, some did wear a cover at all, some tied their scarves at the back of their necks. This really amazed me.

I thought "Why are they all covering differently?"

"Nobody helped me, or explained anything. I still have certain problems. Then I got married with a Ukrani-an! I became disappointed with him. Was this a muslim? To my knowledge muslim men were different, they were fair and affectionate."

Then the young woman began to cry. It was as if she was saying "Is this Islâm?"

We were quite shackled. She could not speak for a while.

Apparently, she was saying to sister Nevin that her problems were so great, she could not explain. After she sobbed for a while, she began to be brief to us.

— "I have embraced Islam, and I believe that Islam is the last religion of God. Islam is beautiful but, every muslim is not so beautiful. If one listens to Islam then, one becomes beautiful."

— Furthermore, certain groups push people regarding religious rules so much that, one ends up in a cul de sac. I experienced so much difficulty, regarding itself of religion. Nobody held my hand. I continued looking for answers to my suspicious questions.

I kept searching for muslim friends, who were honest like the ones who were companions of the prophet Muhammed (pbuh).

To my amuzement, I realised that even Muslims were not true muslims. Who should I explain my problem to. They tell me, that they are just waking up to the facts too. I have met new friends too, such as sister Nevin."

She was still crying.

So the problems are the same. The characteristics people are looking for, are the same. The English person and the French, they are all looking for brothers/sisters, like the ones during the time of the comparisons.

We dismiss this thought by saying that we cannot be like the companions. We read the same verses. Are hadith more important than verses of the Quran. Furthermore, hadith have been recorded to this day. In the mean-

time they have made up some untrue hadith. We have the capacity to detect these unfounded hadiths. If we do not have the capacity, we will develop it. Why should we disillusion new muslims and other muslims?

But world muslims do not read these verses (from Quran) to become such muslims. A majority of the individuals who to read, do not disillusion anybody.

Suddenly I thought of writing a special book for these new muslims. Unfortunately the circumstances did not allow this.

Our interview Hena was left unfinished. I was very upset, when I was leaving the place of the interview. Since, I knew what kind of crises people experienced when they had religious concerns, I could not sleep that night. The crises suffered here, is the same as the crises in Turkey.

O humanity! We have a great deal of work to do. Please, let us hurry. Let us save these people from the fire. The world is waiting for us. We are wasting time with trivial matters.

O lord! Please don't damn us. Perhaps one day we will wake up and see what the world is in today.

I woke up with these thoughts the next day.

It was as if there was a fire burning inside me. Seeing the world wide deficiencies has brought me to this state.

Today my sister from Gurjistan, brought a family (mother and daughter) to introduce to me.

The mother was an intelligent and cultured looking middle-age lady. She was not covered as yet. She probably

says "not all muslims are covered anyway."

If she knew, that one who sincerely loves God, and knows Islam, cannot continue to live without covering. It looks as though it will take a long time to explain this to them.

To innocent looking girl is following her mother's footsteps.

We sat down to begin our conversation.

The mother's former name was Heather, her new name is Aisha (Ayşe).

I begin to ask her out of habit.

— "Firstly, can you intraduce yourself?"

— "I was born in Melbourne in 1955. My former name was Heather, now my name is Aisha (Ayşe)."

— "When did you become a muslim?"

— "Its been two years."

— "Why did you become a muslim?"

When I asked this quistion the ladies looked at each other.

The reason why I ask this question is that, many young male or female muslims become muslim in order to get married. When it is a false conversion to Islam, later, when one partner gets angry with the other one, he/she turns to his/her former religion.

Of course, the acceptable one, is the one who becomes a muslim for the sake of Allah. I choose my interviews according to this characteristic.

The answer to my question was very interesting.

Aisha: "My husband and I are a very happy couple."

One day my christian friend (phone) called me and Said:

"My son's Godfather is coming today. I wanted his other Godfather to be a Muslim. Is your husband home?"

Aisha: "I was in shock."

Aisha: "What! Has my husband become a muslim?!"

The woman on the other side of the line asked in a confused tone: "Didn't you know?"

Aisha: I replied "Oh, I know. He told me but, I forgot."

I said this so that she did not think of me as a fool.

Apparently, my husband had become a Muslim ten years ago but, concealed it from me.

This made me feel very upset. I felt hurt for two years.

— During those ten years, did you are feel suspicious about him?

— No. He was not a practicing Muslim. He only refused to eat pork or drink alcohol.

Except, one day I felt there was something interesting after a certain event but, I could not make it out. I suggested that we take the children to church in order to have them baptised. He replied with a sharp "no" as if I was crazy. He commented further, saying "I will never allow this to happen."

Aisha: I was astonished at his reaction.

— Then what did you do?

— I began to investigate my husband's religion to see what it was all about.

After years of researching Islam, one day I became a muslim. When my husband came home that evening, I confessed to him that I had become a muslim. He began to cry.

I thought they were tears of joy. He said he was happy ofcourse but, explained his tears in the following way.

— "For years I should have tried to teach you Islam but, I could not do it. I wish I could have been with you during your huppiest moment."

— "I think he was feeling the pain of not having explained Islam to me."

Aisha: "That night I told my husband the following. I am a muslim too now. It is not possible for me to sleep in the same bed with you without an Islamic wedding. You can sleep in bed, I'll sleep on the couch. Tomorrow we can have our Islamic wedding. My husband replied:

— "No. I'll sleep on the couch."

Aisha: "I said, no, I will. We kept arguning about it until midnight. We woke up our Muslim friends in the middle of the night so they could perform our Islamic wedding.

Emine: That means you are a better Muslim than your husband. He lived with you for ten years without an Islamic marriage where you did not stay within for even one nihgt without your wedding.

I congratulate you.

— Most of the people who are dying today are muslims, do you notice this?

Aisha: "Not really. We don't know Muslims any way. We know them from the films we watch, which are all quite negative. These films scenarios and productions are by Jews.

Her daughter comes into the conversation at this stage.

— They don't report the muslims who die on T.V. anyway. They report the Americans and westerners.

— I congratulated the young girl because she noticed this. Yes, perhaps the world is beginning to see who the butcher is.

— Now, how is the situation with your family?

— Good, I suppose.

— Why did you say I suppose. Do you have a problem?

Aisha took a deep breath and sighed.

— Ofcourse I have many problems.

— Such as what? Can you explain your emotions to us, so I can write it in my book.

I will endeavour to have this book read by people who are struggling for this cause if they accept to read it.

— I had better write to you. This type of interpreting makes it hard to explain my emotions.

— We agreed. Two days later she sent me a fax. Since I did not know what was written in the fax, I had it translated. You know, that some of the meaning gets lost

in the translation. Keeping this in mind, let us read the translation together. Ozlem Susler the translator, is the former model whose life I am writing as a biography. Let us read it together.

A comment on my life as a Muslim in Australia

Since reciting the Shahada 2 years ago and consciously trying to practice Islam, I have realised (and would like to believe), I have always been Muslim in my heart and mind and to a greater degree, practiced unknowingly an Islamic way of life in daily living.

I have found it very difficult to explain my faith to my relatives and friends, who in the main are predominantly non-Muslim and with no 'real' knowledge of Islam.

The faith of and the reason why of a Muslim is difficult to relay to a society of mainly Christian beliefs and western conditioning. Their general knowledge of Islam is limited to, terrorists activities, Saddam Hussein 'the butcher of Iraq' Ayatollah Khomeni 'the crazy of Iran'.

Even the media constantly portrays Muslim's as the bad guys. For example, there may be 3 different reports of violent political activities with headlines such as:

1. American tries to assassinate the President.
2. Ramirez somebody throws molotov cocktail into bus and kills 16.
3. Muslim's extremists hijack radio station.

The first 2 are non entities. The 3rd obviously Muslim. (Please note I do not condone or exonerate all activities in the name of Islam.)

Lets read the headlines:

- 1. Baptist Christian tries to assassinate the President.**
- 2. Catholic Christian throws petrol bomb into bus**
- 3. Unionists try to hijack radio station.**

The reworded headlines certainly shape a perspective of different conclusions.

I disagree with both examples with view that all are pedantic propaganda.

Another angle influencing my relatives and friends with whom I debate regularly, is the media's reporting of the war in Bosnia. Reports consist of Bosnian Muslim's and Serbs. Why not Bosnian Muslims and Serbian Christians?

This type of publicity chips away at the mind's of non-Muslims who are ignorant of Islam. It also inhibits their curiosity to contemplate learning about Islam and Muslims. Inshallah, those of a lateral thinking nature will ask appropriate questions and debate with others. Enlightenment comes always with knowledge and comprehension.

Personal Experiences (Negative)

I am not always hijab on the outside, I have found it requires courage I sometimes don't have. Grow up in a

western culture and living in a non-Muslim area makes circumstances extremely difficult to turn up all of a sudden totally covered.

Sometimes when I have worn hijab. I have been spat at, sworn at, asked if I'm wearing a tea towel, had an ignorant person try to tie a tea towel around my face, asked if I'm carrying any weapons. Will I stab somebody to death if they say what they think! Am I safe to be with or go out with. Had horror expressed due to the misguided belief of the imminent circumcision of my daughter, shock at the misguided belief I expect to be downtrodden and beaten by my husband. Grief at the expectation extra wives en-masse would arrive out of the woodwork.

These examples are indicative of the way many non-Muslims perceive us. May Allah give me the strength and wisdom to illuminate their questionable intelligence and courtesy.

Personel Experiences (Positive)

Going shopping in hijab in a non-Muslim area (local shopping area) has also had its positive sides too.

Shop keepers who didn't recognise me tried to serve me instantly and very pleasantly. They were more than lepful.

People going in or coming out of shops stopped to let me pass first and with a smile. This was definitely a new experience. I couldn't help but laugh inside and wonder if they thought I would pull a bomb from under my coat in retribution if they were not nice to me. (The women in the

flowing cloaks can be a bit suspect you know!!!).

A shop keeper at the market I have known for years walked back and forth three times looking at me. Finally he recognised me, rushed up, patted me on the back and before I could stop him, grabbed my hand in both of his and nearly shook my arm of saying "Good on yer mate."

My closest friend is non-Muslim. For a long time I did not tell her about my new life. I respect and care about her opinion and I was scared of her rejecting or laughing at me. Due to my cowardly stupidity; I made the mammoth mistake of underestimating the power and love of a real friend. I deprived and hurt my friend by not telling her and also not inviting her to and keeping secret my *nikah*. This I will always regret.

My friend is aware and understanding of my difficulty in wearing hijab in this area. She has offered to wear a scarf and go out with me for support. She tells me (in no uncertain terms, I might add) before I even ask which food may contain pork in her kitchen, to save me the sin of .

Supplementary questions

Why do some Muslim men insist on shaking women's hands, covered or uncovered?

Christian, Lutheran, Jehovah, Christadelphian literature etc. Is regularly delivered in my letterbox, why not Islamic literature?

Why are Muslim women perceived as down trodden without minds of their own?

If statues and pictures of animals or people are haram, why not photographs?

If pork is haram to eat, is pigskin, purses, handbags etc, haram to use?

Smoking is haram. Why do so many Muslims do so?

"Do not kill or destroy yourselves: For verily Allah has been to you most merciful" al Nisa 4:29

"Make not your own hands contribute to your own destruction" al-Baqarah 2:195.

How do I explain creation to my children when at school they are taught evolution and Darwinism?

What do I do with the interest earned on my money in the bank?

I have heard there are 77 million people in Turkey and they are predominately Muslim. Why then do people there not have the right to express their opinion about Shari'ah Law or their desire for it?

I have visited Turkey saw many covered women etc, walking the streets. Are they harassed in any way for their belief?

Here in Australia I am free to write to the Prime Minister or any Government official and express my views on politics, religion or the dog barking next door. Also, the same applies to public newspapers etc. If I had anything published here that the Turkis Government does not agree with, would I be acosted or harassed in Turkey if I visited again?

There is some kind of disconnection here, we think it is a fax problem/or printing error.

Indulging in something that is Haram. Her acceptance of me and my faith is a boon. I only wish others were half as accepting, Inshallah.

I feel my family has become more secure because of our faith. My children are encouraged slowly to practise Islam. They are learning by example of others.

In conclusion, many people today are disgusted with society in general and it's amoral values. The nuclear family unit is breaking down in many instances. Divorce and pre-marital relations are accepted as the norm but in many cases are not condoned.

All of these things and many others concerned me before I knew of or about Islam. After reading many passages in the Koran and other literature I realised Islam had all the answers. They just need to be put into practise.

I find no adjectives worthy of describing the spiritual experience of being Muslim. The complete wholeness one feels being Muslim has be experienced by being Muslim. So I guess that's "catch 2". If you are Muslim, Alhamdulillah. If you are not inshallah.

An answer to Aisha's fax

We read the fax together. We all realised that Mrs. Aisha is not a run of the mill person. I wish that our native Aisha's and Ahmed's will understand Aisha who is trying to practice covering by attempting once in a while.

Aisha's questions carry a great deal of importance. I wish to attempt to answer your questions immediately. I

happened from Allah it will be beneficial.

Dear Aisha. I am not answering all your questions but, a part of them. I wish from Allah, that you become such a scholar that, we will learn what we don't know from you.

In your first question you ask that why do some men, insist on shaking hands with women?

Answer: In Islamic civilisation, there is the union of hearts. The union of hearts is very important. It is not permissible for men and women to shake hands. The friction of skin during hand shaking, has brought the situation on to kissing.

In Islam, every kind of situation where acquired qualities can be lost, is prevented beforehand. Furthermore, these harams are to test people.

When the situation is as such, and since some men do not know this, they insist on shaking hands. Some men know this, and deliberately insist on shaking hands. Others feel embarrassed at having their hands suspended in the air, and insist on shaking hands.

2. I am answering you with a summary.

You say "There is Christian literature in my mailbox, why isn't there any Islamic literature?"

Oh dear sister Aisha! Do you know how much this problem is burning me up. Yes it hits me where it hurts. I've been living with the grief of this problem. This is the greatest deficiency of our organisations. Everybody is explaining Islam to their own race, as if Islam came only to the Muslims, or Turks or Arabs.

However, in the Quran, in Chapter Abraham, at

the beginning it says that the Kuran was revealed to save all people. In many other verses, it emphasizes this point. We have not quite understood this yet. That is why many Christians act late in embracing Islam.

The other day a woman was explaining:

Two women were walking down the street. A Christian woman approached them and asked these two covered Muslim women:

— Why are you covered in this hot weather?

— Because it's the law of Islam we are Muslims.

— If you have religious knowledge, may I ask you a question? asked the women.

— Of course, go ahead, they replied.

— They say Jesus is not the son of God. Is this true?

— Of course not. Jesus is the prophet of God. We believe in him as well.

— I am confused, I'm at a dead end. I don't want to go to hell. Please tell me the truth, she pleaded.

The same request was made by her neighbour.

Many Christians or atheists, when informed about Islam in a knowledgeable manner, will embrace Islam, but we have a lot of talk and no action.

We don't work much, but we criticize a great deal. Even the ones who don't work, pass judgments and criticize the ones who do work. Not that this critical person has done anything to show for. This is why our forefathers have a proverb: "The mirror is the work one has done, not his words."

A majority of Muslims have become smooth talkers in dark regimes. They don't have an Islamic education nor do they do anything. Their time is wasted with empty talk. The result. Scattered loss.

There are many of those empty talkers in organisations. If you gave them a job, they would not be able to do it but, they appear as if they could. The culture of these organisations does not concern introducing Islam to non-Muslims. Since I've been able to see these problems, they probably can too. I believe that in the year 2000 or so, the Islamic world will be able to wake up to these deficiencies.

Inshaallah, stories full of nonsense Such as Black Harut and Marut are not sent to people but, brochures and literature conveying the essence of Islam will reach your mailbox.

Please forgive us now sister Aisha. They have just begun to use the funds to the benefit of knowledge. The Islamic world has just begun to work up. The collapse of the Ottomans began with the divorce from Islam. Allah says in the Kuran that: "If you live Islam then, I will grant you glory etc." This means that, when Islam is not practiced, power and glory disappears. When we are not in power, they teach us instead of Islamic values.

Hence sister Aisha, the service that aims at the hearts and mailboxes is late. I am speaking from where I stand:

Skilled Muslims. For the love of Allah, write literature on Islam as you find the time, and place them in mailboxes. Hand writing will make personal and meaningful. Write it in a sweet manner. In old Christian books, it heralds the coming of another prophet. It is still written in

the Torah and Talmud. The jews are still waiting for that probhet. Because our prophet was Arab, they refused to believe in him. They are persisting in stubbornness due to their racism. It is written in the Bible "There will be a savior after me, follow him" . This is what prophet Jesus (pbuh) said.

When we explain these to prietst who know, we witness that they embrace Islam very quickly.

Plase young ones!

Don't sit around. Write these and place them into mail boxes yourselves. Inform people about Islam. For the sake of Allah, don't ignore this plead.

3. Your question: You Said why are Muslim women perceived as downtradden without minds of their own?

There is more than one reason for this. AtthougH I have written a book called "MEN IN ISLAM" about this issue, I could not end the problems. I could not write about everything.

The first reason for this is the men of the Islamic world who really strayed far from Islam, appressed women. I can not hide this, even if I did, it is obvious.

A lack of Islam, and failing to practice Islam, brings about oppression.

I blame women a little too. Although these men were raised by women (mothers) when they were young, these women have raised them as men who uppress women!

I have seen that, if a society is far from Islam, because it is far from it with bath men and women, children are not raised with an Islamic education. The society becomes crippled. With the situation as such, the one with

an Islamic education. The society becomes crippled. With the situation as such, the one with more muscle oppressed the weak, the one with more money, oppressed the poor.

In the end, the people who didn't live Islam, or were a "Friday only Muslim" or did their prayers but didn't know anything about humanity, oppressed women. They oppressed them so much so, that this oppression destroyed a whole civilization.

The people who did not know the five reasons behind this collapse, associated this with Islam. Thus, the oppressed women emerged.

Well, who is oppressed?

Timid people who can not defend themselves. Then, the muslim woman adapted the image of the stupid woman.

As a result, the really guilty one became Islam. Now this picture is changing. We have women and girls like fire. We have men who know that women cannot be oppressed and do not oppress.

There are people who do not oppress others and will not permit others to oppress them.

Not far from now, in the early 1st century, the world will see, what the Muslim woman is all about. This is because Muslims will be discovering all the characteristics of an Islamic identity.

I have summarised the first reason for your question. The second reason is that there is so much negativity portrayed about Islams yet, the women in the west who are subject to violence are not made an issue.

There are other reasons, but I think this is suffi-

ent (for now).

4 th question: If statues are haram, why not photos? Photos are not haram but, there are haram photos. The haram standing of statues is narrated from the prophet Muhammed (plouh). There is no reason. Its haram because its haram. The degree of haram, depends on the shape of the statues.

5. The flesh of swine is haram. There is nothing wrong with christians maruf acturin bags etc, from its skin. Even if using these bays is permissable, Muslims will feel disgusted, when they know it is made from pigs.

6. Your question on smoking is very good. I think you have brought the answer with it. Why? Ofcourse the reason is because they don't take heed Islam.

7. Your question: How can I explain Creation to my kids?

Firstly, Darwin's theory has been refused, and collapsed. Everyday there are more scientists emerging who are proving that humuns have not evolved from apes.

They say: Monkeys have 18 pairs of chromosomes, whereas humans have 23 pairs of chromosomes.

Each chromosome, fulfills its duty and works on the appropriate area. (Such as brain or eyes.)

However, a chromosome does not have the capacity of creating another chromosome. Thus, 18 pairs of chromosomes cannot become 23.

23 pairs of chromosomes cannot become 18 either. In that case, the théory of evolution of humans is crushed medically. In the middle of the 18 th century this was not known. Darwin did not know the discouecies that are ma-

de in the 20 th century. Darwin who later became an atheist, showed the impertinence of declaring war against God.

One of the characteristics Darwin put forward which can may you laugh is this: Darwin finds a jaw. One of the pieces is the upper jaw and one the lower jaw.

Years later, they prove that the jaw Darwin found belongs to a monkey. Darwin probably believed that he himself resembled a monkey, and he believes these bones. Many scientific books have been written about this issue. Ensure that your kids read them.

Furthermore, it is not only the creation of humans that is arousing curiosity. So we cannot dismiss everything by saying we evolved from monkeys. The creation of birds is as interesting as humans. A whole world is hidden in an egg. Make your kids think, how did the feathers in the egg come about?

What about the beak, feet, eyes. The shell of the egg comes from the body of the chicken. The amazing factory! The instinct the mother has to look after its chicks. It all must be explained one by one. How can all this happen by itself? Which fool can say that birds come from monkeys too? Even if we assumed that birds did come from monkeys what about camels, sheep, fish, giraffes, cats, rats, the mountains, flowers, the suns, stars, rivers and seas. Where did they all come from?

There is a mystery in Creation. The secret of this mystery is with Allah. Allah created everything in the beginning. We must explain this system well, this system which was created from nothing. Even if humans did come from monkeys, the monkeys must have had a creator.

As Darwin Said, it is not possible for a human to come out of mud. If we knew the tongue of frogs and explained Darwin's theory to frogs, they would laugh and say.

— "The stupid man. Even though we live in mud, we could not create ourselves from mud. There is a creator. That is Allah.

I advise you to read books regarding this. My explanations are insufficient.

8. Question. Interest is the right of the poor. Give it to the poor. The Muslim poor. Since that money is really theirs anyway. It has been sucked out of the poor, by oppression. We must be able to define interest properly. It is one Muslim selling money to another Muslim. I suggest you research the details.

9th question: Why don't people ask for shewich in Turkey etc?

I can't write about this, sister Aisha, because it is against the law. If I see you face to face inshallah I will explain it then.

Thus, I have attempted to explain this as a summary I know this is not enough.

The difference between Christianity and Islam, and that Islam is the true religion must be explained with evidence. Look for it in another book.

If you can't find it write to me. In my own capacity, if I have to, I will write to you. Write to me. My address is:

P.K. 48 Fatih-Istanbul Turkey.

If you can, have your letter translated to Turkish

before you send it. If you can't find anyone, send it in English.

Turkish/English interpreter (free) sister Ozlem ph. 701 3259.

My revert sisters, I send salaam (selâm) to you individually. I blame myself not fulfilling my duty towards you. I ask you especially to forgive me, and not to complain about me on judgment day. May Allah protect you.

İKİ KAHRAMAN

Yıllar öncesine geri gidiyoruz. Tahtta Mehmed Reşad var. Şu tarih kitaplarında kötülenen, kendi saltanatlarını meşru kılmak, kendi debdebeli hayatlarının görünmesini engellemek için, rahatlıkla çamur atılan insanlardan.

Düşman her fırsatta savaş çıkarıyor. Konu İslâm veya müslümanlar olunca birleşen ehli küfür, her yandan Osmanlı devletine saldırma çabası içinde.

O zamanlar dünya müslümanlarının hemen hemen hepsi Osmanlı halifesine bağlı. Osmanlı hastalanana kadar rahatlar. Kimse onlara, gözünün üstünde kaşın var diyemiyor. Seviyorlar halifelerini. O isterse onun bir sözüyle ölüme bile gidiyorlar.

Yıl 1915. Halife cihad ilan ediyor. Halifenin cihad ilanı, cihad prensibinin son şıkkı anlamına gelmekteydi, bunu da müslümanlar biliyorlardı. Bu, ölüm zamanı anlamına da geliyordu. Ya ölüm ya istiklal fermanı cihad çağrısının altında yatıyordu.

Bu sırada, şimdi kolalarını içtiğimiz, modellerine girdiğimiz İngiliz, Avustralya'ya emir veriyor: "Türkleri

öldürmeliyiz. Hemen bu ülkeye asker gönderin!"

Emri uyguluyor Avustralya. Gönderecekleri askerleri gemiye kadar götürmek için trenlere dolduruyorlar.

Bu arada kardeşlerini öldürmeye hazırlanan trenleri, burada bulunan iki müslüman asker izliyor.

Göz göre göre kardeşlerinin ölümüne gidenleri görmekten daha acı ne olabilir? Bu iki Afganlı kahraman halifenin cihad emrini de duymuşlar aynı zamanda. Onlar çok iyi biliyorlardı ki, halife cihad ilan etmeden, kimse düşmana fiske vuramaz.

Türkiye'ye harp etmek için askerleri gemiye kadar götürecek olan tren hareket eder. Bizim iki kahraman, tuzaklarını kurup asker taşıyan piknik trenlerini devirmiş, bir kısmını öldürmüşler.

Şimdi burada onların ölüm günlerinin yası tutulunca, bazı fanatik Avustralyalılar, bizimkilere laf atıyor, onları rahatsız ediyorlarmış. "Bizi öldürdünüz" diye. Ey Allahım! Bazı insanlar ne kadar akılsız ve bencil. Bizi öldürmeye siz gelmişsiniz, kendimizi korumuşuz, bizi öldürmeden biz onu öldürelim demişiz. Yine suçlu biz oluyoruz. Demiyor ki, siz haklıydınız. Bizim ne işimiz vardı oralarda? Tabii ki siz gerekeni yaptınız. Bunu demiyor da hâlâ benim zavallı milletimi rahatsız ediyor.

Bu arada bunu söyleyecek kadar objektif olan Avustralyalılarda çıkıyor tabii. "Bizim ne işimiz vardı orda? Bizi İngiltere aldattı," diyor.

Ezeli düşman İngiliz ve İngiliz sistemi... Bu gün boşu boşuna mı Yunanlıya kucak açıyor, bazen de Yunanistan'ı kızıştırıyor. Arkasında aynı vampir zihniyet yok mu? Bizim gençlerimiz onlara hayran edilirken, onlar hâlâ bizi

yok edeceklerini sandıkları günün plânını kuruyorlar. Ama benim milletimin özellikle gençleri bir gün uyana-
cak. O zaman onların planları, tuzakları kendi başlarına
dönecek inşaallah.

Bizim iki kahramana dönelim. Trenleri devirdikten
sonra saatlerce savaşıarak şehit olmuşlar.

Bu olayı Avustralya hükümeti (galiba belediye) de-
lillerini toplayıp müze açmış. Milcura'da misafir olduğ-
muz evde Fahreddin Şenyücel'in eşi Mihriban hanımdan
bu fotoğrafları rica ettim. Sağ olsun "Buyur al" dedi. Ben
de sizin için tercüme ettirdim. Buyrun, kahramanlar hak-
kında neler yazılmış, görelim okuyalım.

* * *

White Rocks

This rocky outcrop of quartz, known locally as White Rocks, was the site of a gun battle between two Turkish sympathisers and police and members of the Volunteer Rifles during World War I.

On New Year's Day 1915, a picnic train carrying 1200 people to Silverton was fired upon by the Turks on the outskirts of Broken Hill. The attackers were an ice cream vendor, Gual Mahomed, and a butcher, Mullah Abdullah.

The Turks took refuge at this site as they headed back towards the Afghan camel camps. They were mortally wounded in the ensuing three-hour gun battle, the only hostilities on Australian soil during World War I. Four citizens were killed and seven wounded during the incident which ended in the evening with the burning of the German Club.



CITY OF BROKEN HILL

WAR IN BROKEN HILL.

ATTACK ON A PICNIC TRAIN.

UNDER THE TURKISH FLAG.
MEN AND WOMEN SHOT.

FOUR KILLED AND SEVEN
WOUNDED.

BROKEN HILL IN ARMS.

THE CHASE OF THE MURDERERS.

A FIGHT ON THE HILLS.

BEHIND THE CABLE HOTEL.

THE MURDERERS RIDDLED WITH
BULLETS.

BOTH PAY THE LAST PENALTY.

A CONSTABLE TWICE WOUNDED.

Beyaz Kayalar

Bölgede, Beyaz Kayalar olarak adlandırılan, madenlerle kaplı kayalıklar, iki Türk sempatzanı ile polis ve gönüllü tüfek üyeleri arasında silahlı çatışmanın geçtiği yerdir.

Yılbaşı günü 1915'de Silvertona 1200 kişi taşıyan piknik trenin (üstü açık tren) Broken Hill'in dış eteklerinde Türkler tarafından ateş açıldı. Saldıranlar dondurma satıcısı Gül Muhammed ve Kasap Molla Abdullah.

Türkler, Afgan deve kamplarına geri dönerken buraya sığındılar. Üç saatlik silahlı çatışma sonucu ölümcül bir şekilde yaralandılar. Birinci dünya savaşında Avusturalya topraklarında çıkan tek çatışmadır. Bu olayda dört vatandaş öldü, yedisi de yaralandı. Gece Alman kulübünün yakılması ile sonuçlandı.

Broken Hill Belediyesi

BROKEN HILL'DA SAVAŞ

PİKNİK TRENİNE SALDIRI

TÜRK BAYRAĞININ ALTINDA

ERKEK VE KADINLAR VURULDU

DÖRT ÖLÜ YEDİ YARALI

BROKEN HILL SİLAHLANDI

KATİLLERİN KOVALANMASI

TEPEDE ÇATIŞMA

CABLE HOEL ARKASINDA

KATİLLER KURŞUNLARLA DELİK DEŞİK EDİLDİ

İKİSİ DE SON CEZALARINI ÇEKTİLER

POLİS MEMURU İKİ KEZ YARALANDI

THE BARRIER MİNER, CUMA OCAK 1, 1915

Ambush Site, 1915

This site was the location of the only hostilities on Australian soil during World War I. Nearby, on New Year's Day 1915, a picnic train bound for Silverton was fired upon by two Turkish sympathisers. About 1200 passengers were accompanied by open trucks, furnished with rough seating.

Soon after the attack, the train was shunted to safety back towards Broken Hill. The attackers then retreated to the low hills behind you, as they headed towards the Afghan camel camps on the outskirts of Broken Hill. They eventually took refuge at White Rocks, their hideouts from here, where they were killed in a three-hour gun battle with police and the Volunteer Rifles.

Total casualties from the incident (including the attackers) were 6 killed and 7 wounded.

Killed

Adnan Covic
James Craig
Alfred Millard
William Shaw
Mullah Abdullah
Gust Halomed

Wounded

Mary Kerruish
George Stiles
Thomas Campbell
Lena Shaw
Rose Crabb
Robert Mills
Alan Crocker



Typical picnic train leaving the Sulphide Street Station, c.1910. (Raymond Library)

Türk saldırısından sonra, piknik treninden yaralıları ayırırken, yeni yıl günü 1915 (altta) Tipik bir piknik treninin Sulphide caddesinde ayrılırken 1910 (üstte)

Tuzak Alanı, 1915

Bu alan Birinci Dünya Savaşı sırasında Avustralya topraklarında gerçekleştirilen tek düşmanlıktı. Yılbaşı günü 1915, Silverton'a giden piknik trenine iki Türk tarafından ateş açılmıştı. Aşağı yukarı 1200 yolcuya yer verilmişti kamyonunda.

Saldırıdan sonra, tren tekrar Broken Hill'e doğru geri gönderilmişti. Saldıranlar alçak tepelerin arkasına geri çekildiler ve Afgan deve kamplarının bulunduğu Broken Hill civarına döndüler.

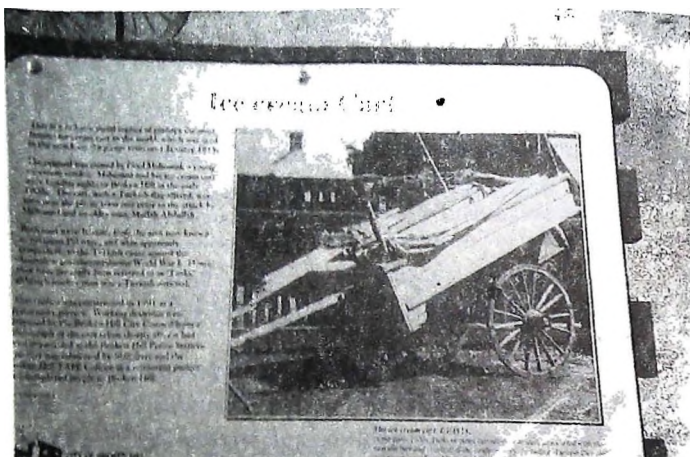
Sonunda White Rocks'da barındılar. Polis ve gönüllü tüfekçilerle üç saatlik tüfek çatışmasından sonra öldürüldüler. Olayda öldürülen toplam insan sayısı (saldıranlar dahil) 6 ölü ve 7 yaralı.

Öldürülenler:

Alma Cowie
James Craig
Alfred Millard
William Shaw
Mullah Abdullah
Gool Mohamed

Yaralılar:

Mary Kavanagh
George Stokes
Thomas Campbell
Luey Shaw
Rose Crabb
Robert Mills
Alma Crocker



Dondurma Yük Arabası

Tam boyutuyla, dünyanın en ünlü dondurma arabasının metal bir kopyasıdır. Bu yük arabası 1 Ocak 1915'de piknik trenine yapılan saldırıda kullanılmıştı.

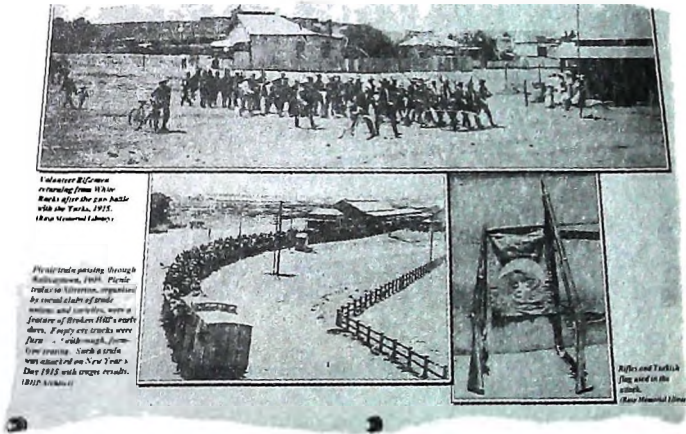
Orijinali genç bir dondurma satıcısı olan Gool Muhammed'e aitti. Muhammed ve dondurma arabası Broken Hill'da 1900'larda pek alışla gelmiş bir görüntüydü.

Araba, Türk bayrağı ile, saldırıdan önce piknik tre-

ninin yakınında görülmüştü. İki adam da şu an Kuzey Pakistan olarak bilinen bölgeden gelen müslümanlardı. Birinci Dünya Savaşı süresinde Avustralya hükümetine karşı Türk davası taraftaydılar. Böylece, genellikle her iki adama da Türk olarak hitab edilmiştir, Türk olmamalarına rağmen.

Arabanın kopyası 1991'de bir halk projesi olarak inşa edilmiştir. Broken Hill Belediyesi tarafından taslak resimler hazırlanmıştır. Bu taslaklar, araba, Broken Hill Polis Karakoluna getirildikten sonra yapılmıştır.

İşsizlik kurumu tarafından görevlendirilen işsizlerin ve Teknik Kolej öğrencileri tarafından bir eğitim projesi olarak orijinal dondurma arabasının bir kopyası ya-



'Türklerle silahlı çatışmadan sonra, gönüllü tüfekçiler White Rocks'dan (Beyaz kayalar) dönerlerken (üstte).

Piknik (trenin adı piknik) trenleri Railwaytown'dan

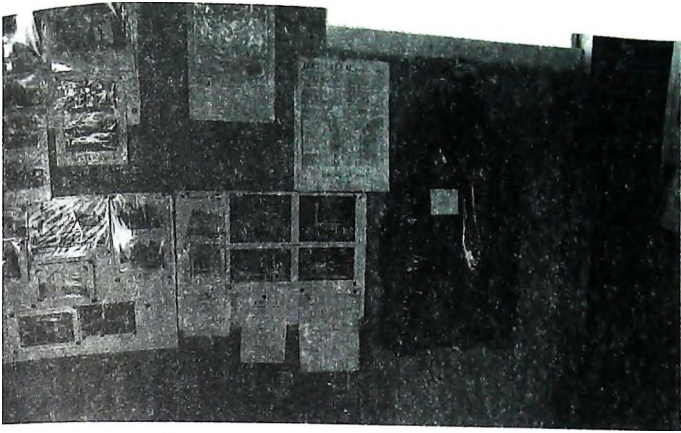
geçerken, 1909, Silvertown'a piknik trenleri, sendikalara bağlı sosyal kulüpler tarafından organize ediliyordu. Eski Broken Hill'in o döneme ait bir özelliğiydi. Bu tren 1915'in yılbaşı gününde trajik sonuçlarla saldırıya uğramıştı. (Alt solda)

Saldırıda kullanılan tüfekler ve Türk bayrağı. (Alt sağda)

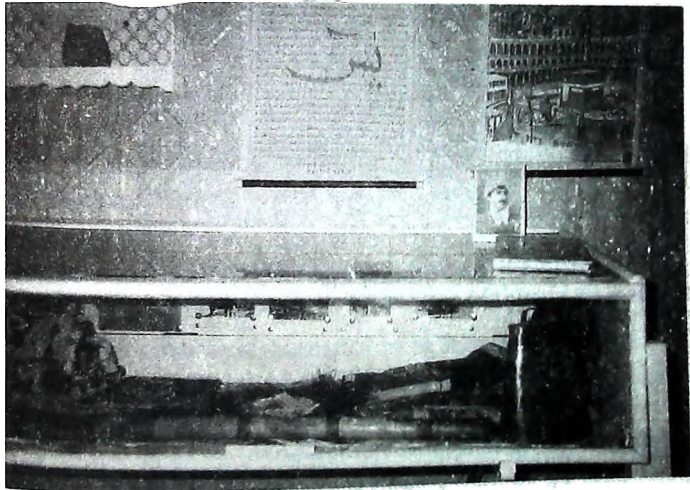


Sultan Hamid devrinde bu arabayı onlar getirmişler. Bu arabada dondurma bile satmışlar, o zamanlar.

Yukarıda görülen, orijinalin taklidi, müze bunu bile saklıyor, koruyor.

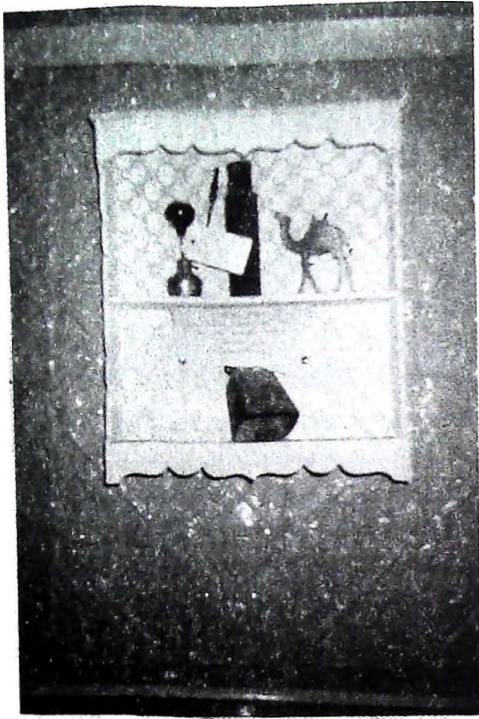


Kahramanlara ait eşyalar.Yukarıdaki bir yazıdaki başlık şöyle diyor: "Jerusalem, ilk kible."



Askerlere ait silahlar, fotoğraf ve diğer eşyalar.

Gelin dostlar, bu yiğit 2 kahramanın ruhu için birer fatiha okuyalım. Sizce hak etmemişler mi?



Kahramanlardan kalan eşyaları gösteren bir resim. Resmin en altındaki çan ise deve çanı.

THE TURKS IN AVUSTRALIA isimli eserden mini bir alıntı. Hatice Başaran ve Vecihi Başan kaleme almış. Burdaki halkı dinlemişler. (sh. 542-545)

Çocuklarıma her zaman hıristiyan çocukları ile oynamamalarını söyledim. (Bu tavsiye bizce doğru olmamış. Keşke çocuklarımıza İslâm'ı öğretseydik. -Çocuklara lazım olduğu kadarını- sonra da deseydik onlara "yavrum,

git kim olursa olsun her çocukla oyna, onlara arada bir de İslâmî kışsa anlat. Ne güzel olurdu değil mi? E.Ş.Ö.)

İngilizce konuşamadığımızdan dolayı, her zaman en ağır işlere verildik. Halen burayı sevmiyorum. Eğer çocuklarım geriye dönmek istese, bugün geriye dönerim.

Eğer Türkiye'de veliler çocuklarına terbiyeyi ve doğru yolu öğretemezlerse, toplum bu vazifeyi yerine getirir.

Geç vakitlere kadar dışarıya çıkıp içki içmemi, babamlar normal karşılıyor fakat dinimi öğrenmeye kalktığım zaman aramızda zıtlasma başlıyordu.

Aynı esere devam ediyoruz. (sh. 38-42)

Avustralya'ya gitme fırsatını kaçırmak istemedim. İşyerindeki bir mühendis fikrimi değiştirmeye çalıştı fakat değiştiremeyince de bana "kimliğini hiç bir zaman unutma!" önerisinde bulundu. Bu kelimeleri hiçbir zaman unutmayacağım.

Bu memlekete geldiğimiz zaman, okulu, havuzu bırak ev bile yoktu. Bize kalmamız için verilen yer ordudan kalma barakalardı.

Burada konuşulan dilin farklı olduğunu biliyorduk, fakat bu kadar zor olacağını ummuyorduk. Özellikle kadınlar çok zorluk çekti.

Geçmişe baktığımızda, para kazanmaktansa, İngilizce öğrenmemiz daha iyi olurdu, ama bunu o zaman bilmiyorduk.

Bir iş kazası sonucu tazminat davası açtım. Dava sonuçlandıktan bir yıl sonra, doktor beni muayene bile etmeden, bana çalışabilir raporu verdi.

Genellikle fakir kesimden ve kısıtlı eğitim görmüş insanların buraya gelip, parayı ön planda tuttuklarından

dolayı, çocuklarının ihtiyaçlarına karşı vurdumduymaz bir hale kadar geldikleri olmuştur.

Haydi gençler elele
Kurtarın bu dünyayı
Karanlıklara sunun
Güneşi yıldızları
Gölgeler uyumuşlar
Nerdeyse yok olmuşlar
şimdi güneş doğuyor
şu dağların ardından
İşlm zulmü boğuyor
Korktular uyanıştan

Avustralya'da bile genç kadınlar İşlm'a dönüyorlar. şunu belirtmek istiyorum ki Siyah Farşlı gözler hicabın altında güzel görünebilir, ama hicab giyen illi ve mavı gözlü bir kadın çok saçma görünüyor.

Geçenlerde bir İngiliz kadın dergisinde, neden kadınlar gitgide örtünmeyi tercih ediyor sorusuna, bir ms-lman kadın cevaben batılı kadınları "ıplak bebekler" olarak nitelendirdi. Süreyya Al-Arrayed diyor ki: "Kadınlar kapanmak zorunda olmasalar bile, geleneksel kıyafet (rtlerini) giymeyi tercih ediyorlar. Çünkü onları bir seks metası olmaktan kurtarıyor". İtiraf ediyorum; tepeden tırnağa siyah giyinen (yüzleri dahil) kadınların resimlerini görünce, kızıyorum. Kadının vücudu utanç ver-

cidir diyen topluma karşı kızgınım, ama aynı zamanda o kadınlar bize de, sanki kapanmayı reddettiğimiz için daha kötüyümüz gibi bir izlenim veriyorlar.

Bununla beraber, kabul etmek zorundayım ki bu toplumda (Batıda) genç kadınların sağlığına çok zarar veren bir şekilde, vücut imajı bir saplantı haline gelmiş.

Bu müslüman ve Batılı kadınlar arasındaki karşılıklı anlaşmazlık çok kötü bir şey. Süreyya Al-Arrayad diyor ki: "Birçok Batılı kadın, İslâm'daki hayat hakkındaki izlenimlerini yakın tarihte satış rekoru kıran "Prenses" gibi kitaplardan elde ediyorlar.

Bu kitapta Suudlu bir prenses Amerikan bir yazara hayatını anlatmış. Adı geçen kitapta çok cânî bir zulme uğrayan Suudi kadınlarının hayatını yazıyor. Bayan Al-Arrayed'e göre "Bu tamamen bir yalanlamadır." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama bunun yanı sıra, değişik ülkelerden gelen, ve birbirine benzeyen baskı ve zulümleri anlatan, müslüman kadınlar tarafından yazılmış bir çok kitap var.

Kur'an, kadınlara karşı, erkeklere otorite veriyor. İncil de öyle. Ama bütün müslüman kadınlar boyun eğmeyi kabul ediyor demek, hem yanlış hem de hakaret gibi olur. Birçok müslüman âlime kadınlar dinlerini bu ataerkillikten kurtarmak için uğraşıyorlar. Birçok Hristiyan kadın da öyle.

Suudi Arabistan çok kısa bir zamanda çok zengin oldu. Süreyya Al-Arrayed'e göre de sosyal yönden de o kadar çabuk geliyor. Üniversite mezunu Suudi'li beyanların, çoğunun anneleri ümmî (okuma yazma bilmiyor).

"Sizin için 300 yıl süren, bizim için 40 yıl sürdü." diyor Süreyya. Hatırlatmam gerekir ki, bugünkü müslü-

man kadınların giydiği kıyafet, Avustralyalı rahibelerin 30 yıl önce giydiği kıyafetin benzeri (ve orta çağda bilinen dünyadaki çoğu kadınların kıyafeti). (Not: Unutulmaması gereken bir konu: Çıplak gezmek taş devrine aittir!!!)

Bugün bazı İslâm ülkelerinde, kadınlara yapılan ve insan haklarına aykırı olan döküman olmuş zulümlerin, hiç bir dinin veya kültürün yasal bir parçası olduğuna asla inanmıyorum. Ama bazı kadınlar, bizim rolümüzden farklı bir rol seçerlerse, başka birşey bilmediklerinden dolayı olduğunu zannetmememiz lâzım.

"Ben değerli/özel olmak istiyorum. Ben korunmak istiyorum. Erkeklerin benim önümde/çevremde küfür etmesini istemiyorum" dedi Süreyya Al-Arrayed.

"Ve benim gibi düşünen çok kadın var bu ülkede." Geçenlerde bana birinin dediği gibi, "arabada iken, veya hayatta ya sen kendin sürebilirsin, ya da başkası seni sürer. Ben kendim sürmeyi tercih ediyorum ama, eğer başka kadınlar, sürülmeyi tercih ediyorlar ise, ben kimim ki onlara karşı çıkayım?



Levhada, "Buraya çöp atanın cezası 100 dolardır," diye yazıyor.

Mektup Çevre Koruma Derneği yetkilisi olarak yetkililere hatırlatıyorum.

İnsanların sokağa çöp dökmemesi için ya Allah'tan ya da devlet kanunlarından korkması lazım.

Lütfen bu konuda yetkilileri uyaralım. Hatırlatalım. Cezalar oyuncak tipi olmamalı, oldu mu ceza böyle olmalı ki halk çöp atamasın. Ayrıca temizlik kültürü de verilmeli.



SİNGAPUR

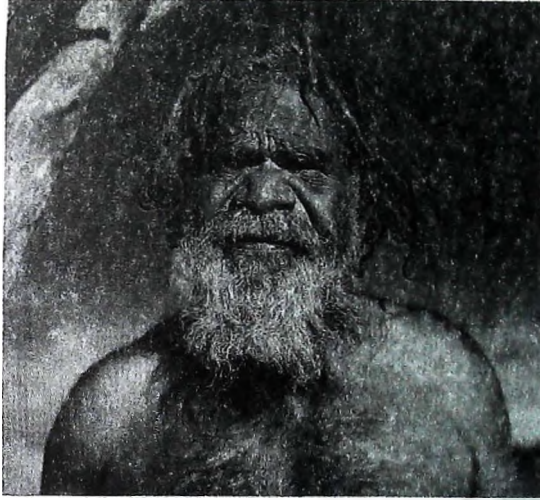
Birkaç tane renkli binası ve çok süslü mabedleri, put sektörünü zengin eden, her taraftaki süslü, renge-renk putlara uzaktan bakıldığında, Singapur'u çok güzel gösteriyor. Çağdaş dünyanın puta tapış hikayesini Singapur'da yakından takip ettim. Böylece Kur'an'daki put ayetlerinin neden ısrarla bildirildiğini yakinen anladım.

18 yaşlarımdayken, şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: "Allah'ın hikmetine bakın. Bu çağda puta tapan yok, acaba ayetler niçin var!"

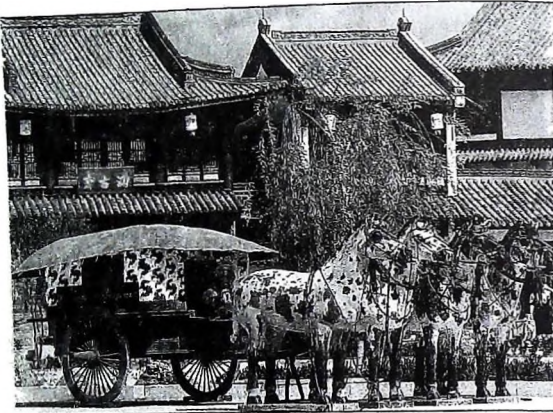
Her geçen gün, puta tapanları gördükçe ayetleri daha net anlıyorum.

Buda, bir zamanlar sevilen bir lidermiş. Önceleri heykellerine saygı duruşu yapılmıyormuş, manevi huzurunda saygı adıyla. Halbuki put huzurundaki duruşlara, ma-

nevi duruş demeleriyle başlamış çelişki. Madem manevi huzur diye bir yer varsa, böyle bir şey varsa putsuz bir yerde yapın (ki bir gün yapacaklar), o zaman da ibadet ettikleri daha iyi anlaşılacak. Ne o!? Birilerine çağrışım mı oldu? Aman canım, siz de kalbinizi temiz tutun.



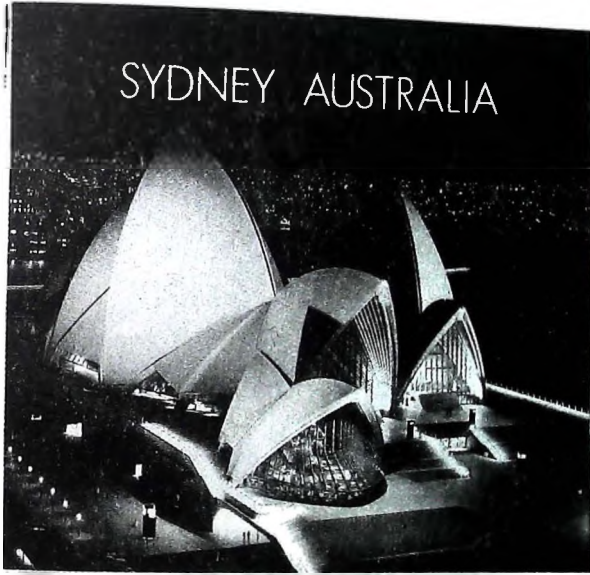
Yerli-Aburjinli şaşkın şaşkın bakıyor. Kime mi bakıyor? Kendi fotoğrafını çeken beyaz adama bakıyor. Sömürgeci İngilize bakıyor. Ya da sömürgeci İngilizin torununa.



S I N G A P O R E

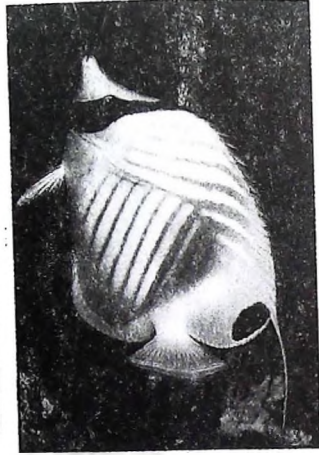
Renklerin bol olduğu ÷lke... Kullara tapılan ÷lke.
Resimlerde rengarenk resim havasını veriyor ama aslı
böyle değıl. Aldatıcı güzellik.

İnsana tapılan Singapur'da Allah'a tapanlar da var.



Avustralya'nın dev akvaryumu. Görenler anlatırken onları cennetten bahsediyorlar sanırsınız.

Emperyalist zihniyet, yerli halktan çaldıklarını böyle değerdendirmiş!!!



Balıklar alemi Avustralya. Sydney'de bizi gezdiren bir kardeşimiz bir de dev akvaryuma götürdü.

Hayatımız boyu görmediklerimizi gördük. Dev balıklar... İnsana benzeyen çok güzel yüzlü balıklar gördük. Güzel yüzlü bir kız gibi. Tamam dedim, herhalde psikolojim bozuldu, balığı insana benzettim. Ama hayır, gördüğümü herkes görüyordu. Resmini çektim bu balığın ama resim net çıkmadı.... Allah'ın eserlerini seyrederken insan bir başka aleme dalıyor burada... Hayatta en çok sevdiğim şeyle karşı karşıya saatler yaşadım.



İngilizler yerli halkın hakkını ve toprağını gasp edince, Aburjinlerin kadınlarının ellerine kaval, İngiliz kadınların ellerine de kalem verdiler. "Hürriyet" verdiler. Bu zavallı kadın, zulme uğradığının acı sesini kavalıyla duyurmaya çalışmış ve bu yolu çıkış yolu zannetmiş, zavallı.



UZAKTAKİ ÇIĞLIKLAR

Kitabın adını Uzaktaki Çığlıklar koydum. Fakat uzaktaki çığlıkları kitapta tam olarak aktaramadım. Gördüklerim, duyduklarım ve tespitlerim öyle bir şey ki, yazılamıyor, yazılara aktarılamıyor. Geçici makyaj güzellikler, kalıcı çağlıklarla içiçe seyrediyor.

Öyle farklı olaylar ve medeniyetler gördüm ki, ufukumda yırtılarak açılan kapılar fark ettim. Yırtıldı, çünkü ufuk yavaş yavaş açılır insanlarda, ama benim karşıma çıkan olaylar ve medeniyetler birden çıktı ve ben bazı konularda şok yaşadım.

Putu tapanlar, şeytana tapanlar, bunca sosyal zenginliklere rağmen müthiş artış gösteren hırsızlıklar, tecavüze uğrayan bebekler, daha öncede yazmıştım, artan cinayetler. Ana baba sevgisi zaten yok. Ana evladına, evlat ta anasına yabancı gibi. Boşanmalar hat safhada... Bütün bunlara rağmen sosyal saltanat... Madden herkes rahat.

Ben, müslümanları oldukça güzel ilerleyiş içinde gördüm. Onlar kendilerini beğenmiyorlar ama ben daha beterlerini gören biri olarak farklı düşünüyorum. Sonra güzel bir şey daha fark ettim, müslüman alevilerle müslü-

man sünniler çok güzel anlaşıyorlar. Müslüman diye ayırmamın sebebi, ben aleviyim diyenlerin içinde de, ben sünniyim diyenlerin içinde de çok dinsiz biliyorum. Hiç bir dinsiz alevi veya sünni olamaz. Dinsizin alevilik ve sünnilik arkasına saklanmadan ben dinsizim demesi lazım. Ama onlar halkı ele alamam diye açık konuşmuyorlar. Halbuki neden dinsizsin diye kimse zulüm yapmıyor. İnsan iyi niyetli dinsizle komşuluğunu yürütebilir. Ama bunun için de olgun müslümanlar lazım.

Ben buradan, düşman oyununa gelmeyen (alevi sünni demeden) herkesi tebrik ediyorum. Akıllı olanlar kimsenin oyununa gelmez.

* * *

Ben bu yolculuğumda asıl çılgınlıkların İslâm'ı bilmeyenlerle, İslâm'a inanmayanlardan koptuğunu fark ettim. Her ikisinin çılgınlıkları farklı yankılar yapıyor. Ve İslâm'ın özünü bilenler bu çılgınlıkları tam anlamıyla fark edemiyorlar.

Dünya çılgınlıklar içinde... Ama kahkahası bol çılgınlıklar bunlar. Kahkahalar sun'î... Yapmacık gülüşler, kanaayan yürek yaralarını fark etmeyen uyuşturulmuş insanlık.

Bu insanlık alternatif bekliyor. Bu insanlık cihan şümul, evrensel bir kurtarıcı bekliyor. Bir türlü birilerinin tekeliinden kurtulamayan İslâm'dan başka, bu batmış dünyayı kurtaracak bir etki olmadığına göre, bu İslâm'ı tanımamız gerekiyor ki, dünyaya tanıtalım.

Avustralya'da çok güzel dostlar tanıdım. Onları tanıdıktan sonra güvenim daha çok arttı. Çok candan inanıyorum ki, erkekler bir yana, Avustralya'yı kadınlar kurtaracaklar. Tabii ki şımarmazlar ve İslâmî tahsillerine de-

vam ederlerse. Bunun sebebi kadınların çoğu evde, erkekler dışarda çalışıyor. Durum böyle olunca, kadınlar daha fazla zaman buluyorlar cihat için.

Sevdiklerimin isimlerini tek tek yazmak isterdim sizlere, ama bu liste çok uzar gider. Bu arada tespit ettiğim hatalar da var tabii. Bu hatalar yalnız Avustralya'da yok, hemen hemen her yerde var. (Herkesi kast etmiyorum bu bölümde.)

1) İslâm'ı hiç bilmeyenler ve etraflarına âlim gibi görünenler var. Bu durum öteki insanları gıcık ediyor.

2) Herkesi tenkit edenler var. Bu tenkit hastaları hem kendileri bir iş yapmaz, hem de çalışanlarda devamlı hata ararlar. Bu tipler kendileri çalışmadığı gibi, iş yapanlara da ayak bağı olurlar.

3) Bazıları da, kadınsa erkeği, erkekse kadını küçük görüyor. Bu zavallılar davaya yük oluyorlar ama kendilerini göremiyorlar. Bunlar da dava hızını kesici parazitlerdir!

4) Bazıları çalışmalarının bedelini hemen görmek istiyorlar. Göremeyince, baskı ve sitemleri artıyor. Bunların baskıları da, umutsuzlukları da davanın yoluna birer taş koymak gibi oluyor. Dava yolunda gidenlerin ayağına vuruyor.

Bunlar ve benzeri pürüzler bize engel oluyor. Fakat müslümanların çok ta güzel yönleri var. Dilerim bu yönler devam eder. Eksikler düzeltilir. Aynı dini, kişiler ve cemiyetlere göre böyle böyle görünmez hale getirmeyiz.

SON GÜNLER

Çok olaylar yaşadığımız Avustralya'dan gideceğimiz günlere yakın iki büyük insan geldi Avustralya'ya. Bunlar davamızın sembollerinden Prof. İhsan Süreyya Sırma ile manen Prof. olan İmdat Kaya'ydı.

Onların gelişiyle bir başka güzel oldu Avustralya. Avustralya'dan ayrılırken havaalanına kadar bizi uğurlama nezaketinde bulundular.

İhsan Süreyya hocamız toplulukta şöyle demiş:

— Yahu arkadaşlar! İmdat damgalı, ben damgalı. Bunlar da öyle. Arkadaşlar sakın bizi kimse duymasın, duymuş olsalar "Bunlar anlaştılar da Avustralya'ya kaçtılar," derler.

İmdat Kaya hocamız cevap vermiş:

— Aman Allah korusun. Birbirimizden haberimiz olmadığı halde bizi tefe koyarlar, demiş ve epey gülüşmüşler.

Gerçekten de böyle rastlantıya zor şahid olunur. Üçümüzün de mahkemesi vardı. Ve üçümüz de aynı ülkeye gelmiştik. Kime inandırabilirdik ki planlı gelmediğimizi?

Güzel bir uğurlama töreniyle uğurlandık. Hoş gönülle dönüyoruz. Allah sizden razı olsun kardeşler... Dilerim siz de benden hoşnut kalmışsınızdır...

* * *

Ve son sözüm: Uzaktaki çığlıkları bir şekilde duymak için gereğini anlamak zorundayız. Acele, çok acele edelim dostlar. Sonra, vakit çok geçmiş olur.

KİTABIN İÇİNDEKİ SORULARA

KISACA CEVAPLAR

1- *Hristiyanlık ta bir din değil mi? O dine girilse ne fark eder?*

Cevap: Allah tarafından gelen din bir tanedir. Allah kendi gönderdiği dini kabul etmektedir. Diğer dinler değişime uğradığı ve de Allah din olarak sadece İslâm'ı seçtiğini ayetlerinden öğreniyoruz.

2- *Pepsi'de haram madde var mıdır?*

Cevap: Kimisi var, kimisi yok diyor. Kesin olarak bilemiyoruz.

3- *İsa'nın memleketi neresidir? Mahemmed'le aynı yerden mi geldiler?*

Cevap: Kamus-ul Alem isimli eserde Hz. İsa'nın Kudüs'lü olduğu yazılıdır.

4- *Teşkilat çalışmaları nasıl olur?*

Cevap: Bu konuda Fethi Yeken ile Mustafa Meşhur'un kitaplarına müracaat ediniz.

5- *Kocam beni aldattı. Hem de bütün arkadaşlarımla. Ben de kocamın en yakınına tavlayıp evlenmek istiyorum. Günah beni fazla ilgilendirmiyor da sadece "nikah olur mu?" onu öğrenmek istiyorum.*

Cevap: Kardeşimiz, hırsla kalkan zararlı oturur. Siz kocanız için namuslu veya akıllı olamazsınız. Siz kendiniz namuslu olduğunuz için namuslu olmalı, bir hırs yüzünden namusunuzdan ödün vermemelisiniz. Ayrıca eşinizden ayrılmadan hiç kimseyle nikahınız sahih olmaz.

6- *Namazsız kadın tevbe edip dua okuyabilir mi?*

Cevap: Tabii ki her türlü duayı okuyabilir, istediği zikri çekebilir.

7- *Sizin yayınladığınız tefsir hakkında bilgi verir misiniz? Nasıl aboné olunuyor*

Cevap: Bu konuda, 0 (212) 521 83 10 - 525 27 06 telefonlarından bilgi alınız.

8- *Süleymancı, Nurcu ne demektir?*

Cevap: Hiçbir kültürün fertleri hocalarının isimleriyle anılmazken; İslâm'da bölünme varmış gibi göstermek için, İslâmi tahsil yapan öğrencileri, hocalarının adlarıyla anıyorlar. Hepsi bu kadar.

9- *Sevmek günah mı?*

Cevap: Yerine göre evet, yerine göre hayır.

10- *Annemin cenazesine yetişemeyeceğimi anladığım için gitmedim. Şimdi vicdan azabı çekiyorum. Ben çok hayırsız-bir evlat mıyım?*

Cevap: Kişi imkanından sorumludur. Siz kasten ihmal etmemişsiniz, bırakın kasten anne ve babasını ihmal edenler vicdan azabı çekip utansınlar.

11- *İnsanı cin çarparsa hocaya gitmesi günah mı?*

Cevap: Hoca var, şeytanın hocasıdır, din hocası denir. Hoca var İslami ilimleri anlatır. Hoca var, işi gücü İslâm'ı satmaktır. O tür hocalara gitmeyin. Gerçek hocaya gidebilirsiniz. Bu arada ruh doktorlarını da ihmal etmeyin.

12- *insanlar öldükten hemen sonra ceza alırlar mı?*

Cevap: Bu konuda efendimiz (s.a.v.) bir hadis-i şerifin-

de; "ölen insanlar (ameline göre) ya cennet bahçelerinden bir bahçeye, ya da cehennem çukurlarından bir çukura gider" buyurmaktadır.

13- *Osmanlı altını ne demektir?*

Cevap: Osmanlılar zamanında osmanlı imparatorluğunun çıkardığı turalı altın demektir.

14- *Kapanıp açıldık diye, bize çok hakaret ediyorlar. Sizce bu doğru mu?*

Cevap: Kesinlikle bunlar doğru değil. Bence aşırı bilinçsizliktir. Kişi açıldıysa bizim ancak üzölmeye ve emri bil mağruf yapmaya hakkımız vardır. Ama hakarete asla hakkımız yoktur.

15- *Ayasofya'nın ibadete açılması mümkün mü?*

Cevap: Mümkün ama, sistemin potasında eriyenler, Ayasofya'yı ibadete açmayacaklar. biz umudumuzla kalacağız.

16- *Türkiye'de gördüğün en kötü şey nedir?*

Cevap: Hastaların hastahane de saatlerce kuyrukta beklemesi, çocuklara bile cinsel fantaziler sunulması, yobazlarca kadının akılsız ilan edilmesi.

17- *Bir yıl içinde sizin en güzel ve en kötü olmak kaydıyla en ilginç iki anınızı anlatır mısınız?*

Cevap: Son bir yıldır kötü olayları çok sık yaşadım. Hangisini anlatacağımı bilemiyorum. Galiba içlerinden birini tercih etmem gerekiyor.

Bir tanesi şu: Nokta dergisinden bir muhabir nasıl dolandırıldığımızı sordu, çarpıtma yapmayacağına dair şeref

sözü verdi. Ben de olayı anlattım. "Çoğunlukla güvenimizin kurbanı olduğumuzu, borcumuzun en az yarısının kefil oluşumuzdan ve sözümüzde duruşumuzdan olduğunu açıkladım.

Mesela sadece birini yazayım; 72 bin marklık arsa alacak olan şahısa dedik ki; siz (bizi mahveden Gürsel isimli kişiyi kast ederek) arsayı alın, bir aksilik olursa size bu parayı biz ödeyeceğiz.

Dolandırıldığımızı anlayınca bir de baktık ki kefil olduğumuz kişiler de dolandırılmışlar (kaynak aynı yerd). Haliyle biz sözümüzün müslümanıyız, borç bularak kefil olduğumuz kişilerin borcunu ödedik. Ve bu nedenle tam 1.100.000 DM (bir milyon yüzbin mark) zarar ettik. Ama hamd olsun şu anda 300.000 DM (üçyüzbin mark) civarı borcumuz kaldı" şeklinde açıklamalar yaptım.

Nokta dergisi bir çıktı ki aman Allah! Bizi dolandırmışlar da, sanki biz onları dolandırmışız gibi, insanlık dışı açıklamalara hayretim, adeta şoka dönüştü.

İnsanlığın bu kadar iğrençleşebileceğini o gün bir kez daha yakinen gördüm. Bu da beni çok üzdü.

Bir yıl içinde yaşadığım en güzel şeye gelince: doğrusu güzel şeyler de çok oldu. Hangisini yazayım diye bayağı düşündüm.

Şahsımla alakalı olarak en güzel anım, Avustralya'ya gidişim, orada çok güze dostlar tanıyışım oldu. Avustralya'dan çok memnun döndüm. İçten sevgi, candan ilgiler gördüm... Sanıyorum son bir yılın en güzel olayı buydu.

18- *Kız çocuğuna bir, erkek çocuğuna iki akika kurba-*

nı farzmuş. Neden böyle? Kızların erkeklerden değeri daha mı az?

Cevap: İsteyen kız için, isteyen erkek için iki akika kurbanı kesebilir. Allah cinsinden dolayı kimseyi üstün tutmaz.

19- Bana sokakta hakaret eden kadını çok sinirlenip ittim. O da sarhoşmuş, yere düştü. Hata mı ettim?

Cevap: Keşke sabredip, güzelce karşılık verseydin.

20- Korku şeytandan değil midir?

Cevap: Korkular ikiye ayrılır. Hem şeytanı, hem rahmani korkular vardır. Meselâ; dükkânı kapatıp cumaya gidersem aç kalırım diyen adamın korkusu şeytanidir.

21- İslâmiyeti yaşamayan ailemden nefret etmek hakkım değil mi?

Cevap: Hüzünlenmek hakkındır. Ancak kötü davranış hakkın değildir. Kişiler çok aşırıya gidiyorsa; konuyu açıkça anlatabileceğiniz gerçek bir alimden öğrenmenizi tavsiye ediyorum.

22- Burada eşcinsel kadınlar ve erkekler evlenme hakkı istiyorlar ne dersiniz?

Cevap: İğrenç, korkunç, dinsizce bir davranıştır derim. Zira dünya sapıttıkça ne yapacağını bilemez hale geldi.

23- Sun-i mantar yenir mi?

Cevap: Mantarına göre değişebilir. Bunu güvenilir bir botanikçiden sormak lazım. Vucuda zararı yoksa caizdir.

24- Oruçlu iken ilaçlar kullanılabilir mi?

Cevap: Hayır kullanılmaz. Kişi mutlak ilaç kullanmaya

mecbursa orucunu tutmasın. Maddi imkanı varsa, bedel ödesin, yoksa, vakti olduğunda gününe gün oruç tutar.

25- Annem elli yaşında evlenmek istiyor. Çok sinirleniyorum. Annemin yaptığı doğru mu?

Cevap: Kişi isterse yüz yaşında olsun, kendisine denk biriyle (eğer bunamadıysa) evlenmek isterse, kimse onun evlilik hakkını kısıtlayamaz.

26- İlkokula giden oğlum cinsellik dersleri görmeye başlayınca, çocuk oyuncaklarıyla değil, cinsellikle ilgilenmeye başladı. Hatta "anne babamla ne yaptığınızı biliyorum" diyor. Bu da yetmezmiş gibi yirmi yaşındaki ablasına "gel seninle derslerde gördüklerimizi yapalım abla." diyor-muş. Az kaldı delirecektim. Çocuğumu alıp Türkiye'ye mi dönsem?

Cevap: Siz Türkiye'yi daha iyi mi sanıyorsunuz? Türkiye oraları cebinden çıkarır!!! Evet tabii ki cinsel bilgiler verilmeli. Ama onlar sapıkça öğretiyorlar. Herşeyin öğrenme zamanı vardır. Zamanı gelmeden öğrenilen bilgiler tabii ki çocukta bunalım ve dengesizlikler meydana getirir.

Sanki herşeyi öğretmişler de cinsellik eksik kalmış gibi, devamlı bunu konuşuyorlar. Bu zihniyetin asıl maksadı; namus duygusundan uzak bir nesil yetiştirmektir. Dolayısıyla yerinde kal ama, çok oku ve çok çalış kardeş.

27- Baş açık oruç tutanların orucu kabul olur mu?

Cevap: Orucu kabul olur. Başının açık olmasının günahı da kaydedilmektedir. Sonucu Allah'u alem.

28- At bakmak caiz mi?

Cevap: Hastalık derecesinde değilse caizdir. Bazıları

karısını bırakıp, ağırd a atıyla yatıyormuş. Böyle ruh hastası olanlar hariç, normal şartlarda at beslemenin sevabı bile vardır. Nesli tükenmek üzere olan hayvanlara bakmak, bu yüzden de çok önemlidir. Tabii ki çocuğunun ve bakmakla yükümlü olduğu kişilerin yiyecek masraflarını ata vermiyorsa.

29- Peçe takmak farz mı? Bu yabancı ülkede zaten bizden ürküyorlar. Bir de peçe takmak olur mu?

Cevap: Peçe takmayı şafii ictihadı şart koşuyor. İmam-ı Azam'a göre yüzü örtmek farz değil. Ancak bazı durumlarda örtmek gerekir. O da yüzü açık kadının çok ilgi çektiğı yer olsa gerek.

30- İslâm için çalışmak istiyorum ama nasıl çalışacağımı bilemiyorum.

Cevap: İslâmî yayınları okuyun. İyice olgunlaşınca bulunduğunuz alana göre nasıl çalışacağınızı kendiniz tespit edersiniz. Bu iş biraz gayret ve sabır istiyor.

31- Çocukları kapatmak caiz mi?

Cevap: Çocukların saçlarını göstermeleri haram olmadığı için çocukların saçları açıktır. Haddi aşmamak kaydıyla. Alıştırmak amacıyla arada bir örtünürse iyi olur.

32- Deccal ve Mehdi hakkında bilgi verir misiniz?

Cevap: Bu konularda ayet bulamadım. Hadis-i şeriflerden öğrenmek için bu soruyu hadis uzmanlarına sormak gerekiyor.

33- Bütün deniz ürünleri yenir mi?

Cevap: Açıklama 58. sorunun cevabında.

34- İslam'da örtüyü tarif eder misiniz?

Cevap: Kadını kapatan her kıyafet islamidir.

35- Karı-koca beraber bu ülkede çalışıyorlar. Aldıkları eşya, ev vs. ortak olmalı değil mi? Adalet nerde kalıyor?

Cevap: Avustralya'da zaten ortak... Darısı başka ülkelerdeki kadınların başına.

36- Siz daha evvel şarkıcı mıydınız?

Cevap: Hayır. Ama kimi aktrist, kimi de şarkıcı olduğunu söylüyor. Bundan kimin, ne kazandığını bilemiyorum. Ne şarkıcıydım, ne de aktrist. Sıradan bir vatandaşım yine öyle devam ediyorum.

37- Sünni ile aleviler evlenebilirler mi?

Cevap: İkiside Kur'an'a göre müslümansa evlenebilirler.

38- Kadın aktif siyasete katılabilir mi?

Cevap: Müslüman kadın zaten siyaset yapmaktadır. Aktif siyasete gelince, yeri ve zamanına göre çok mecbur kalırsa evet.

39- Gençlerin elinden tutabilmek için ne yapmalıyım?

Cevap: Önce çok bilinçli bir müslüman, sonra da gençlere çok iyi bir arkadaş olunmalı.

40- Ağızlara şiş batıranlar beni ürkütüyor, onların yaptığı çaiz mi?

Cevap: Ağızlara şiş batırmak ibadettir diye hiçbir dini kaynakta yok. Onlar neye dayanarak yapıyorlar bilemiyorum.

41- Sonradan müslüman olmuşlardan ders alınır mı?

Cevap: Eğer ders verdiği konuyu biliyorsa tabiki alınır. Sonradan müslüman olan da ilk müslümanla eşit haklara sahiptir.

42- *Siz hırsızlıktan dolayı hapse girmişsiniz. Bu doğru mu?*

Cevap: Ben GENÇLİĞİN İMANINI SORULARLA ÇALDILAR kitabımdan dolayı cezaevine girdim. Dileyen dilediğini söylesin.

43- *İnsanlar çift mi yaratıldı?*

Cevap: Birbirlerine tıpa tıp benzeseler de, insanlar çift yaratıldı diye bir kanun yok.

44- *Bana namussuz diyenlere dargınım. Günaha girdim mi?*

Cevap: Onlar senden özür dilerse, barışman islamiyetin emridir.

45- *İslâmî ekonomik sistem ne demektir?*

Cevap: Her sistemin kendisine has ekonomi sistemi vardır. Yani ülkenin kalkınması ekonomiyi iyi bilmek ve uygulamakla olur. Her sistemin değişik kuralları vardır. İslâmî sistem hepsinin üzerinde ve en güzeldir.

46- *Regli (mazeretli) olan kadının kırkı çıkmamış bir çocuğa bakması caiz midir?*

Cevap: Tabii ki caizdir. Regli olan bir kadının kırkı çıkmamış bir çocuğa bakmaması putçulardan kalma bir adettir. İslâm da böyle birşey yoktur.

47- *Tırnağı çöpe atmak günah diyorlar ne yapalım?*

Cevap: Tırnağı çöpe atmak günah diyen hoca karadavut

hocasıdır. İslâmî tahsili yoktur. Hurafelerle zaman öldürmüştür. Tırnak çöpe atılmayacakta nereye atılacak? Allah aşkına size bunu söyleyene sorunuz. Ayrıca yanan sobaya, denize, toprağa vs. atılır.

48- *Kocam evde içki içiyor, benim ibadetim caiz mi?*

Cevap: Caizdir. Allah'ın emrine meydan okuyan kocanızı, İslâm'ı anlatmaya devam ediniz.

49- *Kadınlar yüzebilir mi?*

Cevap: Tabii ki yüzebilir. Yalnız bir şartı vardır. Namahrem erkeklerin görmediği bir alan olacak.

50- *İşaret parmağına yüzük takılır mı?*

Cevap: Örf'e göre takılabilir. Bazı yerlerde çok ayıp karşılanır. ayıp karşılandığı yerde takılmasa daha iyi olur.

51- *Hız. Ali'yle Hız. Muhamed amca çocukları mıdır?*

Cevap: Evet. Hız. Ali ile Hız. Muhammed amca çocuklarıdır. Hatta ikisinin babası yani; Ebu Talip ile Abdullah anne baba bir kardeşir.

52- *Evlenme yıl dönümü kutlanır mı?*

Cevap: İş aşırıya götürmeden, günah bir fiile yer vermeden o günü hatırlamak için kutlanması haram değildir.

53- *Tarikata inanmayan kafir midir?*

Cevap: Hayır. Tarikata inanan da, inanmayan da kafir değildir.

54- *(Bir çocuk) Emine Teyze biz Amerika'lılara köle mi olmuşuz?*

Cevap: Şimdilik öyle gibi canım. Ama merak etmeyin siz büyüdüğünüzde bu kölelikten kısmen kurtulmuş olaca-

ğız.

55- Kadınlar arasında oyun caiz mi?

Cevap: Avam ehli oynar. Tam azimetle amel edenler isteseler de oynayamazlar.

56- Emine Teyze ben bizim peygamberi görmek istiyorum. Onu nerde bulabilirim.

Cevap: Ah güzel yavrum. Sana bunu da mı anlatan olmadı. Onu sadece cennette görmemiz mümkün olacak. Bu dünyada onu göremeyiz. Çünkü o bu dünyadan gitti. Bazen dünya üzerine gelip geziyordur belki ama, onu da biz göremeyiz.

57- Siz domuz kesip satıyormuşsunuz doğru mu?

Cevap: Böyle art niyetli yalanlara artık cevap vermiyorum canım.

58- Ahtapot caiz mi?

Cevap: Bu sorunun cevabıyla 33. sorunun cevabını da vermiş olacağım. Sorunun cevabı Prof. Dr. Vehbe Zuhayli'nin İslâm Fıkhı Ansiklopedisi adlı eserinin 4. cildinin, 460. sahifesinden alıntı yaparak vermek istiyorum.

Prof. Dr. Zuhayli eserinde der ki:

"Hanefilere göre, sadece balık türleri hariç, suda yaşayan bütün hayvanların yenilmesi haramdır. Balığın kesilmeden yenilmesi helaldir. Ölüpte suyun üzerine çıkanlar bundan müstesnadır. Buna göre balık ölür ve suyun üzerine çıkarsa yenilmez. Bu konudaki delilleri pek çoktur. Bunlardan birisi Yüce Allah'ın: "Size meyte haram kılındı." (Maide, 3) ve "Onların üzerine pis ve murdar olan şeyi haram kılar." ayetleri bunlar arasındadır. Balıkların dışında kalan kurbağa-

lar, yengeç, yılan vebuna benzer hayvanlar ise habais (pis ve murdar) şeylerdir.

Rasûlullah (s.a.v.) kurbağadan birşey katılarak yapılmış olan ilacı kullanmayı ve kurbağaların öldürülmemelerini yasaklamıştır. Bu aynı zamanda onların yenilmesini de nehyetmek demektir. Çünkü bir hayvanın öldürülmesinin yasaklanması ya insan gibi hürmeti (saygı değer) olması sebebiyle, yahut da yenilmesinin haram olması dolayısıyladır. Göçeğen kuşu ve hüdhüd gibi. Diğer taraftan hürmete layık olmadığı için, kurbağanın öldürülmesi yenilmesinin haram olması sebebiyle yasaklanmış olur. Ölüpte su yüzüne çıkmaş balığın yenilmesinin haram olduğunun delili ise; Hz. Cabir'in rivayet ettiği şu hadis-i şeriftir: "Deniz bıraktığı veya geriye çekildiği için karada kalan hayvanları yiyiniz. onda ölüp de suyun üzerine çıkanları ise yemeyiniz.

59- Hayalinizde planladığınız ve yapmak istediğiniz işlerden bir kaçını söyler misiniz?

Cevap: Hep söylüyorum, ben küçük bir insanım ama hayallerim çok büyüktür. Herzaman kendimden büyük düşünürüm. Bu benim elimde olan birşey değil. O yüzden de düşüncelerimin hepsini söylemiyorum. Birgün başarırsam, daha rahat söylerim. Zaten ortada yapılan bir iş görünmüyorsa söz önemli değildir. Buna rağmen iki hayalimi yazayım. Birincisi: Çocuklara unutamayacakları bir seri hazırlamak. İkincisi de: Yaşanmış olaylardan biriktirip, hayal dünyamda olgunlaştırdığım televizyon dizisini meydana getirmek. Bunun yanında bir de sinema filmi var tabii.

60- Okuyucunuzdan neler bekliyorsunuz?

Cevap: İlk başta iyi bir dava adamı yetiştirmelerini. Bu-

nun için de, kişinin önce kendisini güzel yetiştirmesi lazım.

Şartlar ne olursa olsun gayreti elden bırakmamalarını bekliyorum (ki okuyucularımda aradığım ruhu görüyorum).

İlla da İslâm medeniyetini tanımalarını, sözde ve ibadetle İslâm medineyitini müslümanlara taşınması için gayret sarf etmelerini bekliyorum.

Bazen acı bir manzarayla karşılaşıyorum. Benim kitaplarımla İslâm'a dönüyor. Ben de bir grup teşkilatlanması yapmadığım için, İslâm'a dönüş yapanlar tabii olarak bir gruba giriyor. Bazı gruplarsa beni tanımadıkları için; benim hakkımda olumsuz propaganda yapıyorlar. Benim kitabımla İslâm'a dönen kişiyi bana düşman ediyorlar.

Bu durum beni yürekten yakıyor.

Ben beni seven okuyucularımdan şunu bekliyorum; beni unutup, bana karşı olsan da, bana dua ediyorsan hiç olmazsa o duanı unutma. Bilemiyorum, biraz bencil bir istek mi? Ama öyle de olsa hoşgörün dostlar.



*Uzaktaki ığlıklar,
Emine Şenlikoğlu'nun
gezi notlarından ibarettir.
Avustralya, Singapur, Malezya'da
gördüklerini kendine has üslûbuyla
işlemiş olan yazarımız,
kâh ağlatıyor,
kâh güldürüyor...*